

മതിതർപ്പിനുവി

കവനം വിവർത്തനം

ഓം നീ കരുപ്രഭുവേ നമഃ

മണിക്യം

ഗിഹവി

അവധി വിദഗ്ദ്ധശ്രുതം

நூல் விவரம்

நூலின் பெயர்	:	மனிதப்பிறவி
ஆசிரியர்	:	சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்
மொழி	:	தமிழ்
வகை	:	சொகுப்பு
முகப்பதிப்பு	:	2019
நூலின் அளவு	:	பெரிய
பக்கங்கள்	:	181
அளவு	:	A5 (5.83" X 8.27")
எழுத்து அளவு	:	12 புள்ளிகள்
உரிமை	:	ஆசிரியருக்கு
கட்டமைப்பு	:	அறு பைண்டு அட்டை
கணினி அச்சு	:	ஓம் கிரைபிங்ஸ்
விலை	:	ரூபாய் 200/-

எண்	பொருளடக்கம்	பக்கம்
1	முதல் மனிதர்கள் பிறப்பு	12
2	மனிதன் சிந்தனையாளன்	17
3	மனிதனும் காலமும்	23
4	காலச்சக்கரம்	33
5	மனிதனின் அறிவு	40
6	மனிதனின் விஞ்ஞான அறிவு	45
7	அறிய அரிதான அறிவு	49
8	பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம்	60
9	இறைத்தத்துவம்	69
10	உயிர்களின் தோற்றமும் மனிதப்பிறவியும்	74
11	பஞ்ச பூதங்களும், உயிர்களின் அறிவும்	89
12	பஞ்ச பூதங்களும், பஞ்ச கோஷங்களும்	96
13	பஞ்ச கோஷங்களும், பஞ்ச வாயுக்களும்	103
14	மனோமய கோஷம்	110
15	மனித மனமும், புலன்களும்	116
16	சித்தத்தின் வாசனைகள்	125
17	மனிதனின் புத்தி	135
18	மூன்று சரீரங்களும், மூன்று அவஸ்தைகளும்	141
19	ஆழ்ந்த உறக்கமும், ஆனந்தமும்	161
20	உயிரே கடவுள்	170

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

மனிதப்பிறவி

(சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்)

முகவுரை

ஒரு செல் உயிரி அமிபாவில் தொடங்கி, பல செல் உயிரியான மனிதன் வரை அனேக ஜீவராசிகள் இந்த பிரபஞ்சத்தில் இன்றுவரை காணப்படுகின்றன.

இவைகளில் ஒவ்வொன்றும், உடலாலும், மனத்தாலும், குணத்தாலும் ஒன்றுக்கு ஒன்று மாறுபட்டு காணப்படுகின்றன. ஒன்று போல மற்றொன்று இருப்பதில்லை.

அவைகள் கொண்டுள்ள புலன்களான கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, தொடுஉணர்வு என்ற ஐந்து கர்மேந்திரியங்களினாலும் ஒன்றுக்கு ஒன்று மாறுபட்டு காணப்படுகின்றன.

அதுபோலவே, ஐந்து ஞானேந்திரியங்களாலும் ஒன்றுக்கு ஒன்று முரண்பட்டு, ஒன்றைப் போல மற்றொன்று இருப்பதில்லை.

ஒரு ஜீவராசி மற்ற ஜீவராசியினால் பகலில் காணமுடியாத காட்சியைக்கூட இரவில் தெளிவாக காண்கின்றது. ஒன்றினால் கேட்க முடியாத மிக நுட்பமான சத்தத்தை மற்றொன்றினால் மிக நன்றாக கேட்க முடிகின்றது. மிக அருகே சரியாக நுகர முடியாத வாசனைகளை கூட சில ஜீவராசிகள் எத்தனையோ பல அடிகள் தூரத்திலேயே உணர்கின்றன. ஒன்றினால் விருப்பமுடன் சுவைக்க முடியாத சுவையை மற்றொன்று விருப்பமுடன் சுவைத்து உண்டு மகிழ்கின்றது. அதுப்போலவே, தொடுவதினாலேயே ஒன்றுக்கு ஒன்று இன்பம் அடைகின்ற நிலையில் பல வித்தியாசங்களையும் இந்த ஜீவராசிகளின் வாழ்வில் காணமுடிகின்றது.

இந்த உயிரினங்களுக்கு இடையே காணப்படுகின்ற பெரும்பாலான ஒற்றுமை வயிற்றுப் பசிக்கு உணவு தேடுவது மட்டுமே.

அதில் ஒரு சில ஜீவராசிகள் உண்பது, உறங்குவது, புணர்வது, மல, ஜலம் கழிப்பது போன்ற அன்றாட செயல்களில் இவைகள் பெரும்பாலும் ஒத்துப்போகின்றன.

இந்த உயிரினங்களின் சிந்தனா சக்தி தனக்கு கொடுக்கப்பட்ட அறிவைப் பொருத்து ஓர் அறிவு கொண்டது முதற்கொண்டு ஆற்றிவு படைத்த மனிதன் வரை மாறுபடுகின்றன.

இங்கே சிந்திக்க வேண்டியது என்னவெனில், அரிதான, கிடைத்தற்கரிய மனிதப் பிறவி கொண்டு, மற்ற உயிரினங்களுக்கு கிடைக்காத ஆற்றிவு படைத்த மனிதனும் தன்னை விட குறைந்த அறிவு கொண்ட ஜீவராசிகளைப் போன்றே தானும் வாழ விரும்புவது மட்டுமே ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது.

இயற்கையின் படைப்பில் எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் அதனதன் அறிவுக்கும், அடைந்த உடலுக்கும் ஏற்ற சூழ் நிலையில் வாழ்ந்து அனுபவிக்க இந்த உலகத்தில் அனேக மகிழ்சி தரக்கூடிய விசய சுகங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இதில் ஒவ்வொரு உயிரினமும் மகிழ்ச்சியை மட்டுமே விரும்புகின்றன. தனக்கு வருகின்ற துன்பங்களை அவைகள் ஒருபொழுதும் விரும்புவதில்லை. இதில் மனிதனும் விதி விலக்கல்ல.

ஆனால், இங்கு பிரச்சனை என்னவெனில், கொடுக்கப்பட்ட உயர் அறிவை எப்படிப் பயன் படுத்துவது என்பதை அறிந்து கொள்ளாத மனிதன், தன்னிலும் கீழான அறிவையும், பலத்தையும் கொண்ட உயிரினங்களை ஆதரிக்காமல், அவைகளின் மகிழ்ச்சியைப் பறித்து, தனக்கு சுய நலமாக அவைகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, அவைகளின் மகிழ்ச்சிக்கு பங்கம் விளைவித்து, அவைகளின் மகிழ்ச்சியையும் சேர்த்து, தான் மட்டுமே அனுபவிக்க நினைப்பதினால், மற்ற ஜீவராசிகளை ஆதிக்கம் செலுத்தி, அடக்கி ஆண்டுக்கொண்டு, துன்புறுத்தி மகிழ்கின்றான்.

இத்தகைய நிலை ஆதி மனிதனிடத்தில் இல்லை. காரணம் அவன் இயற்கையுடன் ஒன்றி வாழ்ந்ததால், தன் வயிற்றுப் பசிக்காக மட்டுமே மற்ற ஜீவராசிகளைப் போன்று உணவை வேட்டையாடிப் பெற்றான், உண்டான், மகிழ்ச்சியுடன் மற்றவர்களுக்கும் பகிர்ந்தளித்து வாழ்ந்து, தனக்கு கொடுக்கப்பட்ட ஆறாவது அறிவின் வாயிலாக பல புதிய கண்டு பிடிப்புகளைக் கண்டறிந்து, மற்ற அனைத்து உயிரினங்களும் நன்மை பெரும் பொருட்டு வாழ்ந்து மடிந்தான்.

ஆனால், இன்றைய நாகரீக மனிதனோ, தான் கற்ற கல்வியின் வாயிலாக மிகுந்த சுய நலமுடன் தன் முன்னோர்கள் கண்டு பிடித்த கண்டுபிடிப்புகளை பல தவறான பயன் பாட்டிற்கு பயன் படுத்தி, மற்ற உயிரினங்களின் ஒற்றுமையைக் குழைத்து, தான் மட்டுமே போகத்தினை அனுபவிக்கும் மோகத்தினால், மதியிழந்த செயல்கள் பல செய்து, மகிழ்ச்சியை இழந்து, பல நோய்களை அடைந்து இறுதியில் மருத்துவமனையில் மரணத்தை தழுவுகின்றான்.

இத்தகைய நிலை இந்த மனிதப்பிறவிக்கு எப்படி உண்டானது?

இதற்கு யார் காரணம்? அல்லது எது காரணம்?

மனிதன் தன்னிடம் கொண்டுள்ள பிரத்யேகமான ஆறாவது அறிவான பகுத்தறிவை வளர்க்க, அவன் கண்டறிந்த நவீன கல்வி முறையே காரணம் என்று நினைத்துக் கொள்கின்றான்.

எப்படி?

அன்றைய காலத்தில் மனிதர்கள் கல்வி கற்பதற்காக, குருகுலத்திற்குச் சென்று குருவிற்கு சேவை செய்து கல்வியைக் கற்றுக் கொண்டு, கற்ற கல்வியினால் பெற்ற பலனை, தன்னுடைய சேவை மனப்பான்மையினால், தன்னைப் போன்றே மற்றவர்களும் பெற வேண்டும் என்ற உயர்ந்த எண்ணத்தினால், தான் செய்த சேவையைப் போன்றே, மற்றவர்களும் சேவையைச் செய்து, சேவையைப் பெற வேண்டும் என்ற நிலை இருந்தது.

இந்த சேவையினால் கிடைக்கின்ற மகிழ்ச்சிக்கு ஈடு, இணை இல்லை என்பதை அனுபவ உண்மையாக அறிந்தவர்கள்

“தான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்று மகிழ்ச்சியுடன் மற்ற அனைவரையும் வாழ வைத்தனர்.

ஆனால், இன்றைய காலத்தில் மனிதர்கள் கல்வி கற்பதற்காக, கல்லூரிகளுக்குச் சென்று, பணம் கொடுத்து கல்வியைக் கற்றுக் கொண்டு, கற்ற கல்வியினால், மற்றவர்களுக்கு பணத்தை சம்பாதிக்கும் ஆசையைக் காட்டி, பகட்டாக வாழ்வதற்கு பணத்தை அடைவதே மகிழ்ச்சி என்று மற்றவர்களையும் நம்பவைத்து, தான் கற்ற கல்வியினால் செலவிட்ட பணத்தைக் கொண்டு, தனக்கு கிடைத்த தொழிலின் வாயிலாக கல்வியில் விட்ட பணத்தை மற்றவர்களிடம் கருணையின்றி வசூலிக்கும் நிலைக்கு தள்ளப்படுகின்றனர்.

“தான் விட்ட பணத்தை பெறுக இவ்வையகத்திடம்” என்று பணத்திற்காகவே ஒருவரை ஒருவர் ஏமாற்றிக் கொண்டு, கற்ற கல்வியின் பயனாக, பணத்தை மட்டுமே நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

மேலும், இன்றைய கல்வி முறையில் மாணவர்களைப் பாடங்களை மனப்பாடம் செய்து, அதிக மதிப்பெண்களைப் பெற பயிற்றுவிக்கப்படுவதினால், அவர்கள் ஆதிக மதிப்பெண்களை மட்டுமே பெறும் நோக்கத்தோடு, தன்னுடன் கல்வி கற்கும் சக மாணவர்களிடத்திலேயே, காழ்புணர்ச்சி கொண்டு போட்டி, பொறாமை, தாழ்வு மனப்பான்மை, சுயநலம், கோழைத்தனம், தற்கொலை எண்ணம், அல்லது கொலை செய்தல் போன்ற கெட்ட குணங்களை வளர்த்திக் கொண்டு விடுவதினால், அவர்களிடம் பணிவு, பண்பாடு, தைரியம், தேசப்பற்று, தியாகம், கருணை போன்ற எந்த நற்குணங்களையும் எதிர்ப்பார்க்க முடிவதில்லை.

அதனால், இன்றைய மனித சமுதாயம் மகிழ்ச்சி இன்றி, சுயநலத்துடன் மற்ற உயிரினங்களை துன்புறுத்தி, அவைகளுடன் சேர்ந்து இவர்களும் துயரத்துடன் வாழ்ந்து, துயரத்துடன் மடிந்து வருவதை கண்கூடாக இன்று காண முடிகின்றது.

இதிலிருந்து மீள்வது எப்படி?

“அரிது அரிது மானிடராகப் பிறத்தல் அரிது!” என்று நமக்கு அன்றே கூறிய நம்முடைய பாட்டியின் வாக்கினை ஏற்று, அவள் மற்றவர்களுக்கு உபதேசித்து, தானும் வாழ்ந்து காட்டியப் படி, நாமும் வாழ முற்பட்டால் இனி வருகின்ற மனித சமுதாயம் நல்ல மாற்றத்தை அடைந்து மக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

இன்றைய கல்வித் திட்டத்தில் அன்றைய ஆன்றோர்களான நம் முன்னோர்களின் மெய்ஞ்ஞான வாழ்க்கை உபதேசங்களை பாடங்களாக மீண்டும் கொண்டு வர வேண்டும்.

ஒளவைப் பாட்டியின் ‘ஆத்திச்சூடி’ போன்ற பாடங்களை கற்று ‘அறம் செய்ய விரும்பு’, ‘ஆறுவது சினம்’ என்று மனித வாழ்க்கைக்குத் தேவையான புருஷார்த்தங்களை பற்றி, இன்றைய மாணவர்களிடம் கற்பித்தால் மட்டுமே இந்த மனித சமுதாயம் கவலையின்றி, மகிழ்ச்சியை அடைந்து, மனிதப் பிறவியின் மகத்துவத்தை அறிய முடியும்.

தன்னைப் பற்றிய அறிவை அடைந்த மனிதனே மனிதர்களுள் மகத்தானவனாகின்றான். அப்படி மகத்தான மனிதனாக மாற அவனது மனம் நல்ல எண்ணங்களை எண்ணி அதை நடைமுறைப் படுத்தப்பட வேண்டும்.

மனித மனம் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது. அதில் சேகரிக்கப்படுகின்ற விசயங்களைப் பொருத்தே அவனது புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் என்ற அந்தக்கரணம் செயல்படும். அதனால், அவன் நல்ல விசயங்களை கற்று, அதன் படி வாழ்ந்தால் மட்டுமே மனிதப் பிறவியின் உயர்ந்த உன்னதத்தை புரிந்து கொள்ள முடியும்.

அந்தக்கரண சுத்தியே மனிதனின் புறக்கரணங்களான கண், காது, மூக்கு, நாக்கு மற்றும் உடலினை சுத்தமான, நல்ல விசய சுகங்களை நோக்கி ஈர்க்கும். கெட்ட விசய சுகங்களை விரும்பாமல் தவிர்க்கும்.

“எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துவர்

எண்ணியர் திண்ணியர் ஆகப்பெரிள்” - திருக்குறள்

நாம் எண்ணும் எண்ணங்களே நமது வாழ்வாக அமைகிறது. நாம் இன்று வாழும் வாழ்க்கை நேற்றைய நமது எண்ணங்களின் தொகுப்பு என்பதினால், நல்ல விசயங்களைக் கற்று, அதன்படி நின்று, மற்றவர்களையும் நல்ல வழியில் வாழ வைப்போம்.

நன்றி!

என்றும் அன்புடன்,

சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்.

மனிதப்பிறவி

1. முதல் மனிதர்கள் பிறப்பு

இந்த பிரபஞ்சம் நாம் கண்களினால் காணக்கூடிய கோடானு கோடி விண்மீன் கூட்டங்களையும், பல்வேறு பால்வெளி மண்டலங்களையும், அவைகளில் இருக்கின்ற சூரிய மண்டலங்கள் அவைகளைச் சுற்றும் மற்ற கோள்கள் என பல ரூபத்தையும் பெற்று, அண்டசராசரமாக விரிந்தவாறு சென்று கொண்டே இருக்கின்றது.

இப்படி ஒரு பால்வெளி மண்டலத்தில், இருக்கின்ற சாதாரண கண்ணிற்கு புலனாகும் சூரியனைச் சுற்றுகின்ற பல கோள்களில் ஒரு கோளான பூமிப் பந்துக்குள் உள்ள கோடானு கோடி ஜீவராசிகளில் இந்த மனிதனும் ஒருவன்.

இப்படிப்பட்ட மனிதன் தோன்றுவதற்கு எது? அல்லது யார் காரணம்? என்று நவீன விஞ்ஞானிகளிடம் கேட்டால், குரங்கிலிருந்து மனிதன் தோன்றினான் என்று பதில் கிடைக்கின்றது.

மிருகமான குரங்கிலிருந்து மனிதன் பரிணாம வளர்ச்சி அடைந்தான் என்று இவர்கள் கூறுவதிலிருந்தே, இவர்களது கல்வியினால் கிடைத்த அறிவின் வெளிப்பாட்டினை அறிய முடிகின்றது.

அடுத்து குரங்கு எதிலிருந்து தோன்றியது என்று கேள்வி
இவர்கள் முன்பு வைக்கப்பட்டால், அது மற்றொரு
ஜீவராசியின் பரிணாமம் என்கின்றார்கள்.

இப்படி, ஒரு ஜீவராசியிலிருந்து, மற்றொன்று என
ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வெளிப்படுமேயானால், இவைகள்
எல்லாவற்றிற்கும் மூலமான ஆதி ஜீவராசி எது? அது யாரால்
படைக்கப்பட்டது? என்ற கேள்வி உண்டாகின்றது.

இதில், இறைவனை யெகோவா என்றோ, அல்லா என்றோ, அல்லது சிவன் என்றோ ஒரு சிலர் ஏற்றுக் கொள்வார்கள் எனில், இவைகளை அல்லது இவர்களைப் படைத்தவன் அவரவர்கள் வழிபடுகின்ற இறைவன் என்பதை இவர்களால் மறுக்க முடியாமல் போகின்றது.

அப்படி இவர்கள் கூறுகின்ற இறைவனால் படைக்கப்பட்ட ஆதாம், ஏவாள் முதன் முதலாக தோன்றிய மனித இனம் எனில், இந்த இறைவன் இவர்களைப் படைப்பதற்கு முன்பே சாத்தானை யார் படைத்திருப்பார்கள் என்ற சந்தேகம் வருகின்றது.

இறைவனால் படைக்கப்படாத மற்றொன்று சாத்தானாக இந்த பிரபஞ்சத்தில் இருக்குமானால், அது இறைவனைப் போன்றே சக்தி படைத்ததாக இருக்க வேண்டும் அல்லவா?

இப்படி அதீத சக்தி படைத்த சாத்தான் இறைவனுக்கு சமமாக இந்த பிரபஞ்சத்தில் இருக்குமானால், இவர்கள் இருவருக்கும் உள்ள சக்தியில் யார் சக்தி உயர்ந்தது? என்ற சந்தேகம் உண்டாகின்றது.

இறைவனை விட சாத்தான் அதிக சக்தி படைத்திருந்தால், அது இறைவனின் படைப்புகளை மாற்றத்திற்கு உட்படுத்தி, இறைவனையே அடிமைப்படுத்தி, தன் சக்தியின் வெளிப்பாட்டை இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதும் நிலை நாட்டியிருக்க வேண்டும்..

சாத்தானை விட இறைவன் அதிக சக்தி படைத்திருந்தால் அவர் சாத்தானின் படைப்புகளை மாற்றத்திற்கு உட்படுத்தி, சாத்தானையே அடிமைப்படுத்தி, தன் சக்தியின்

வெளிப்பாட்டை இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதும் நிலை நாட்டியிருக்க முடியும்.

இவ்வாறு இந்த இருவரின் சக்திகளை இன்றைய கார்டுன் படங்களில் வருவது போன்று ஒருவருக்கு ஒருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டு தங்களை வெளிப்படுத்திக் கொள்வார்களேயானால், இவர்களில் வெற்றி பெற்ற ஒருவர்தான் இவைகளை படைத்திருக்க முடியும்.

மற்ற ஜீவராசிகளைப் படைத்தவர் இவர்கள் இருவரில் ஒருவரான வெற்றி பெற்ற இறைவன் எனும் இவர்கள் கூற்றுப்படி பார்த்தால், இறைவனது சக்தியை மீறிய சக்தி சாத்தானுக்கு இல்லை என்பது புலனாகின்றது.

இப்படி சக்தியில்லாத சாத்தான் எவ்வாறு ஆதாம், ஏவாளை (ஏ) மாற்றி இருக்க முடியும்?

சக்தி அற்ற மற்றொருவர் சக்தி படைத்த இன்னொருவரின் படைப்பில் தலையிட முடியாதவராகத்தானே இருக்க முடியும்?.

இதிலிருந்து இறைவனின் படைப்பான மனிதனை சாத்தானால் ஒன்றும் செய்ய இயலாது என்பதும் அறிய முடிகின்றது.

இறைவன்தான் மனிதனைப் படைத்தான் என்றால், சாத்தானைப் படைத்தவன் யார்?

குரங்கிலிருந்துதான் மனிதன் பரிணாம வளர்ச்சி அடைந்தான் என்றால், குரங்கைப் படைத்தவன் யார்?

இவர்கள் இருவரில் ஒருவர் என்று பதில் கூறுவதாக இருந்தால், இவர்களைப் படைத்தவர் யார்?

இவர்கள் இருவருமே இல்லை, இந்த பிரபஞ்சம் தானாகவே தோன்றியது என்று ஒருசிலர் கூறுவது போன்று எடுத்துக் கொள்ளலாமா என்றால், அதுவும் முடியாது.

காரணம் என்ன?

காரணம் இன்றி காரியம் இல்லை.

ஆம்!

நீங்கள் படிக்கின்ற இந்த புத்தகம் தங்கள் கையில் இருப்பதற்கு எத்தனை விதமான காரியங்கள் நடந்திருக்க வேண்டும், அதற்கு காரணமானவர் ஒருவர் இருந்திருக்க வேண்டும்.

அல்லது

நீங்கள் வைத்திருக்கின்ற வாகனம், வீடு, பணம், என்று எதை எடுத்துக் கொண்டாலும், அந்த காரியங்கள் நடைபெற காரணமாக பலர் இருந்தாக வேண்டும்.

ஒரே குழப்பமாக இருக்கின்றதா?

இதுதான் இன்றைய நவீன கல்வி முறையில் மனிதன் கற்றுக்கொள்கின்ற பாடங்கள்.

2. மனிதன் சிந்தனையாளன்

முதல் மனிதன் இப்படித்தான் பிறந்திருக்க முடியும் என்ற அனுமானத்தினால் கொடுக்கப்படுகின்ற விளக்கங்கள் சராசரி மனிதர்களிடம் வேண்டுமானாலும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும்.

ஆனால், சிந்திக்கத் தெரிந்த மனிதன், அதில் தெளிவு உண்டாகின்ற வரை அதில் சந்தேகத்துடன் ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பான்.

இந்த சிந்தனா சக்தி எந்த ஒரு ஜீவராசிகளிடத்திலும் இல்லாத தனி சிறப்பாக மனிதனுக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆனால், அவனது சிந்தனைகள் எதைச் சார்ந்து உள்ளன என்பது அவனது ஆழ்மனப் பதிவுகளைப் பொருத்தே வெளிப்படுகின்றது.

பதியப்பட்ட பதிவுகள் (சம்ஸ்காரங்கள்) அவனுக்கு சிந்தனையாக வெளிப்பட்டு செயலாக மாறுகின்றது.

அதனால்தான் அன்றைய பெரியவர்கள் குழந்தைப் பருவத்திலேயே அதற்கு நல்ல விசயங்களைக் கற்றுக் கொடுத்து, அந்தக் குழந்தையின் செயலில் நல்லவைகளை எதிர்பார்த்தனர்.

ஆனால், இன்றைய நவீன குழந்தைகள் கற்கின்ற விசயங்கள் எப்படிப்பட்டது என்று அவர்கள் செயலிலேயே அறிய முடிகின்றது. அதற்குக் காரணம் அவர்கள் பெற்றோர்கள் என்பதையும் மறுக்க முடியாது.

அதனால்தான் கற்கின்ற எந்த விசயமானாலும், அதை கசடற கற்க! என்று வள்ளுவப்பெருந்தகை கூறுவது நினைவில் கொள்ள வேண்டும்

நல்லவைகளை கற்று, அதன்படி நிற்கவும் வேண்டும்.

அதுவே கல்வி கற்றலின் தலையாய பயன் ஆகும்.

இந்த கல்வி கற்கின்ற தகுதி மனிதப் பிறவிக்கு மட்டும்தான் உண்டு.

கற்ற கல்வியில் சந்தேகம் வந்தால், அதை தெளிவு படுத்திக் கொள்கின்ற தகுதியும் மனிதனுக்கு மட்டுமே உண்டு.

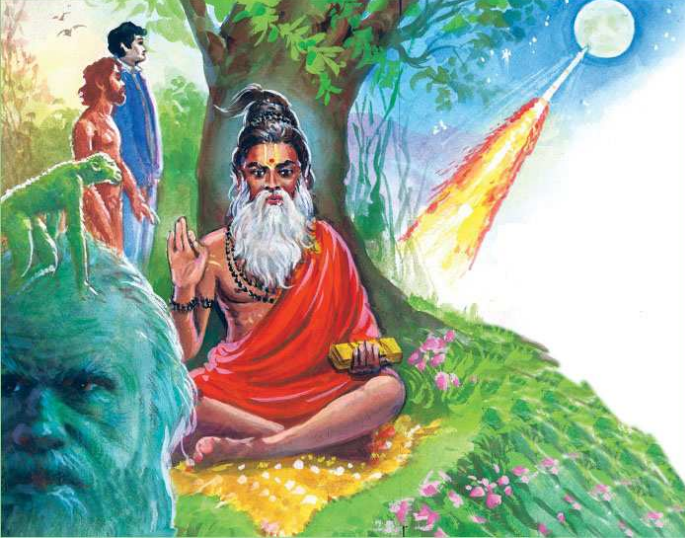
மனிதன் அல்லாத எந்த ஜீவராசிகளுக்கும் சந்தேகம் வராது, தெளிவும் இருக்காது.

காரணம், அவைகள் மனம் கொண்ட மனிதனை போன்று சிந்திக்க முடிவதில்லை.

அனைத்து மனிதர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட அறிவு சமமானதுதான். ஆனால், ஒருவரைப் போன்று மற்றொருவர் சிந்திப்பது இல்லை.

கல்வி, கேள்விகளில் ஒருவரைப் போன்று மற்றொருவர் இருப்பதும் இல்லை.

இதற்குக் காரணம் அவரவர்களின் பிறப்புச் சூழ்நிலையைக் கொண்டு அவர்களுக்கு கிடைக்கும் அனுபவம் அவர்களது அறிவாக வெளிப்படுகின்றது.

உதாரணமாக, நன்கு படித்த தாய் தந்தைக்கு ஒரு குழந்தை பிறக்கின்றது என்றால், அந்த குழந்தையின் பெற்றோர்கள் தாங்கள் கற்றுக் கொண்ட விசய சுகங்களை அந்த குழந்தைக்கு சிறு வயது முதற்கொண்டே கற்றுக் கொடுக்க ஆரம்பிக்கின்றனர்.

அந்தக் குழந்தை அவர்களது பெற்றோர்களின் அறிவுச் சார்ந்த விசயங்களான மொழி, விளையாட்டு, நடனம், பாட்டு அவர்களுடைய கல்வித்திறன் போன்றவைகளை தானும் வளர்த்துக் கொள்கின்றது.

இதுவே, படிப்பறிவு இல்லாத பெற்றோருக்கு பிறக்கும் குழந்தை இதிலிருந்து மாறுபட்டு வளர்கின்றது.

படிக்காத பெற்றோர்கள் என்ன அறிந்து வைத்துள்ளார்களோ அதையே இந்தக் குழந்தையும் அறிந்து கொள்கின்றது.

இந்த இரண்டு விதமான குழந்தைகளின் வளர்ச்சி அவைகளின் பிறப்புச் சூழ் நிலையை பொருத்து அமைகின்றது.

இங்கு மற்றொரு விசயத்தையும் நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

குழந்தைகள் இருவரும் அவர்களின் வளர்ப்புச் சூழ் நிலைக்கு ஏற்ப பல விதமான அறிவைப் பெற்றுள்ளார்கள் என்பதையும் மறுக்க முடியாது.

ஆனால், இதில் எது சரியான அறிவு, எது தவறான அறிவு என்பதில்தான் பிரச்சனை உண்டாகின்றது.

அந்த குழந்தைகள் வளரும் சூழ் நிலைக்கு ஏற்ற அறிவை அனுபவமாகப் பெற்று, அதில் ஒரு குழந்தை ஆங்கிலம் நன்றாகப் பேசுவதினால் புத்திசாலிக் குழந்தை என்றும், மற்றொரு குழந்தைக்கு ஆங்கிலம் நன்றாகப் பேசத் தெரியாததினால் மண்டுக் குழந்தை என்றும் முடிவு செய்து விட முடியாது.

ஆம்!

அறிவு என்பது அனுபவத்தைச் சார்ந்தது.

ஒவ்வொருவருக்கும் அவர்களது பிறப்புச் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப அனுபவம் மாறுபடும்.

அந்த அனுபவத்திற்கு ஏற்ற அறிவை அவர்கள் நிச்சயம் அடைந்திருப்பார்கள்.

இதில் எது சரியான அறிவு? என்று தீர்மானிப்பதில்தான் மனிதனுக்கு மனிதன் மாறுபடுகின்றான்.

கற்கின்ற பொழுது, எது சரியான அறிவைக் கொடுக்கும் என்று முடிவு செய்து கற்றுக் கொள்ள முடியாது.

கற்பதினால் ஏற்படுகின்ற அனுபவத்தை வைத்தே இது சரி, இது தவறு என்று தீர்மானிக்க முடியும்.

அதுதான் பொது அறிவு.

இந்த பொது அறிவில் ஒருவருக்கு சரி என்று தோன்றுவது, மற்றொருவருக்கு தவறு என்று தோன்றும்.

உதாரணமாக, ஒருவருக்கு மது அருந்துவது சரி என்று தோன்றுகின்றது. அது மற்றொருவருக்கு பிடிப்பதில்லை. அதுவே இவருக்கு தேநீர் (டீ) அருந்துவது சரி என்று தோன்றும், அது மற்றவருக்கு பிடிக்காமலும் இருக்கலாம்.

ஆகவே, இங்கு இது சரி, இது தவறு என்று தீர்மானிப்பது அவரவர்களுக்குப் பிடித்ததாக வளர்த்துக் கொண்ட பொது அறிவைப் பொருத்ததே.

அப்படியானால், எப்படி சரி, தவறை தீர்மானிப்பது?

எது சரி?, எது தவறு? என்பதை தீர்மானிப்பது அவரவர்களது மனதில் சேகரிக்கப்பட்ட அல்லது திணிக்கப்பட்டுள்ள கருத்துக்களின் பதிவுகளைக் கொண்டு உண்டாகின்றது.

ஆனால், அனுபவ உண்மை அப்படியில்லை.

இந்த பிரபஞ்சம் ஒரு ரிதத்துடன் (ஒழுங்குடன்) இயங்கி வருகின்றது. அது தன்னால் படைக்கப்பட்ட அனைத்தையும் ஒரு நியதிக்குள் கட்டுப்பட்டு இயங்க வைக்கின்றது.

இதன்படி செயல்படுகின்ற அனைத்துமே சரியானதாக இருக்கும். இந்த நியதிக்கு முரணாக செயல்படுவது அனைத்துமே தவறாக இருக்கும்.

அதாவது ஒருவனுக்கு அனுபவத்தின் வாயிலாக கிடைக்கின்ற படிப்பினை சுய அறிவாக மலர்ந்து அவனை பிரக்ருதியின் நியதிப்படி சரியாக நடத்தும்.

அதுவே படித்து அறிந்து கொண்டதினால் கிடைக்கின்ற அனுபவம் அவனுக்கு பொது அறிவாக மாறி அவனை பிரக்ருதியின் நியதிக்கு முரணாக நடத்தும்.

உதாரணமாக, மின்சாரத்தில் தெரியாமல் கையை வைத்து மின் அதிர்ச்சி பெற்ற குழந்தை மறுமுறை மின்சாரத்தைக் கண்டதும் சிறிது பின் வாங்கும். காரணம் அது தன்னை அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்துகின்றது என்ற அனுபவ அறிவு அதற்கு மின்சாரத்தின் மீது ஒரு தெளிவைக் கொடுத்திருக்கின்றது.

அதுவே, மின்சாரத்தை தொட்டால் அது அதிர்ச்சியடையச் செய்யும் என்ற படிப்பறிவு அந்த மின்சாரத்தைக் கையாளக் கூடிய கையுறையை அணிந்துக் கொண்டு கையை வைத்து பார்க்கத் தூண்டும்.

இந்த இரண்டிற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை நன்கு உணர்ந்து கொண்டவர்கள் மட்டுமே மெய்ஞ்ஞானத்திற்கும், விஞ்ஞானத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தையும் உணர முடியும்.

3. மனிதனும் காலமும்

மெய்ஞ்ஞானம் என்பது அக உணர்வு அனுபவத்தினால் மனிதன் அடையப்படுவது.

விஞ்ஞானம் என்பது புற அறிவு அனுபவத்தினால் மனிதன் பெறப்படுவது.

இதில் இந்தியாவின் இன்றைய ஆன்மீகமும் நவீன விஞ்ஞானத்தைச் சார்ந்ததாக புற அறிவு அனுபவமாக மாற்றப்பட்டு விட்டது.

அதனால்தான் அனைவரும் கடவுளுக்கு கட் அவுட் (Flex Board) வைத்து வழிபடுகின்றார்கள். இவர்களால் இறைவனை இண்டர்நெட்டிலும் தேட முடிகின்றது. ஆனால், தன் இதயத்தில் அறிய முடிவதில்லை.

மெய்ஞ்ஞானம் இல்லாத விஞ்ஞான அறிவு கொண்ட இன்றைய மனிதன் அரிதாக கிடைத்த இந்த மனித தேகத்தின் மகத்துவத்தைக் கொண்டு, அழியாத வஸ்துவை அகத்தில் (உள்ளே) அறியாமல், அழியக்கூடிய புலன்களைக் கொண்டு, புறத்தில் (வெளியே) அறிய ஆர்வம் கொள்கின்றான்.

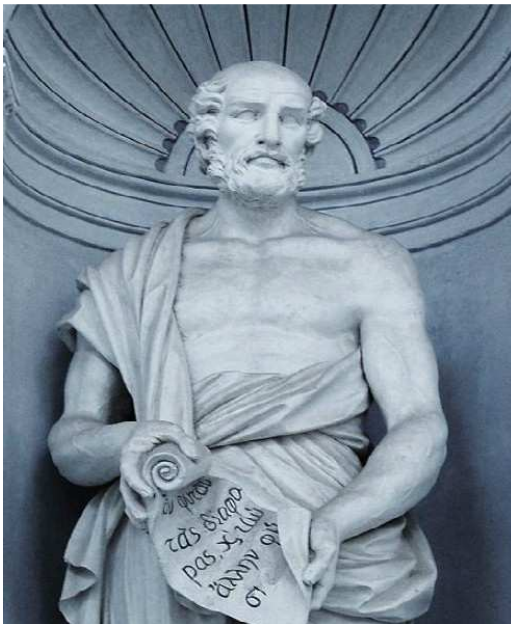
மனிதன் தன்னுள்ளே இருக்கின்ற பேரறிவை அறியாமல், தனக்கு வெளியே இருக்கின்ற சிற்றறிவை அறிய ஆசைப்படுகின்றான்.

எதனால் இவன் இப்படி இருக்கின்றான்?

எப்படி? இவனால் இவ்வாறு இருக்க முடிகின்றது என்று கவனித்தோமானால், அவனுக்கு தற்காலத்தில் கிடைத்துள்ள அனுபவமும், கற்ற கல்வியும் அவனை அவ்வாறு மாற்றி அமைத்துள்ளது என்பதை அறியலாம்.

நம்முடைய அன்றைய கல்வி முறையில் கிடைத்த மெய்ஞ்ஞானத்தின் மீது ஈர்ப்பு கொண்ட இன்றைய பல வெளி நாட்டினர்கள் இந்தியாவை நோக்கி தங்கள் ஆர்வத்தைக் காட்டுகின்றார்கள்.

ஆனால், மகத்தான மெய்ஞ்ஞானிகள் தோன்றிய இதே இந்தியாவில் இருக்கின்ற இன்றைய நம் நாட்டவர்கள், வெளி நாட்டினரின் மேற்கத்திய கலாச்சாரத்தின் மீது தங்கள் ஆர்வத்தைக் காட்டி வருகின்றார்கள்.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே நம் பாரத தேசத்தில் பரவியிருந்த நம் மெய்ஞ்ஞானக் கல்வியை கற்பதற்காக ‘மெகஸ்தனிஸ்’ போன்ற பல வெளி நாட்டினர்கள் நம்முடைய பாரதத்தை நோக்கி வந்து சென்றனர்.

மெகஸ்தனிஸ் நம் இந்தியாவைப் பற்றி எழுதிய நூல் “இண்டிகா” ஆகும்.

இன்றைய நவீன மாணவர்களுக்கு நம் நாட்டைப் பற்றி மெகஸ்தனிஸ் எழுதிய “இண்டிகா” நூலைக் கற்றுத் தெரிந்துகொள்ள வாய்ப்பில்லை. ஆனால், டாடா நிறுவனம் வெளியிட்டுள்ள “இண்டிகா” கார் பற்றி நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும்.

இவர்கள் கற்றுக்கொள்கின்ற கல்வியின் இன்றைய நிலை இதுதான்.

நம் பாரத தேசத்தின் பெருமையை பற்றி எழுதிய பல வெளி நாட்டவர்களைப் பற்றி நம் சரித்திரம் என்றும் பேசுகின்றது.

ஆனால், நாம்தான் இன்றும் அறிய விரும்புவதில்லை.

நாலந்தா போன்ற பல்கலைக் கழகங்கள் அன்றே இந்த பாரதத்தில் செயலாற்றியது. இதில் பல வெளி நாட்டினர்கள் இங்கு வந்து கல்வி கற்று சென்றுள்ளனர்.

ஆனால் நாம் இன்று வெளி நாடு சென்று கல்வி கற்பதை பெருமையாகக் கருதுகின்றோம்.

பாரதத்தின் மிகவும் உயர்வான, அரிதான மெய்ஞ்ஞான பொக்கிஷங்களான பிரபஞ்ச இரகசியங்களை நம் முன்னோர்கள் அக ஒளி அனுபவத்தில் அன்று அறிந்திருந்தனர்.

மற்றவர்களுக்கும் அதை கற்பித்தனர்.

மனிதனை மகத்தானவனாக மாற்றக்கூடிய உயர் பிரபஞ்ச இரகசியங்களை அன்று நம் நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்தவர்கள் அவைகளை நம் நாட்டிலிருந்து, அவர்கள் நாட்டிற்கு கவர்ந்து கொண்டு சென்று விட்டனர்.

அவர்கள் அக ஒளியில் அறிய வேண்டிய விசயங்களை புற ஒளியில் படித்து புரிந்து கொள்ள முடியாமல் வீணாக்கியும் விட்டனர் என்பதையும் நாம் அறியத்தயாராயில்லை.

நம்முடைய பாரதத்தில் தோன்றிய மெய்ஞ்ஞானிகளின் பெருமையை நாம் மறந்து விட்டோம். ஆனால், வெளி நாட்டவர்கள் அவர்கள் தேசத்தில் தோன்றிய விஞ்ஞானிகளை பற்றி எழுதியதை நம் பாடத்திட்டங்களில் சேர்த்து இன்றும் படித்து வருகின்றோம்.

மெய்ஞ்ஞானிகள் கால, தேசத்திற்கு உட்படாதவர்கள். அதாவது காலத்தைக் கடந்தவர்கள் எனலாம்.

அதனால்தான் இன்றும் சிலரால் அவர்களைப் பற்றி சிந்திக்க முடிகின்றது.

பிரபஞ்சத்தின் வரையறுக்கப்பட்ட நியதிக்குள் வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கின்ற மெய்ஞ்ஞானிகள், விஞ்ஞானிகள் உருவாக்கிய கால, தேச வரையரைக்குள் சிக்காதவர்கள்.

எப்படி?

ஒளி என்பது வெளிச்சம். வெளியிலிருந்து விளைந்த பகுதிகளையும், அவற்றின் இடைவெளியையும் ஒளியே நிரப்பி இருக்கிறது.

ஒளியால்தான் பேரண்டங்கள், அண்டங்கள், விண்மீன் குடும்பங்கள், கோள்களை நம்மால் அறியமுடிகிறது. இப்போது ஒளி எப்படி காலமானது (Time) என்பதைப் பார்ப்போம்.

நம் தற்போதைய காலக்கணக்கில் முக்கியமானது மாதமும், வருடமும் ஆகும்.

சூரியனுக்கும், பூமிக்குமான உறவை அடிப்படையாகக் கொண்டது வருடக் கணக்கு ஆகும்.

சந்திரனுக்கும், பூமிக்குமான உறவை அடிப்படையாகக் கொண்டது மாதக் கணக்கு ஆகும்.

உதாரணமாக, இயற்கையில் இந்த பூமி ஒரு நியதிக்குள் தன்னைத்தானே சுற்றிக் கொண்டு இந்த சூரியனையும் சரியாக சுற்றி வருவதினால், சூரிய ஒளி பூமியை நோக்கி பாய்கின்ற தூரத்தினால் காலம் உருவாகி அதில் 24 மணி நேரத்தில் இரவும், பகலும் உண்டாகின்றது.

பூமியின் ஒரு வருட காலத்தில் சூரியன் வடக்கிலிருந்து தெற்கு நோக்கிப் பயணிக்கின்ற ஆறு மாதங்களான ஆடி, ஆவணி, புரட்டாசி, ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்கழி காலத்தினை **“தட்சிணாயனம்”** என்றும், சூரியன் தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கிப் பயணிக்கின்ற ஆறு மாதங்களான தை, மாசி,

பங்குனி, சித்திரை, வைகாசி, ஆணி போன்ற காலத்தினை **“உத்தராயணம்”** என்றும் இங்கு பூமியில் அழைக்கப்படுகின்றது.

ஒரு மாதத்தில் சந்திரனின் ஒளி பூமியை நோக்கி அருகே வருவதை வளர்பிறை (சுக்கிலபட்சம்) என்றும், பூமியில் இருந்து விலகி செல்வதை தேய்பிறை (கிருஷ்ணபட்சம்) என்றும் வழங்கப்படுகின்றது.

இதில் வாரத்தில் 7 நாட்களுக்கு அதாவது, ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி மற்றும் சனி போன்ற கோள்களுக்கு அடிப்படையாய் இருக்கின்ற சூரியக்கும்பத்தில் பூமியைத் தவிர்த்த பிறகோள்களும், சூரியனும், நிலவும் என இன்னும் விரித்துக் கொண்டே போனால் பஞ்சாங்கம் போல இங்கு கணக்கு போட வேண்டிய அவசியம் உண்டாகிவிடும்.

ஆதலால், ஒளி எவ்வாறு காலமாக மாறியது என்பதை மட்டுமே இங்கு அறிந்து கொண்டால் போதும்.

பூமி தன்னைத்தானே சுற்றுகின்ற வேகமும் ஒரு கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருக்கின்றது.

அப்படிப்பட்ட குறிப்பிட்ட வேகத்தில், குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் சுற்றுவதினால், அதில் தோன்றி மறைகின்ற காலம் இடத்தை எடுத்துக் கொள்கின்றது.

இதற்காக நவீன விஞ்ஞானத்தின் குவாண்டம் கோட்பாட்டை படித்து மண்டையை குழப்பிக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

இவர்களது விஞ்ஞான அறிவின் படி எடுத்துக் கொண்டாலும் இந்த பூமி தன்னைத்தானே எப்படிச் சுற்றுகின்றது என்று அடுத்த சந்தேகம் சிந்திப்பவனுக்கு உண்டாகி விடும்.

அது சுற்றுவதற்கு விசை எங்கிருந்து கிடைக்கின்றது என்று அடுத்த சந்தேகம் தோன்றும்.

மேலும், காலம் என்பது இந்த பூமியைப் பொருத்த வரை நாள் ஒன்றுக்கு 24 மணி நேரம் மட்டுமே.

இங்கு சென்னையிலிருந்து ஒருவர் வெளி நாட்டிற்கு பயணம் செய்கின்றார் எனில், அவரது பயண காலம் அவர் செல்லும் வாகனத்தை பொருத்து மாறுபடுகின்றது.

உதாரணமாக, அவர் சென்றடையும் பகுதிக்கு கப்பலில் சென்றால் 5 நாட்களும், விமானத்தில் சென்றால் 2 நாட்களும் ஆகின்றது. பஸ், கார், நடைப் பயணம் என்று வாகனத்தைப் பொருத்து காலம் மாறு படுகின்றது.

இதில் அவர் சென்னையிலிருந்து புறப்பட்ட பொழுது இருக்கின்ற காலம், தேசம், வெளி நாட்டில் அதே காலம், தேசமாக இருப்பதில்லை என்பதினால், அவரது பயணத்தில் அவர் சென்றடையும் பகுதியைப் பொருத்து சில காலங்கள் இழக்கப் படுவதையும், சில காலங்கள் கூடி விடுவதையும், தேசம் மாறுபட்டு இருப்பதையும் கண்கூடாகக் காண முடிகின்றது.

அதுபோன்றே, வெளி நாட்டிற்கு பதிலாக வேற்று கிரகங்களுக்கு செல்வதாக வைத்துக் கொண்டு ஆராய்ந்தாலும், இந்த கால, தேசம் (Time and Space) ஒன்று போல இருப்பதில்லை.

சில கிரகங்களில் 8 மணி நேரத்தில் இரவு, பகல் உண்டாகி ஒரு நாள் முடிவடைகின்றது. சில கிரகங்களில் 48 மணி நேரத்தில் இரவு, பகல் உண்டாகி ஒரு நாளாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது.

இன்னும் சில கிரகங்களில் ஆறு மாத காலம் இரவு, ஆறு மாத காலம் பகல் என்று பூமியின் ஒரு வருடமே, அங்கு ஒரு நாளாக இருக்கின்றது.

இதில் இதே மனிதன் ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு முறை இரவு, பகல் வருகின்ற கிரகத்திற்குச் செல்வதாக கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள். இவ்வாறு, அவன் கால, தேசத்தை பூமியுடன் ஒப்பிடும் பொழுது ஒரு வருடம் (365 நாட்கள்) என்பது அங்கு ஒரு நாள் ஆகும்.

இதே மனிதன் 100 ஆண்டுகள் இந்த பூமியில் வாழ்வதற்கு பதிலாக அங்கு வாழ்ந்தால் சுமார் 36,000 ஆண்டுகள் அங்கு வாழ முடியும்.

இதை வைத்துத்தான் தேவர்களின் ஒரு நாள் என்பது மனிதனின் ஒரு வருட வாழ் நாட்கள் ஆகின்றது என்று கூறப்பட்டது.

உண்மையில், ஒளியைக் காலமாக மாற்றி கணக்கிட்டது மனிதர்களாகிய நம் முன்னோர்கள் செய்ததுதான்.

அன்றைய ஞானிகள் இதற்காக ஜோதிட சாஸ்திரத்தை உருவாக்கினர். இதில் 'ஜோதி' என்றால் 'ஒளி' என்று பொருள்.

அண்டத்தில் உள்ளதை பிண்டத்தில் கண்டு, இந்த ஜோதிட சாஸ்திரத்தை விண்வெளி ஆய்வுக்காக எழுதி வைத்தனர்.

ஆனால், அந்தோ பரிதாபம்! பிற்காலத்தில் வந்த சில பொருளாசைக் கொண்டவர்களால், இது மனிதனின் காலக் கணக்கை கணக்கிடுவதாக மாற்றப்பட்டு விட்டது.

ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளை ஜோதிடத்தின் வாயிலாக அறிந்து கொள்ளலாம் என்பதை ஒரு பொழுதும் மெய்ஞானிகள் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

**தானே தனக்குப் பகைவனும் நட்டானும்
தானே தனக்கு மறுமையும் இம்மையும்
தானே தான் செய்த வினைப்பயன் துய்ப்பானும்
தானே தனக்குத் தலைவனும் ஆமே.** - திருமந்திரம்.

திருமூலரின் எளிய பாடல் வரிகளில் மிக ஆழமான நுட்பத்தை அறிய முடிகின்றது.

காலம் என்பதே மாயை என்பதில் மெய்ஞானிகள் தெளிந்த அக அறிவைக் கொண்டவர்கள் ஆவார்கள்.

இது போன்ற கால, தேசங்களை இந்த பூமியிலிருந்தே அகத்தில் கணக்கிட்டு, கோள்களின் இயக்கத்தை கவனித்த அன்றைய நம் மெய்ஞ்ஞானிகள் காலம் கடந்து இன்றும் (சூக்ஷ்மமாக பிரபஞ்சத்தில்) நம் மனதில் வாழ்கின்றார்கள்.

ஞாலம் கருதினும் கைகூடும் காலம்

கருதி இடத்தாற் செயின் - திருக்குறள்.

கால, தேசங்களை வென்றவனுக்கு இந்த பிரபஞ்சமே அவனுள் அடங்குகின்றது.

‘அரியுமல்ல அயனுமல்ல அப்புறத்தில் அப்பறம்

கருமைசெம்மை வெண்மையைக் கடந்து நின்ற காரணம்

பெரியதல்ல சிறியதல்ல பற்றுமின்கள் பற்றுமின்கள்

துரியமும் கடந்து நின்ற தூரதூர தூரமே’. - சிவவாக்கியர்

இதிலிருந்து பார்க்கின்ற பொழுது, மனிதன் மகத்தானவன், அவன் ஒருவனால் மட்டுமே இந்த பிரபஞ்சத்தையே தன்னுள் காண்பது சாத்தியம், இதுவே சத்தியம் ஆகும்.

4. காலச்சக்கரம்

காலம் மனிதனை விடாது துரத்துவதாக புலம்பிக் கொண்டே இருக்கிறான். காலத்தின் வேகமான நகர்வைக் கண்டு மனிதன் அஞ்சவும் செய்கிறான். காலனென்று எமனைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் காலத்தின் மீதான மனிதனின் பயத்தையும் காணமுடிகின்றது.

மனித வாழ்வின் தலையெழுத்தே அவன் பிறந்த நேரத்தால்தான் தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பதான நம்பிக்கையை கொண்டு ஆராய்வோம்.

குறிப்பிட்ட நேரத்தில் பிறக்கும் ஒரு மனிதனின் வாழ்வியல் சம்பவங்களை முன்கூட்டியே சொல்லிவிட முடியும் என நம்மில் பெரும்பாலானோர் அசட்டுத்தனமாக நம்பிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

இங்கு ஒரு கேள்வியை முன் வைப்போம்

காலம் மனிதனை அலைக்கழிக்கிறதா அல்லது காலமெனும் ஒன்றை உண்டாக்கிக் கொண்டு மனிதன் அலைபாய்ந்து கொண்டிருக்கிறானா?

காலமென்ற ஒன்று தனித்து இல்லை. நாமே உருவாக்கிக் கொண்ட மாய ஆடி அது.

தண்ணீரில் தெரியும் தன் பிம்பத்தைக் கண்டு பயப்படும் நரியைப் போன்று அவ்வாடியில் தெரியும் நம் பிம்பத்தைக் கண்டு நாமே அஞ்சுகிறோம்.

காலத்தின் மூலத்தை நம்மால் திட்டமாகச் சொல்லிவிட முடியாது.

நவீன விஞ்ஞானத்தின் பெருவெடிப்புக் கொள்கையின்படி பேரண்டம் தோன்றிய கணத்திலிருந்து இன்றையநாள் வரையிலான காலத்தின் மதிப்பு சற்றேறக்குறைய 14 பில்லியன் ஆண்டுகள்.

அதாவது, 1400 கோடி ஆண்டுகள்.

ஆக, காலத்தின் வயதும் 1400 கோடி ஆண்டுகள் எனச் சொல்லலாம் அல்லவா?

அதற்கு முன்பு காலம் நிச்சயம் இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

அப்படியானால் காலம் நிரந்தரமானதன்று.

நிரந்தரமற்ற காலம் உண்மையாக இருக்க முடியுமா?

நிச்சயம் வாய்ப்பில்லை.

அப்படி இருக்க காலத்தை முன்வைத்து மனிதன் பயப்படுவதும், நம்பிக்கை இழப்பதும் அவனது அறியாமையைக் காட்டுகின்றது அல்லவா?

ஒரு மனிதனின் வாழ்வு அவன் பிறந்த இடம், அவன் பிறந்த நேரம் இதைப் பொருத்துத்தான் அமைகின்றது என்று இன்றைய மனித சமூகம் நம்புகின்றது.

ஒருவன் பிறந்த நேரம் என்பது காலத்தைக் குறிப்பது.

ஒருவன் பிறந்த இடம் என்பது வெளியின் (Space) பகுதியோடு தொடர்புடையது.

ஒரு குறிப்பிட்ட ஒருவனின் ஜாதகம் என்பது அவன் பிறந்த இடம் மற்றும் நேரத்தைக் கணக்கில் கொண்டே கணிக்கப்படுகிறது.

முதலில் காலம்தான் (time) மனிதனைப் பயமுறுத்துகிறது என்றோம். இப்போது அதனுடன் வெளியின் (Space) குறிப்பிட்ட பகுதியையும் (இடத்தையும்) இணைத்துக் கொண்டு பயப்படுகின்றோம்.

ஒரு மனிதனால் காலத்தையும், இடத்தையும் அளவீடுகளாகக் கொள்ளாமல் அவன் இருப்பை அடையாளப்படுத்திவிட முடியாது என்று இன்றைய மனிதன் கருதுகின்றான்.

ஆதலால், மனிதன் தன்னை அடையாளப்படுத்தும் விதமாக தன்னுடைய பிறந்த தினத்தைக் கொண்டாடும் காலம் (Time) மற்றும் அவன் பிறந்த இடத்தை (Place or Space) கணக்கில் கொண்டே ஆராயலாம்.

நவீன விஞ்ஞானக் கூற்றுப்படி பார்த்தாலும் பெருவெடிப்பு நிகழ்வதற்கு முன் காலமும், இடமும் (வெளியின் பகுதிகள்) எங்கும் இல்லை.

அப்போது இருந்தது ஒன்றே ஒன்றுதான்.

அது வெட்டவெளி, வெறும் வெட்டவெளி மட்டுமே.

ஆம்! அது மட்டுமே இருந்தது.

அதவது இந்த வெட்ட வெளியை ஏதாவது உதாரணத்தின் வாயிலாகத்தான் புரிந்து கொள்ள முடியுமென்றால் 'கால, இட எல்லைகளற்ற பரப்பு' என்று கூறலாம்.

அதுவே அனைத்துக்கும் ஆதி. அதாவது அனாதி.

அனாதி என்றால் சொல்வழியாக அதற்கு அடிப்படையாக எதுவுமில்லை என்று பொருள் புரிந்து கொள்ளலாம்.

அவ்வகையில் அதுவே தனித்துவமான ஆதிமூலம்.

‘எட்டும் இரண்டையும் ஒர்ந்து

மறை எல்லாம் உனக்குள்ளே ஏகமாய்த் தேர்ந்து

வெட்டவெளியினைச் சார்ந்து

ஆனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கு மிகுகளி கூர்ந்து’.

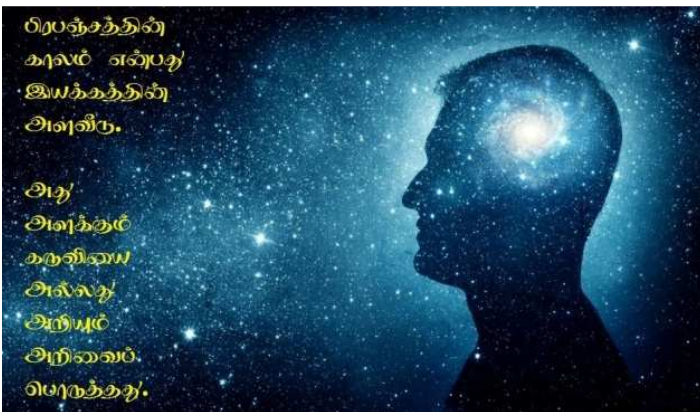
கடுவெளிச் சித்தர்.

வெல்லும் அளவில் விடுமின் வெகுளியை

செல்லும் அளவும் செலுத்துமின் சிந்தையை

அல்லும் பகலும் அருளுடன் தூங்கினால்

கல்லும் பிளந்து கடுவெளி ஆகுமே! - திருமந்திரம்.

பிரபஞ்சத்தின் காலம் என்பது இயக்கத்தின் அளவீடு. அது அளக்கும் கருவியை (பொருளை) அல்லது அறியும் அறிவைப் பொருத்தது.

நமக்குள் எதார்த்தமாக எழுகின்ற பொதுவான சந்தேகம் என்ன?

ஒரு விதை செடியாகி, மரமாகி, பூவாகி, காயாகி, முடிவில் கனியாகி மீண்டும் விதையாகின்றது.

கவனத்தில் கொள்ளுங்கள் விதையே மீண்டும் விதை ஆகின்றது.

இது ஒரு காலச்சுற்று.

ஆனால் உயிரற்ற பொருட்களில் அப்படி இல்லையே கல் மண்ணாகிறதே தவிர மண் மீண்டும் கல்லாவதில்லையே என்ற சந்தேகம் உண்டாகலாம்.

இங்கு தான் “அகஅறிவு” தேவைப்படுகிறது.

நம்முடைய (மனிதனுடைய உயிரிகளுடைய) அறிவு வளர்ச்சிதேவோடு ஒத்துபோய் விட்டது.

ஒரு திரைப்பட சுருளை பின்னோக்கி சுற்றினால் இயக்கங்கள் பின்னோக்கி வந்த வண்ணமே நகர்கிறது.

ஆனால் நம்முடைய எதார்த்த வாழ்க்கையில் இது சாத்தியப்படுமா?

அதாவது, குழந்தை குமரனாகி கிழவனாவது போன்று, அதே முறையில் கிழவன் குமரனாகி குழந்தையாக மாறி விட முடியுமா?

முடியும்!

மேலும், ஒரு உதாரணத்தின் வாயிலாக இதை புரிந்து கொள்வது எளிதானது.

நாம் காலையில் உண்ட உணவு கழிவாகின்றது. அதை பின்னோக்கி இயக்கினால், அதே கழிவு தான் சென்ற அதே பயணப் பாதையில் மீண்டும் உண்ணும் உணவாக மாறிவிடுமா?

இதற்கும் பதில் ஆம்! என்பது தான்.

அதாவது, காலசக்கரத்தை பின்னோக்கி சுழற்ற முடியும் என்பது தான் பிரபஞ்ச இரகசியம்.

நம்முடைய அறிவின் பயணம் (இயக்கம்) முன்னோக்கி
மட்டும் செல்வதால் நமக்கு காலமும் முன்னோக்கி செல்கிறது.

அறிவை நீங்கள் எந்த திசையில் திருப்பினாலும் அதே
திசையில் காலமும் இயக்கமும் இந்த பிரபஞ்சமும் திரும்பும்.

எப்படியெனில், இருப்பு அந்தப் பேரறிவு மட்டுமே.

இந்த ரகசியத்தை தான் ஆன்மீக மெய்ஞானிகள் நமக்கும்
மெய்ஞானமாக போதித்துள்ளார்கள்.

இதை விடுத்து எண்ணற்ற ஆராய்ச்சிகளை நவீன
விஞ்ஞானம் மேற்கொண்டாலும், அதன் கண்டு பிடிப்புகள்
நாளடைவில் காலாவதியாகி விடுவதினால், மனிதன் தேட
வேண்டிய விசயம் வெளியில் இல்லை என்ற உண்மை உறுதி
செய்யப்படுகின்றது.

விஞ்ஞானத்தின் அறிவியல் உண்மைகள் காலத்திற்கு காலம்
மாற்றப்பட்டு இன்று பொய்யாக்கப்பட்டு வருகின்றது.

பொய்யான விசயங்களில் ஒரு மனிதனது அறிவு விரிவாகக்
கூடுமானால், அவனது வாழ்க்கையும் பொய்யான
வாழ்க்கையாக மாறிவிடும்.

மெய்யான விசயத்தில் ஒரு மனிதன் அனுபவம்
அடைந்தானென்றால், அவனே மெய்ப்பொருள் ஆகி
விடுகின்றான்.

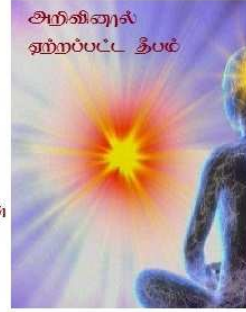
இதுவே நித்தியம், இதுவே சத்தியம்.

5. மனிதனின் அறிவு

அடுத்து, மிக முக்கியமாக அறிய வேண்டியது மனிதனின் அறிவு.

அறிவு என்றால் என்ன?

தன்னிடம் உள்ள அறியாமையை அறிவதே உண்மையில் “அறிவு” எனப்படுகின்றது.

அறிவு, மனிதனின் வாழ்க்கையை இயக்கும் ஒரு சிறந்த சாதனம்.

இன்று பலர் கருதுவது போல அறிவு என்பது சேகரிக்கப்பட்ட தகவல்கள் அல்ல.

மனிதன் தன்னிடம் உள்ள புலன்களின் வாயிலாக அடைகின்ற அனுபவங்களை வைத்து, அவற்றில் உள்ள நன்மை, தீமைகளை ஆய்வு செய்வதே அறிவு.

இந்த உலகில் உள்ள அனைத்திலும் அனுபவங்களைப் பெற்று வாழ்வதே மனித வாழ்க்கை.

இதில் சில நல்ல அனுபவங்களாக இருக்கும், சில தீய அனுபவங்களாக இருக்கும். சில அனுபவங்கள் நல்லன போலத் தோன்றும்! ஆயினும் தீமையே பயக்கும்!

சில கானல் நீரைப்போன்று பார்வைக்கு உண்மையாகத் தெரியும், ஆனால், அனுபவத்தில் பொய்யாக இருக்கும்.

அனுபவங்களின் வாயிலாக இது உண்மை, இது பொய், இது நன்மை, இது தீமை என்று பிரித்து அறிவது அறிவு.

காட்சியில் வேறாகவும், அனுபவத்தில் வேறாகவும் உள்ள தன்மையை ஆராய்ந்து எடுத்துக் கொள்ளுதலே அறிவுடைமை ஆகும்.

இதில் நன்மை - தீமை, உண்மை - பொய், வெப்பம் - குளிர்ச்சி என பகுத்து அறியும் அறிவை 'பகுத்தறிவு' என்கின்றோம்.

பகுத்தறிவு மனிதனுக்கு மட்டுமே உரித்தானது. மற்ற மிருகங்களுக்கோ, பறவைகளுக்கோ இவ்வாறு பகுத்தறியும் தன்மை கிடையாது.

ஆனால், மனிதர்களில் பலர் பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்துவதில்லை. ஆள் வளருகின்ற அளவிற்கு அறிவு வளர்வதில்லை.

அறிவின் முதிர்ச்சியே ஞானம் எனப்படுகின்றது.

ஒழுக்கம் சார்ந்த வாழ்க்கைக்கு அறிவே மூலதனம். இந்த உலகில் பெறக்கூடிய பேறுகள் யாவற்றிலும் சிறந்தது அறிவுடமையே ஆகும்.

அறிவுடையார் எல்லாம் உடையர் அறிவிலார்

என்னுடைய ரேனும் இலர் - திருக்குறள்.

அறிவுடையார் எல்லாச் செல்வங்களும் உடையவர். அறிவில்லாதவர்கள் எதை வைத்திருந்தாலும் அதனால் அவர்களுக்கு ஒரு பயனும் இல்லை என்பதை வள்ளுவரும் வலியுறுத்துகின்றார்.

கல்வி கற்றவர்களிலும் அறிவில்லாதவர் உண்டு.

கற்ற கல்வியினல் மட்டுமே மனிதனுக்கு அறிவு உருவாக்குகின்றது என்பதைவிட, தன்னிடம் உள்ள அறியாமை அறிந்து கொள்பவனே அறிவுடையவன் ஆகின்றான்.

ஒருவனிடம் மற்றவர்களால் தினிக்கப்பட்ட கருத்துக்கள், சுயமாக பெற்ற அனுபவங்கள் போன்றவைகள் அவன் வாழ்க்கையில் சோதனைப்படுத்தப்படும் பொழுது தான் அவன் உண்மையான அறிவை பெறுகின்றான்.

அறிவுக்கு ஆக்கம் சேர்ப்பது நூலறிவு. நூலறிவுக்கு ஆக்கம் சேர்ப்பது ஆய்வியல் சார்ந்த அறிவு. ஆராய்ந்து அறிந்த,

அறிவுக்குப் பெயர் நுண்ணறிவு. நுண்ணறிவுக்கு ஆக்கம்
சேர்ப்பது பட்டறிவு.

ஆகவே, அறிவு ஒரு போதும் தீமை செய்யாது.

அறிவுக்குக் கொடுக்கும் விலை மிகச் சிறந்த மூலதனம்.

அறிவுடையவர்கள் என்றுமே பலவீனர்களாக இருக்க
மாட்டார்கள். அதனால், எந்த சூழ்நிலைகளாலும் பாதிக்கப்பட
மாட்டார்கள். சூழ்நிலைகளைக் கடந்தும், சூழ்நிலைகளை
தங்களுக்கு சாதகமாக உண்டாக்கிக் கொண்டும் வளரும்
தன்மை அறிவுடையவர்களுக்கு மட்டுமே உண்டு.

கல்வி கற்பதினால் மட்டுமே கிடைக்கின்ற அறிவு சிறந்த
அறிவாக இருக்கக்கூடுமானால், கல்விச் சாலைக்கே செல்லாத
எத்தனையோ அறிஞர்களையும், ஞானிகளையும் இந்த உலகம்
எப்படி கண்டிருக்க முடியும்.

அப்படியானால், ஒரு மனிதன் தனக்குள் தன்னை அறிய,
தன்னிடம் உள்ள அறிவைக் கொண்டு அக நோக்கு
நிலையில் மட்டுமே மெய்யறிவை (ஆத்மாவை) பிரகாசமாக
அறிந்து கொள்ள முடியும் எனில் அவனுக்கு புறத்தே
உபதேசிக்கப்பட்ட அறிவைக் கொடுக்கும் சாஸ்திரங்களைக்
கூட மெய்ஞானத்தை அடைய கற்க வேண்டிய அவசியம்
இல்லையா? என்ற சந்தேகம் சிலருக்கு உண்டாகலாம்.

அப்படியில்லை.

மெய்ஞானிகளால் மனிதனுக்கு உபதேசம் செய்யப்பட்ட
மெய்யறிவை (ஆத்மாவை) சாஸ்திரங்கள் (உபநிஷதங்கள்)
கூட உண்மையில் பிரகாசப்படுத்துவதில்லை.

ஏனெனில், ஏற்கனவே ஆத்மா (பேரறிவு) மனிதனுள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு தத்துவம் என்பதினால், அந்த ஆத்மாவினால்தான் உபநிஷத்துக்களே பிரகாசம் அடைகின்றது.

பிறகு எதற்கு இந்த சாஸ்திரங்கள் என்றால், ஆத்மாவுடன், அனாத்மாவையும் சேர்த்து மனிதன் தவறாக இணைத்துக் கொண்டான்.

அதாவது அறிவுடன், அறியாமையையும் இணைத்துக் கொண்டுள்ளான்.

அதனால், இந்த சாஸ்திரங்கள் மெய்யறிவை (ஆத்மாவை) காட்டுவதற்காக அல்ல. தவறாக புரிந்து வைத்துள்ள அறியாமையை (அனாத்மாவை) நீக்குவதற்காக மட்டுமே ஆகும்.

ஒரு தீபத்தைக் கொண்டு, எத்தனை தீபங்கள் ஏற்றப்பட்டாலும், ஏற்றிய தீபத்தின் ஒளி சிறிதும் மங்காது, குறையாது.

அதுபோல, தன்னுள்ளே சுடர் விடுகின்ற மெய்யறிவு கொண்டு எத்தனை மனிதர்களுக்கு அறிவு ஏற்றப்பட்டாலும், கொடுத்தவரின் மெய்யறிவு சிறிதும் குன்றாது.

மாய மயக்குமயக் கானென்னை வஞ்சித்து,

ஆயன் அமரர்க் கரியே நெனதம்மான்,

தூய சுடர்ச்சோதி தனதென்னுள் வைத்தான்,

தேயம் திகழும்தன் திருவருள் செய்தே. - நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம்.

அளவிடமுடியாத மேன்மை பொருந்திய இறைவனாகிய எம்பெருமான் தன்னுடைய தேஜோரூபமாய் சுத்த சத்வமயமாய்

தனக்கே அசாதாரணமான அறிவை (ஒளிச்சுடரை) கிருபை செய்து, இது மெய்யே, வஞ்சனையன்று என அவனென்னுள்ளே கலந்து களிப்புற்றான்.

“உண்மையான அறிவாளி என்பவனை அவனிடம் உள்ள அறிவின் அளவை வைத்து மதிப்பிடுவதைக் காட்டிலும் அவன் எந்த அளவிற்குத் தன் அறியாமையைக் குறித்த அறிதலுடன் இருக்கின்றான் என்பதை வைத்தே மதிப்பிட முடியும்”.

6. மனிதனின் விஞ்ஞான அறிவு

ஏற்கனவே கூறியதுப் போல, இந்த பிரக்ருதி (பிரபஞ்சம்) ஒரு ரிதத்துடன் இயங்குகின்றது என்று பார்த்தோம்.

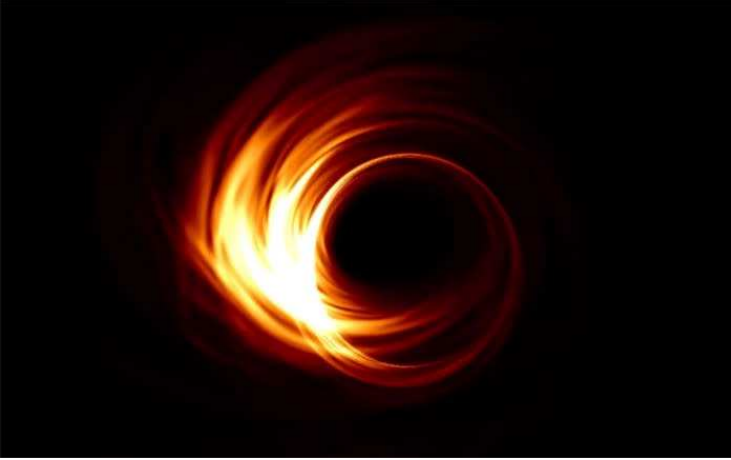
காரிருள் நிறைந்த விண்வெளி எங்கும் பரந்து விரிந்த இந்த பிரபஞ்சத்தில் உள்ள கோடான கோடி விண்மீன்களைக் கொண்ட ஒளிக் குடும்பத்தில் பல சூரியன்களும், பல பால்வெளி மண்டலங்களும் உள்ளன.

இந்த அனைத்து ஒளிமயமான பால்வெளி மண்டலங்களில் இருக்கின்ற கோடானு கோடி விண்மீன்களும் அந்த காலக்ஸியை விட்டு வெளியே ஓடி விடாமலும் ஒன்றை ஒன்று மோதிக்கொள்ளாமலும் ஏதோ ஒன்று கட்டுப்படுத்தி வருகின்றது.

அதனை நவீன விஞ்ஞானிகள் கருந்துளைகள், கருங்குழி, ஈர்ப்புவிசை என்று எதேதோ பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர்.

தற்போதைய கருந்துளை ஆய்வில் ஈடுபட்ட விஞ்ஞானி ஷெபர்ட் டோலேமேன் (Sheperd Doeleman) என்பவர் இந்த 2019 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 10 ஆம் நாள் நிருபர்களை சந்தித்த போது, கருந்துளை குறித்த தங்கள் கண்டுபிடிப்புகளை பகிர்ந்து கொண்டார்.

முதல் முறையாக விண்வெளியில் ஒரு அதிசயம் நிஜமாகியுள்ளது. பிரமாண்ட கருந்துளை புகைப்படத்தை வெளியிட்டு விஞ்ஞானிகள் சமூகத்தில் அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது அமெரிக்க விண்வெளி ஆய்வு அமைப்பான நாசா.

அண்டவெளியில் காணப்படும் இந்த கருந்துளையின் புகைப்படம் வரலாற்றில் முதல் முறையாக இப்போதுதான் வெளியாகியுள்ளது.

இந்த கருந்துளையின் உருவம் என்பது 40 பில்லியன் கிலோமீட்டர் குறுக்கு வட்டதோற்றமுடையது.

பூமியின் அளவை விட 3 பில்லியன் அளவுக்கு பிரமாண்டமானது.

ஒளியை கூட விடாது விஞ்ஞானிகள் இதை மான்ஸ்டர் (Monster) என்று வியப்புடன் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

புகைப்படத்தில் உள்ள இந்த கருந்துளை ஐந்து கோடி ஒளி ஆண்டுகளுக்கு அப்பால் உள்ள எம் - 87 என்ற நட்சத்திர கூட்டத்தில் உள்ளதாம்.

இந்த பகுதியில் ஒளி கூட ஊடுருவ முடியாது. ஒளியை கூட உள்ளிழுத்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு ஈர்ப்பு விசை கொண்டது அந்த கருந்துளை.

நமது மொத்த சூரிய குடும்பத்தின் அளவை விட இந்த கருந்துளை மிகப்பெரியது. சூரியனைவிட 6.5 பில்லியன் அளவுக்கு கூடுதல் நிறை (Mass) கொண்டது. இதன் ஒளியானது, நமது சூரிய குடும்பத்திலுள்ள அனைத்து நட்சத்திரங்களின் ஒளியைவிடவும் அதிக ஒளி பொருந்தியதாகும்.

லண்டன் யுனிவர்சிட்டி காலேஜின் ஆய்வாளர் டாக்டர். ஜிரி யூன்சி கூறுகையில், தியெரி (Theory) அடிப்படையில் விஞ்ஞானிகள் வகுத்து வைத்திருந்த உருவத்தை இந்த கருந்துளை புகைப்படம் ஒத்துப்போவது ஆச்சரியமாக உள்ளது.

விஞ்ஞானி ஐன்ஸ்டீனின் கணிப்பு மீண்டும்
உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதாகவே தெரிகிறது என்று
தெரிவிக்கிறார்

கருந்துளை என்பது ஒரு பிரமாண்ட பரப்பளவு. அதில் எந்த
ஒரு பொருளும், ஏன் ஒளி கூட ஊடுருவி செல்ல முடியாது.
பெயர்தான் துளையே தவிர, அவை காலியாக இருப்பதில்லை.
அவை ஒரு சிறிய பகுதிக்குள் அடர்த்தியான விஷயங்களை
பொதிந்திருக்கிறது.

கருந்துளையின் ஒரு பகுதி 'பாயின்ட் ஆப் நோ ரிட்டர்ன்'
என்று அழைக்கப்படுகிறது.

அங்கு செல்வது எதுவுமே திரும்பி வர முடியாது.

அதன் ஈர்ப்பு விசைக்குள் சிக்கி சின்னா பின்னமாகி
விடுவார்கள். ஆனால், ஒரு மனிதன் அந்த பகுதிக்குள்
சென்றால் எப்படி உயிரிழப்பார் என்பதை இதுவரை எந்த
விஞ்ஞானியாலும் அறுதியிட்டு கூற முடியவில்லை.

ஒரு டெலஸ்கோப்பால் இந்த கருந்துளையை படம் பிடித்துவிட
முடியாது என்பதை விஞ்ஞானிகள் அறிந்திருந்தனர்.

எனவே, ஹார்வார்ட் - ஸ்மித்சோனியான் மையத்தின்
பேராசிரயர் ஷெபர்ட் டோலேமேன் தலைமையிலான குழு 8
தொடர்புடைய டெலஸ்கோப்புகளை கொண்டு ஒருங்கிணைந்து
இந்த படத்தை எடுப்பதில் வெற்றி கண்டுள்ளது.

200 விஞ்ஞானிகளை உள்ளடக்கிய குழு,
டெலஸ்கோப்புகளை, எம் - 87 நட்சத்திர கூட்டத்தை நோக்கி

திருப்பி, 10 நாட்களாக கருந்துளையை படம் பிடிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டது.

இதன் விளைவாக, ஒரு தலைமுறைக்கு முன்பாக, இயலாது என கூறப்பட்ட இந்த சாதனையை விஞ்ஞானிகள் நடத்திக் காட்டியுள்ளனர்.

வாஷிங்டன்னில் ஷெபர்ட் டோலேமேன் (Sheperd Doeleman) நிருபர்களை சந்தித்தபோது, கருந்துளை குறித்த தங்கள் கண்டுபிடிப்புகளை பகிர்ந்து கொண்டார்.

விஞ்ஞானி ஐன்ஸ்டீன் கோட்பாட்டின்படி இடம், காலம் என அனைத்துமே ஒரு கட்டத்தில் கனவை போல அழிந்து போகும் என்று தனது கருத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

இதையே ஒரு மெய்ஞ்ஞானி காலம், இடம் (Time & Space) என்பது உண்மையில் இல்லை என்று கூறினால் யாரும் நம்பத் தயாராக இல்லை.

7. அறிய அரிதான அறிவு!

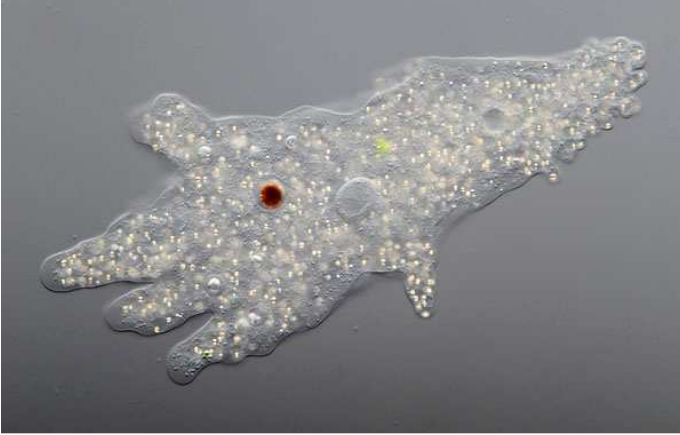
இப்போது மனிதனின் தோற்றம் பற்றி விஞ்ஞானம் கூறுவதை ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

பிரபஞ்சம் விரிவடைந்த போதே உயிரின் தோற்றமும் ஆரம்பித்து விட்டதாக விஞ்ஞானம் கூறுகிறது. அதாவது பிரபஞ்சம் வெடித்து விரிவடைந்த போது அணுவின்

மூலக்கூறுகளான புரோட்டான், நியூட்ரான், எலெக்ட்ரான் போன்றவைகள் தோன்றியதாம்.

இந்த மூலக்கூறுகளின் சேர்க்கையால் ஹைட்ரஜன், ஆக்ஸிஜன், நைட்ரஜன், கார்பன் போன்ற தனிமங்கள் உருவாகி, இந்த தனிமங்கள் வாயு நிலையை அடைந்த போது ஏற்பட்ட வேதியல் மாற்றத்தினால் அமினோ அமிலம் என்ற புதிய மூலக்கூறும் தோன்றியதாம்.

இந்த அமினோ அமிலம் ஸ்டார்ச்சுடன் இணைந்து புரோட்டின் என்ற கூட்டுப்பொருள் தோன்றி, இது பல்வேறு வேதியல் மாற்றத்துக்கு உட்பட்டு புரோட்டோ பிளாசமாக மாறியதாம்.

இந்த புரோட்டோ பிளாசம் காலப்போக்கில் ஒரு செல் உயிரினமாக மாறியது.

உதாரணம் - அமீபா (AMOEBA).

இந்த ஒரு செல் உயிரினம் தான் வருடங்கள் ஆக ஆக இரண்டு செல்களாகவும் இரண்டு நான்காகவும், நான்கு எட்டாகவும், எட்டு பதினாறாகவும் மாறி, மாறி பல கோடிக்கணக்கான செல்கள் கொண்ட தண்ணீரில் வாழ்கின்றவைகளாகவும், பின்பு தண்ணீரிலும், நிலத்திலும் வாழ்கின்றவைகளாகவும், பின்பு நிலத்தில் மட்டும் வாழ்கின்றவைகளாகவும், நிலத்தில் உள்ள ஊர்வன நான்கு கால்கள் விலங்குகளாகவும், இந்த நான்கு கால்கள், இரண்டு கால்களாகவும் அதாவது மனிதனாகவும் மாறியது என்று விஞ்ஞானம் கூறுகிறது (டார்வின் பரிணாம கொள்கை).

இந்த பரிணாம மாற்றம் அல்லது வளர்ச்சி என்பது 100 ஆண்டுகளிலோ அல்லது 1000 ஆண்டுகளிலோ நடைபெற்ற மாற்றம் இல்லை.

மாறாக மில்லியன் பில்லியன் ஆண்டுகளாக நடைபெற்ற மாற்றம் என்றும், இந்த மாற்றம் இன்றும் நடைபெற்று கொண்டிருக்கிறது என்றும் விஞ்ஞானம் கூறி வருகின்றது.

டார்வினின் இந்த கோட்பாட்டின் படி தான் உலகில் மனிதன் தோன்றினான் என்று இன்றுவரை விஞ்ஞானத்தால் நிரூபிக்க முடியவில்லை என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த உண்மை.

டார்வின் கூற்று படி ஒவ்வொரு உயிரினமும் பூமியின் தகவமைப்புக்கு ஏற்ப ஒரு காலகட்டத்தில் இன்னொரு உயிரினமாக மாறியது.

உதாரணத்திற்கு மீன் முதலையாக மாறியது. குரங்கு மனிதனாக மாறியது. அப்படியானால் இன்றும் அதுபோல் தானே மாறி கொண்டிருக்க வேண்டும்?

ஆனால் நாயிடம் இருந்து நாய் குட்டி தானே வருகிறது. குரங்கிடம் இருந்து குரங்கு தானே வருகிறது. எந்த மீனும் முதலை குட்டியாய் மாறவில்லையே? எந்த குரங்கும் பாதி மனிதனாக கூட மாறவில்லையே.

காரணம் இது உண்மை இல்லை.

மேலும் ஒரு உயிரி தன்னை படிப்படியாக மாற்றிக்கொண்டு இன்னொரு உயிரினமாக மாறுமானால் அதற்கு முந்தைய உயிரினம் இருக்கக் கூடாதே. எல்லாமே மனிதனாகத் தானே இருக்க வேண்டும்?

காரணம் ஒரு செல் உயிரியின் பரிணாம வளர்ச்சி தானே தற்போதைய மனித நிலை.

ஆனால் இன்றும் ஒரு செல் உயிரி இருக்கிறதே.

விஞ்ஞானம் என்பது நிலையான கோட்பாடுகளை உடையது அல்ல. மாறாக ஒவ்வொரு விஞ்ஞானியின் அறிவுக்கு ஏற்றபடி புது புது கோட்பாடுகள் அவ்வப்போது தோன்றிக் கொண்டே இருக்கக் கூடியது.

ஒரு விஞ்ஞானியின் கருத்தை விட இன்னொரு விஞ்ஞானியின் கருத்து சற்று ஏற்று கொள்ள கூடியதாய் இருந்தால், பழைய கோட்பாடு பொய்யாக போய் விடும்.

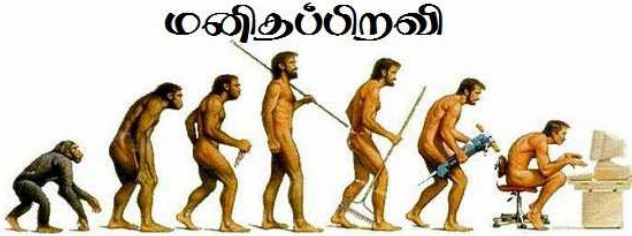
ஏனென்றால் விஞ்ஞானத்தில் மனித அறிவின் படியே ஆராய்ச்சிகளும் நடக்கின்றன. மனித அறிவின் படியே கொள்கைகளும் வெளியிடப்படுகின்றன.

விஞ்ஞானத்தின் படியும் டார்வின் கோட்பாட்டின் படியும் மனிதன் குரங்கிலிருந்து தோன்றியவனாய் இருந்தால் அதில் பல குழப்பங்கள் இருக்கின்றன.

அவைகளில் முக்கியமான குழப்பங்களைப் பார்க்கலாம்.

ஒரு உயிரி புவியின் தகவமைப்புக்கு ஏற்ப தன்னை படிப்படியாக மாற்றி கொள்வதை தான் 'பரிணாமம்' என்கிறோம்.

இந்த பரிணாம கோட்பாட்டின் படி பரிணாம வளர்ச்சி என்பது எதாவது ஒரு கால கட்டத்தோடு முடிந்து போக கூடிய ஒன்றல்ல. மாறாக தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கக்கூடியது.

இதன் அடிப்படையில் குரங்கிலிருந்து மனிதன் தோன்றியிருந்தால், அல்லது குரங்கு மனிதனாக மாறி இருந்தால், மனிதனும் காலப்போக்கில் பரிணாம வளர்ச்சி அடைந்து, ஒரு புதிய உயிரினமாக மாறி இருக்க வேண்டும்.

அப்படி மாறி இருந்தால் தான் டார்வின் கோட்பாடு 100 சதவீதம் உண்மையாக இருக்க முடியும்.

ஆனால் இன்றும் மனிதன் மனிதனாகத் தான் இருக்கிறான்.

அப்படியானால் பரிணாம வளர்ச்சி மனிதனோடு முடிந்து விட்டதா?

விஞ்ஞானத்தின் படி மனிதனுக்கு மேற்பட்ட உயிரினம் பிரபஞ்சத்தில் எங்கும் கண்டு பிடிக்கப்படவில்லையே. அல்லது இருப்பதாகவும் எந்த வித தெளிவான ஆதாரங்களும் இன்றுவரை கிடைக்க வில்லையே.

இன்னும் சில புத்திசாலிகள் மனிதனில் இன்னும் பரிணாம வளர்ச்சி நடந்து கொண்டு தான் இருக்கிறது. அது முழுமையடைய ஒரு லட்சம் வருடங்கள் ஆகும் என்று கூறுகிறார்கள்.

இந்த மாதிரி பதில்கள் அவர்களுக்கு தாங்கள் அறிவு பூர்வமாக பேசுவது போல் இருக்கும். ஏனென்றால், இந்த ஒரு லட்சம் வருடத்தில் கேள்வி கேட்பவனும் இருக்க மாட்டான், பதில் சொல்பவனும் இருக்க மாட்டான். இவர்கள் சந்ததிகள் இருக்குமா என்பதே சந்தேகம்.

சில விஞ்ஞானிகளும் இன்றைய பல கேள்விகளுக்கு இது போன்ற பதில்களைத் தான் கூறிக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள்.

சரி இவர்கள் கூறும் ஒரு இலட்ச வருட காலத்தை ஏற்று கொண்டால் கூட நான்கு கால்கள் கொண்ட மிருகம் இரண்டு கால்கள் கொண்ட மனிதனாக மாறி இருக்கும் போது, இந்த இரண்டு கால்கள் கொண்ட மனிதன் குறைந்த பட்சம் ஒரு கால் கொண்ட உயிரினமாகவாவது மாறி இருக்க வேண்டும் அல்லவா?

சிந்தித்து பாருங்கள்!

பரிணாம கொள்கையின்படி உடல் அமைப்பில் மாற்றம் நிகழ்வதாக கொண்டால், உதாரணத்திற்கு பாம்புகளில் பல இனங்கள் உள்ளன. குரங்குகளில் பல இனங்கள் உள்ளன. நாய்களில் பல இனங்கள் உள்ளன. ஆனால் நல்ல பாம்பில் 10 பாம்புகளை ஓரிடத்தில் ஒன்றாக நிற்க வைத்து இந்த 10 பாம்புகளுக்கும் வித்தியாசம் காட்ட முடியுமா?

அதுபோல் 10 பொமரேனியன் நாய்களை ஓரிடத்தில் ஒன்றாக நிற்க வைத்து இந்த 10 நாய்களுக்குள்ளும் வித்தியாசம் காட்ட முடியுமா?

இவ்வாறு கொரில்லா, சிம்பன்சி, குரங்குகளுக்கும் வித்தியாசம் காட்ட முடியுமா?

இப்படி மனிதனுக்கு கீழான எந்த உயிரினங்களை எடுத்து கொண்டாலும் அந்த இனத்தில் அவைகளை வித்தியாசம் காட்ட முடியாது.

ஆனால் 10 வெள்ளை இனத்தவர்களை, 10 மங்கோலியர்களை, 10 நீக்ரோ இனத்தவர்களை, 10 இந்தியர்களை ஓரிடத்தில் ஒன்றாக நிற்க வைத்து இந்த மனிதர்களுக்குள் வித்தியாசம் காட்ட முடியுமா என்றால், மிக எளிமையாகக் காட்டி விடலாம்.

எனவே எந்த உயிரினங்களுக்கும் இல்லாத இந்த வித்தியாசம் மனிதனுக்கு மட்டும் எப்படி வந்தது?

10 பொமரேனியன் நாய்களுக்கிடையே வித்தியாசம் காண இயலாத மனிதன், குரங்கின் முகத்தோற்றம் மனிதனின் முகத்தோற்றம் போல இருக்கின்றது என்று கூறுகின்றான்.

அடுத்து, இதே விஞ்ஞானம் தற்பொழுது நடைபெற்று கொண்டிருக்கிற ஜீனோம் ஆராய்ச்சிகளின் படி (GENOME RESEARCH) மனிதன் குரங்கிலிருந்து தோன்றியவன் அல்ல. மாறாக ஒரு கருப்பு நிற பெண்ணிடமிருந்து தான் தோன்றினான் என்று புதிய கருத்துக்களை வெளியிட்டிருக்கிறது.

இங்குதான் பிரச்சனையே ஆரம்பிக்கிறது.

முதலில் குரங்கிலிருந்து தோன்றினான் என்று கூறிய இதே விஞ்ஞானம் இரண்டாவது மனிதனிடமிருந்து மனிதன் தோன்றினான் என்றும் கூறுகின்றது.

இந்த இரண்டு கருத்துக்களும் விஞ்ஞானத்தில் இருந்து தான் வந்தது.

விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகளின் படி தான் வந்தது.

இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று முரணான கருத்துக்கள்.

விஞ்ஞானம் இல்லாத காலத்தில் மெய்ஞ்ஞானிகளின் உபதேசம் இன்று வரை எத்தனையோ ஆராய்ச்சிகள் நடந்த போதிலும், அவர்கள் கூறிய சத்திய வார்த்தைகளில் எந்த வார்த்தைகளும் மாற்றப்படவில்லை என்பதையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு உயிரி பூமியின் தகவமைப்புக்கேற்ப தன்னை படிப்படியாக மாற்றிக்கொள்கிறது என்று பரிணாம வளர்ச்சிக்கு அவர்கள் ஆதாரமாக காட்டுவது உயிரினங்களின் எலும்புகளின் அமைப்பையும், உடலின் அமைப்பையும் மட்டுமே. ஆனால் ஆதாரமாக 'அறிவை' காட்டுவதில்லை.

அப்படியானால் பகுத்தறிவு என்று சொல்லக்கூடிய மனித அறிவு எந்த பரிணாமத்தின் படி குரங்கிலிருந்து மனிதனுக்கு வந்தது?

உடல் படிப்படியாக வந்தது என்றால் பகுத்தறிவும் படிப்படியாகத் தானே வந்திருக்க வேண்டும்?

ஆனால் நமக்கு தெரிந்திருந்த படி ஒரு பாம்புக்கும், குரங்குக்கும் உடல் அளவில் தான் வித்தியாசமே தவிர அறிவில் வித்தியாசம் இல்லையே?

பகுத்தறிவு என்பது மனிதனுக்கு பரிணாமத்தின் படி வருவதல்ல, அது மனிதனுக்கு மட்டும் கிடைத்திருக்கின்ற பெரும் பேறு.

பரிணாமத்தின் படி பகுத்தறிவு இப்படி வருகிறது என்று யாராலும் கூற முடியாது. காரணம் பகுத்தறிவு என்பது எந்த உடல் உறுப்பிலிருந்தும் தோன்றுவது கிடையாது.

எந்த உடல் உறுப்பும் பகுத்தறிவாய் மாறுவதும் கிடையாது.

மூளையில் இருந்து தோன்றுகிறது என்றால் நாய்க்கும் பூனைக்கும் மூளை இருக்கத்தானே செய்கிறது. ஆனால் அவைகளால் சிந்திக்க முடிவதில்லையே.

மனித அறிவின் படி மனிதன் பிரித்து வைத்திருக்கின்ற ஒவ்வொரு அறிவுக்கும் ஒரு உடல் உறுப்பு அவசியம்.

ஓரறிவு தொடுதல் உணர்வுடையது. இதற்கு உடல் அவசியம். இரண்டாம் அறிவு சுவை அறிதல். இதற்கு நாக்கு அவசியம். மூன்றாம் அறிவு நுகர்தல். இதற்கு மூக்கு அவசியம். நான்காம்

அறிவு பார்வை. இதற்கு கண் அவசியம். ஐந்தாம் அறிவு கேட்கும் அறிவு. இதற்கு காது அவசியம்.

ஆனால் ஆறாம் அறிவுக்கு அல்லது பகுத்து அறிவதற்கு எந்த உடல் உறுப்பு அவசியம் என்பதை யாராவது கூற முடியுமா?

இந்த பகுத்தறிவினால் தான் எல்லா உயிரினங்களிடமிருந்தும் மனிதன் வேறுபட்டு இருக்கின்றான்.

இந்த பகுத்தறிவால் தான் மனிதனுக்கு இத்தனை சந்தேகங்களும் வந்திருக்கின்றது.

ஐந்தறிவு குரங்கோ, யானையோ, நாயோ அது எதிலிருந்து தோன்றியது என்று சிந்தித்து கொண்டிருக்கின்றதா?

பிறப்பு இறப்பை பற்றி சிந்தித்து கொண்டிருக்கின்றதா?

அதன் குட்டிகளுக்கு சொத்து சேர்த்து வைக்கின்றதா?

இதைவிட மிகப்பெரிய கேள்வி மனிதன் வித விதமாக உடை அணிவதை பார்த்து மனிதனைப் போல அவைகள் உடை அணிய விரும்புகின்றதா?

பார்த்து கொண்டிருப்பவைகளையே அவைகளால் செய்ய முடியாத போது, சிந்திப்பது என்பது எங்கே இருந்து வரும்?

இன்று மனிதனின் உடல் அமைப்பையும், விலங்குகளின் உடல் அமைப்பையும் வைத்து ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கின்ற

மனிதன் அதே உடல் உறுப்புக்களை மாற்றி பொருத்தி ஒரு குரங்கை மனிதனாக மாற்றி காட்ட முடியுமா?

மனித உடல் உறுப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் வெட்டி எடுத்து குரங்குக்கு பொருத்துங்கள். ஏன் மூளையை கூட பொருத்தி பாருங்கள். குரங்கு ஒரு போதும் மனிதனாக மாறவே மாறாது.

உயிரினங்களில் பன்றியின் இதயம் மட்டுமே மனிதனுக்கு பொருந்தும் என்று சோதனைகளின் மூலமாக உறுதிப்படுத்திய விஞ்ஞானம், மனித மூளையை பன்றிக்கு பொருத்தி அதை சிந்திக்க வைக்க முடியுமா?

கண்ணுக்கு தெரிகின்ற உடல் உறுப்புகளை எல்லாம் வெட்டி எடுத்து இன்றைய நவீன விஞ்ஞானத்தின் வழியாக விலங்குகளுக்கும், மனிதனுக்கும் மாற்றி மாற்றி பொருத்தலாம்.

ஆனால் கண்ணுக்கு தெரியாத பகுத்தறிவை எங்கிருந்து வெட்டி எடுத்து மாற்றுவது?

பகுத்தறிவு உள்ள மனிதன் தனக்கு மேலானவைகளை தேடுவதை விட்டு விட்டு, தனக்கு கீழான ஒரு உயிரினத்தோடு தன்னை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றான்.

இது எவ்வளவு மடமையான ஒரு செயல்.

இதிலும் சிரிக்கவும், சிந்திக்கவும் வேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால், தனக்கு கீழான குரங்கிலிருந்து வந்ததை நினைத்து பெருமைப்படுகிறான். அதை ஏற்றுக் கொள்ளவும் செய்கின்றான்.

ஆனால் தன்னை விட மேலான மெய்யறிவையும், நற்செயல்களையும் கொண்ட மெய்ஞ்ஞானிகளின் கூற்றை ஏற்று கொள்ள மறுக்கின்றான்.

எனவே நான் குரங்கிலிருந்து வந்தவன் என்று கூறிக் கொள்வது, மனிதன் தன்னை சிறுமைப் படுத்திக்கொள்வதாக மட்டுமே அமைகின்றது, அது அவனைப் பெருமைப்படுத்தாது.

8. பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம்

பிரபஞ்சம் என்று தமிழில் அழைக்கப்படுகின்ற வார்த்தை சமஸ்கிருதத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட வார்த்தை ஆகும்.

ஒளியிலிருந்து ஐந்து பூதங்களாக ‘நன்கு விரிந்தது’ எனப்பொருள். ஒளியிலிருந்து விரிந்த அல்லது விரிந்து கொண்டிருக்கும் ஒன்றிற்கே “பிரபஞ்சம்” எனப்பெயர்.

தமிழில் பேரண்டம் எனச் சொல்லலாம். பிரபஞ்சத்தை நம்மால் ஒருபோதும் முழுமையான புறத்தில் எந்த நவீன கருவிகளைக் கொண்டும் முழுமையாகக் கண்டுவிட முடியாது.

நவீன விஞ்ஞானம் கூட சில கருத்துக்களை வரையறுத்துக் கொண்டு அதன் உதவியுடனே பிரபஞ்சத்தை ஆராய்கின்றது.

பிரபஞ்சத்தின் வடிவத்தை அதுகுறித்த பொதுக்கருத்திலிருந்தே வரைந்து கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது. அவ்வடிவமும் உத்தேசமானது என்பதை எந்த சூழலிலும் மனிதன் மறந்து விடக்கூடாது.

பிரபஞ்சம் உள்ளிட்ட எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படையாய் இருப்பது ‘வெட்டவெளி’ ஆகும்.

அதுவே “மெய்ப்பொருள்” அல்லது “ஆதி” என்று மெய்ஞ்ஞானிகள் அழைக்கின்றார்கள்.

வெட்டவெளி > பேரண்டங்கள் > அண்டங்கள் > விண்மீன் குடும்பங்கள் > சூரியக்குடும்பம் > பூமிக்கோள் > உயிர்கள் > மனிதன் என்பதாக ஒரு நேர்வாக்கியத்தை அமைத்தால் நம்மால் பரிணாமத்தை ஓரளவு விளங்கிக் கொள்ளுதல் சாத்தியம்.

வெட்டவெளியில் பிரபஞ்சம் தோன்றியதை பெருவெடிப்புக் கொள்கையின் வழியாக என்று விஞ்ஞானம் கருதுகின்றது. அது இன்றைய மனிதர்களாலும் நம்பப்படுகின்றது. நவீன கல்வி முறையினால் நம்பவைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

**படைப்பிதனைப் படைத்ததுவே புரப்பதுவோ
படைப்பிதனைப் படைத்ததுவே புரந்திலையோ
பரவான வெளியினிலே அரசாளும் ஒளியவனே
படைப்புண்மை அறிவானோ அறிந்திலையோ?.**
- நாஸ்தீய சூக்தம். (ரிக் வேதம்)

ஆனால், ரிக் வேத ரிஷியோ மாபெரும் வெடிப்பை வர்ணித்துவிட்டு, இது கடவுளின் இச்சையால் ஏற்பட்டது என்று கூறுகின்றார்.

இந்த பிரபஞ்சம் தோன்ற பெருவெடிப்பு காரணம் என்பதை மெய்ஞ்ஞானிகள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.

வெடித்துச் சிதறுவதுப் போல ஒரு ஒழுங்கற்ற செயலை இந்தப் பிரபஞ்சம் செய்ய முடியுமானால், தன்னைத்தானே சுற்றுகின்ற பூமி, திடீரென எதிர் திசையில் சுற்ற ஆரம்பித்து விடலாம், திடீரென ஈர்ப்பு விதி தன்னுடைய விதியை தளர்த்திக் கொண்டு அனைத்தையும் அண்டத்தில் சுற்ற விடலாம்.

ஏன் அவ்வாறு இதுவரை நடக்கவில்லை?

சற்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்!

இந்த பிரபஞ்சம் முழுக்க முழுக்க ஒரு ஒழுங்கு நியதிக்கு கட்டுப்பட்டு செயல்படுகின்றது என்பதே உண்மை.

விஞ்ஞானிகளின் கூற்றுப்படியே ஏற்கலாம் என்றால், வெடிக்கப்பட்ட ஒரு பொருள் எப்படித் தன்னைத்தானே ஒரு ஒழுங்கு நியதிக்குள் கொண்டு வர முடியும் என்பதை அவர்கள் அறியவில்லை போலும்.

வெடித்துச் சிதறிய எந்தப்பொருளும் தாறுமாறாகச் சிதறி பயனற்று போகத்தான் முடியுமே தவிர ஒரு ஒழுங்கு பயன்பாட்டிற்கு வரவே வராது.

ரிக் வேதத்தில் உள்ள நாசதீய சூக்தத்தின் துதியில் “அந்த ஒன்று” உயிர்த்துடிப்புடன் இருந்தது என்கின்றது.

அது தவத்தினால் (தவம் = வெப்பம்), இச்சையினால் இதைத் தோற்றுவித்தது என்பதை, நாம் ஏன் பெரு வெடிப்பினால் இந்த பிரபஞ்சம் வெளிப்பட்டது என்ற விஞ்ஞானப் பார்வையில் பார்க்க வேண்டும்?

உள்ள ஒன்று உயிர்துடிப்புடன் வெப்பத்தின் இச்சையினால் வெளிப்பட்டது என்றால், அது கண்ணிற்கு புலப்படாத ஒரு மூல அணுவின் வெப்பத்தில் வெளிப்பட்ட வித்துவாக மெய்ஞ்ஞானப் பார்வையில் ஏன் பார்க்கக்கூடாது.

(பெருவெடிப்புக்கு சில மைக்ரோ வினாடிகள் முன்பு என்ன நிகழ்ந்திருக்கும் என்பது இதுவரை விஞ்ஞானிகளின் ஆய்வாக மட்டுமே இருந்து கொண்டிருக்கிறது.)

வெட்டவெளியில் திடீரென நிகழும் வெடிப்பு அல்லது விரிவின்போது எழும் சத்தமும் (ஒலி), வெளிச்சமும் (ஒளி) பேரண்டத்திற்கான முதற்புள்ளிகள் எனலாம்.

”நாத விந்து கலாதி நமோநம்” - அருணகிரிநாதர்.

நாதம், விந்து என இரண்டு சொற்களை மெய்ஞ்ஞானிகள் தோற்றக்குறியீடுகளாகக் குறிப்பிடுவர்.

நாதம் என்பது ஒலி, விந்து என்பது ஒளி. (அதுவே ஒம்). இதில் நாதம் (ஒலி) முதலிலும், விந்து (ஒளி) பிற்பாடும் உண்டானதாக அருணகிரிநாதரின் அப்பாடலே கூறுகின்றது.

பிரபஞ்சத்தோற்றத்திற்கு அடிப்படையான நாதத்திற்கு மூலமான பொருளைச் சுட்டும் குறியீடு நாதன். அதனால்தான் இறைவனை **”நாதன்”** என்று கூறுவதிலிருந்து படைத்தவன் ஒருவன் இருக்கின்றான் என்று அறியமுடிகின்றது.

மெய்ஞ்ஞானம் தெளிந்த முடிவை சித்தாந்தத்தின் வாயிலாக சில குறியீடுகளில் இதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

இந்த வெட்டவெளி, பேரண்டம் உள்ளிட்டவற்றை எளிதாகப் புரிந்து கொள்ள சிவம், சக்தி எனும் முதன்மைக் குறியீடுகளை முதலில் பார்ப்போம்.

சிவம் என்பது வெட்டவெளியைக் குறிப்பது. சவம் என்றால் உயிரற்றது என நாமறிவோம்.

அப்படியானால் சிவம்?

ஆம், உயிருள்ளது.

சுவத்தை இன்னும் நுட்பமாக அணுகினால் உயிரற்றதோடு இயக்கமும் அற்றது எனத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

அதுபோல, சிவத்தை நுட்பமாக அணுகினால் இயக்கமற்று உயிருள்ளதாகக் காட்சியளிக்கும்.

அதாவது, இயக்கமில்லாமல், உயிரோடு இருக்கும் வெட்ட வெளியே சிவம்.

சிவம் என்று அழைக்கப்பட்ட மூல அணு இயக்கமில்லாமல் உயிரோட்டத்துடன் இருந்துவந்த நிலையில், திடீரென அது தன்னை இயக்கமாக மாற்றிக்கொண்டது.

இயங்காமல் இருந்த சிவம் இயக்கத்துக்கு வந்ததினால் அதன் வெளிப்பாட்டை “சக்தி” என்று பெயரிட்டு அழைத்தனர் மெய்ஞ்ஞானிகள்.

அதாவது, உயிருள்ள இயக்கமற்ற வெளியான சிவம் இயக்கத்திற்கு வரும்போது சக்தி எனக்கூறப்படுகின்றது.

உயிருள்ள இயக்கமற்ற சிவம், இயக்கங்களுடன் கூடிய
'சிவசக்தி' யாக தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொண்டது.

நிர்குண பிரம்மம் > சகுண பிரம்மம் ஆகியது.

விதைக்கின்றவன் விதையை விதைக்காமல், விளைச்சலை
எதிர்பார்ப்பது எப்படி மடமையோ, அதுப்போல,
விதையையும், விதைத்தவனையும் அறியாமல், பொதுவாக,
வெடிப்பு நிகழ்ந்தது என்றும், அந்த வெடிப்பினால் பிரபஞ்சம்
தோன்றியது, என்றும் கூறுவது அறிவீனம் ஆகும்.

உண்மை என்னவென்றால், விதையும், விதைப்பவனும் இன்றி,
விளைச்சலை எதிர் பார்க்க முடியாது.

அதுப்போல, களிமண்ணும், குயவனும் இன்றி பானையைப்
பார்க்க முடியாது.

தங்கமும், நகை செய்யும் ஆசாரியும் இன்றி மோதிரம்,
வளையல்களை பார்க்க முடியாது.

அதுப்போல, மூல விதை ஒன்று முளைப்பதற்கு மூன்று
முக்கிய விசயங்கள் தேவை.

அவைகள் மூன்று:-

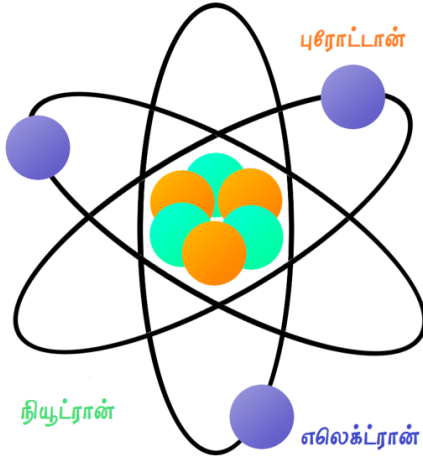
விதைப்பவன்,
விதை,
விதைத்ததினால் விளைந்த விளைச்சல்.

இதுப்போல, எதையும் படைப்பதானாலும் இந்த மூன்றும்
தேவை.

குயவன், களிமண் > பானை.

அல்லது, ஆசாரி, தங்கம் > நகைகள்.

அதுபோல விஞ்ஞானிகள் கூற்றுப்படி இந்த அடிப்படை மூலகங்கள் மூன்றும் இன்றி ஒரு அணுகூட (எலக்ட்ரான், புரோட்டான், நியூட்ரான்) இயங்க முடியாது, என்பதை முற்றும் அறிந்த முனிவனும் அறிவான்.

ஆகவே, இந்த மூன்றும் சேர்ந்தால்தான் எதுவும் உருவாகவும், செயல்படவும் முடியும்.

விஞ்ஞானத்தை அறிவு எனக்கொண்டால், மெய்ஞானத்தை அனுபவம் எனக்கொள்ளலாம்.

விஞ்ஞானம் தான் கண்ட அறிவை பொதுப்படையானதாக மாற்ற முயற்சிக்கின்றது.

அந்த அறிவை அனுபவமாக உணரச்செய்கின்றது
மெய்ஞானம்.

**“ஆதி நடுஅந்தம் கடந்த நித்தியானந்தப் போதமாய் / பந்தம்
தணந்த பரஞ்சுடராய்”** எனும் குமரகுருபரரின் கந்தர்கலி
வெண்பா வரிகளைக் கவனியுங்கள்.

“சோதிப்பிழம்பதோர் மேனியாக”

எனும் கந்தபுராண வரியையும் நினைவு கூறுங்கள்.

“ஓங்காரத்து உள்ளொளிக்குள்ளே முருகனுருவங் கண்டு”

என்று கந்தர் அலங்காரத்தில் அருணகிரிநாதர் குறிப்பிடுவதைக்
கற்று பயனடையுங்கள்.

ஆதி அணு என்று கூறப்பட்ட அந்த ஒன்று வெளிப்படுத்திய
வெப்பத்தினால் இந்த பிரபஞ்சம் வெளிப்பட்டது.

சரி, விஞ்ஞானக்கூற்றுப்படி எலக்ட்ரான், புரோட்டான்,
நியூட்ரான் மூன்றும் இருந்தால்தான் அந்த அணு
இயங்குகின்றது.

அதைப்போல, விதைப்பவனை இறைவன் என்றும்,
விதைத்ததினால் விளைந்த விளைச்சலை இந்த பிரபஞ்சம்
என்றும் எடுத்துக்கொண்டாலும், விதை எங்கு இருந்து
கிடைத்தது? என்ற சந்தேகத்தை இன்றுவரை அறிவியல்
அறிந்தவர்கள் கேட்கின்றார்கள்.

இதற்கு அவர்களுக்கு மெய்ஞ்ஞானிகள் கொடுக்கின்ற பதில்:-

ஒரு சிலந்திப் பூச்சியானது, தன்னிடம் உள்ள உமிழ் நீரைக் கொண்டே, ஒரு வலையைப் பின்னுகின்றது.

அந்த வலையைப் பிண்ண வெளியிலிருந்து எந்தவிதமான மூலப் பொருட்களையும் அது கொண்டு வருவதில்லை.

அதே பூச்சி, தனக்கு வலை தேவையில்லை என்ற பொழுது, அந்த பிண்ணிய அழகான வலையை மீண்டும் தன்னுள்ளேயே இழுத்துக் கொள்கின்றது.

இதை படைக்கப்பட்ட படைப்பில், இன்றுவரை நடைமுறையில் ஒரு சிலந்திப் பூச்சியே தன்னைத்தவிர, வேறு எந்த மூலப்பொருட்களின் உதவியும் இன்றி வலையைப் பிண்ணவும், உள்ளிழுக்கவும் முடியும் போது...

இந்த பிரபஞ்சத்தையே படைத்த படைப்பாளிக்கு தனக்கு வேறாக, வெளியிலிருந்து மூலப் பொருட்களைப் பெற வேண்டிய அவசியம்தான் என்ன வந்தது?

9. இறை தத்துவம்

இந்த பிரபஞ்சத்தைப் படைத்த படைப்பாளியான எங்கும் பரவி வியாபித்து இருக்கும் வெட்டவெளியான இயக்கமற்ற சிவம், தன்னை சக்தியாக வெளிப்படுத்திய பிறகு அதிலிருந்து முதலில் வெளிப்பட்ட ஒலி (ஓசை) “ஓம்” என்ற முழு முதற் கடவுள் விநாயகர் என்றும், அடுத்து வெளிப்பட்ட பேரொளி (ஒளி) முருகன் என்றும் அழைக்கப்பட்டது.

இவர்கள் இருவரையும் சிவசக்தியின் குழந்தைகளாக சித்தரிக்கப்பட்டது.

இந்த பெயர் சூட்டுதல் எல்லாம் புராணக் கதைகளில் அன்றைய ரிஷிகள் பாமர மக்களுக்கு படைப்பின் விளக்கத்தை அவர்கள் அறியும்படி விளக்குவதற்காக உருவகித்துக் கொண்டது.

திரைப்படத்தில் வருவது போன்று, சிவன், சக்தி, விநாயகர், முருகன் என்று இவர்கள் மனிதர்களை போன்று உடல் கொண்டு குடும்பம் நடத்தி, அவர்கள் பெற்ற குழந்தைகளான விநாயகரும், முருகனும் ஒரு மாம்பழத்திற்காக சண்டையிட்டுக்கொள்வது போன்று சித்தரித்துக் காட்டுவது எல்லாம், கதைகளின் வாயிலாக தத்துவங்களை பாமர மனிதனுக்கு புரிய வைப்பதற்காக மட்டுமே ஆகும்.

ஆனால், இந்த பாமர மனிதனோ அந்த புராணக் கதைகளை தன்னுடைய குடும்பத்தில் வருகின்ற சண்டையைப் போலவே உள்ளது என்று இரசித்து படிக்கின்றானே (பார்க்கின்றானே) தவிர, அதில் கூற வருகின்ற தத்துவத்தை அறிந்து கொள்ளவே இல்லை.

அந்த தத்துவம் என்ன?

மாம்பழத்தை 'ஞானத்தின்' குறியீடாகக் கொள்வோம்.

மெய்ஞ்ஞானத்தை அனுபவமாக அடைந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் அதனை மற்றொருவருக்கு பாதியாக பங்கிட்டுக் கொடுக்க முடியாது. அதாவது, மெய்ஞ்ஞானம் என்பது பங்கிட முடியாதது.

அது விஞ்ஞான அறிவு போன்று மற்றவர்களுக்கு கற்றுக் கொடுத்து புகட்டுவதல்ல. அவரவர்கள் அனுபவத்தினால் பெறக்கூடியது.

அதாவது, “ஞானம்” என்பது முழுமை அல்லது நிறைவு.

அந்த மாம்பழத்தை அடைய (ஞானத்தை) “உலகைச் சுற்றி வரும் போட்டி”க்கு வருவோம்.

இந்த மனித உலகம் விஞ்ஞான அறிவில் எதை உலகம் எனக்கூறுகின்றதோ, அதைச் சுற்ற முருகன் கிளம்பிவிடுகிறான்.

விநாயகனோ இந்த மெய்ஞ்ஞான அறிவில் தான் எதை உலகம் என அறிந்தானோ அதை முதன்மைப்படுத்துகிறான்.

இதில் வெற்றி யாருக்கு?

இந்த கதையில் இருந்த இடத்தில் இருந்தே அந்த மாம்பழத்தை (மெய்ஞ்ஞானத்தை) பெற்று சந்தோசத்தை அடைந்தது விநாயகர் மட்டுமே. வெளி உலகத்தைச் சுற்றக் கிளம்பிய முருகன் விஞ்ஞானத்தை அறிந்தும் தோல்வியை அடைந்ததை அனைவரும் அறிந்ததே.

அதாவது, ஒரு மனிதன் தன் அக உலகை ஆராய்ந்தால் மட்டுமே அவனுக்கு முழுமையான “ஞானம்” உண்டாகின்றது.

உலகம் முன்வைக்கும் வாழ்வை வாழ்கிறவனுக்கு ஞானம் கிட்டவே வாய்ப்பில்லை. எவனொருவன் தன்னை அறியும் அக வாழ்வை வாழ்கிறானோ அவனுக்கே அது சாத்தியம்.

அதாவது, ஞானம் என்பது எங்கோ வெளியே தேடுவது இல்லை. அதை இருந்த இடத்தில் தன்னுள்ளே அங்கேயே அப்பொழுதே அடையலாம்.

இதில், முருகனைப் புற உலகாகவும், விநாயகனை அக உலகாகவும் நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

இத்தகைய கதைகளின் வாயிலாக தத்துவத்தை மனிதனிடம் புகுத்த முயன்றனர் பண்டைய ரிஷிகள்.

இன்றைய மனித சமூகத்திற்கு பிரபஞ்சத்தைப் புரிய வைக்க அறிவியல் எப்படி முக்கியமானதாக இருக்கின்றதோ, அதுபோன்று, அன்றைய மனித சமூகத்துக்கு இதே பிரபஞ்சத்தைப் புரிய வைக்க புராணக் கதைகள் அவசியமாக இருந்தன.

ஒரு தனி மனிதனுக்கு பக்தியை புகுத்தி, அந்த உண்மையான பக்தியின் வாயிலாக அவன் தன்னை அறிந்துக் கொள்ள அன்றைய ரிஷிகள் மேற்கொண்ட யுக்திகளில் இவைகள் எல்லாம் அடங்கின.

ஆனால், அந்த பக்தியே நாளடவில் சமயமாக மாறி, பிறகு மதமாக இன்று நடைமுறையில் இருப்பதை கூர்ந்து பார்க்கின்ற பொழுது, மனிதன் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை அறியாமையில்தான் இருக்கின்றான் என்பது நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றது.

பக்தி என்பது என்ன? யாரை அல்லது எதை பக்தி செய்வது? போன்ற உண்மை நிலையை இன்றுவரை இந்த மனித சமூகம் அறியவில்லை.

பக்தியை அறியாத மனித சமூகம் தடம் மாறி சமயத்துக்குள் சென்று, புதிய, புதிய கடவுள் கொள்கையை உருவாக்கிக் கொண்டு, என்னுடைய கடவுள் மட்டுமே உயர்ந்தவர், என்னுடைய கடவுள் கீழானவர் என்று அறியாமையின்

உச்சத்தில் அன்று தொடங்கி இன்றுவரை மதத்தினால் சண்டையிட்டுக் கொண்டுள்ளனர்.

அடிப்படையில் மனிதன் யார்? என்பதை முற்றிலும் புறந்தள்ளிவிட்டு நம் வாழ்வை அமைத்துக் கொள்வது சரிதானா என்பதை யோசித்துப் பார்ப்பதும் அறிவுள்ள செயல்தானே?

இந்த உலகம் தோன்றியிரா விட்டால் இங்கு உயிர்த்தோற்றம் சாத்தியப்பட்டு இருக்குமா? என்ற கேள்வி ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் எழ வேண்டும்.

உலகத்தின் தோற்றமும், ஐம்பூதங்களின் ஆச்சரியமான சேர்க்கையுமே இன்று மனிதனாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதற்கான விதைகள்.

ஆக, இன்று உலகில் மனிதன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வாழ்வுக்கு அடிப்படையான உயிருக்கும், உடம்புக்கும் மூலமாக இருப்பது வெட்டவெளியே எனத்தெரியவரும்.

“வெட்டவெளி தன்னை மெய்யென்று இருப்போர்க்கு பட்டயம் ஏதுக்கடி, குதம்பாய் பட்டயம் ஏதுக்கடி” (குதம்பைச் சித்தர்).

ஒரு மனிதன் தன்னுள் ஊடுருவிப் பார்த்தால் நாம் இதுகாறும் கூறியவற்றில் ஓரளவு ஒருங்கிணைத்துப் பார்த்துவிட முடியும்.

மனிதனை தோற்றத்தில் உடலாக இருக்கிறான். உடலை கடந்து உள்ளே பார்த்தால் மனமும், உயிராக இருக்கிறான். மனதை கடந்து உள்ளே பார்த்தால் உயிராக மட்டும் இருக்கிறான். உயிரை கடந்து இந்த உடலை விட்டால், ஐம்பூதங்களாக இருக்கிறான். ஐம்பூதங்களை கடந்தால்

பேரண்டமாக (பிரபஞ்சமாக) இருக்கிறான். பேரண்டங்களை கடந்தால் அனைத்துக்கும் மூலமான வெட்டவெளியாக இருக்கிறான்.

வெறுமனே உலகவாழ்வை மட்டும் முன்வைத்து தருக்கங்களைப் பேசும் விஞ்ஞானிகளுக்கும், அனைத்துக்கும் மூலமான வெட்டவெளியில் நின்று உலகவாழ்வைக் கவனிக்கத்தூண்டும் மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது இங்குதான்.

இன்று ஆன்மீகத்திலும் அறிவியலைப் புகுத்த முனைந்து நாம் திண்டாடிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

தெளிவாக ஒன்றை நாம் இங்கு புரிந்து கொள்வோம். நம் அறிவை முழுக்க நம்மை மையப்படுத்திப் பார்க்கத் தூண்டுவது விஞ்ஞானம்.

கண்ணுக்குப் புலப்படாத கால - இட எல்லைகளற்ற வெட்டவெளியில் நின்று கொண்டு நம் வாழ்வைப் பார்க்கத் தூண்டுவது மெய்ஞ்ஞானம்.

”ஞானத்தின் படியேறிச் சென்றும் பரிபூரணத்தை அடையலாம்.

ஞானத்தை ஒவ்வொன்றாக உதிர்த்தும் அதே பரிபூரணத்தை அடையலாம்.

10. ஐம்பூதக் கோட்பாடும், மனிதப் பிறவியும்

யாரிடமிருந்து இந்த உலகம் தோன்றியதோ அவனே ஈஸ்வரன். ஈஸ்வரன் என்பவன் ‘சிருஷ்டி கர்த்தா’ ஆவார். ஈஸ்வரனை “சிவம்” என்றும் அழைக்கலாம்.

அந்த சிவனிடத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட சக்தியின் வாயிலாக ஓங்காரம் உண்டாகி, அதிலிருந்து கண்ணிற்கு தெரியாத (சூக்ஷ்ம) பஞ்ச பூதங்கள் தோன்றின.

அந்த கண்ணிற்குத் தெரியாத பஞ்ச பூதங்கள், கண்ணிற்கு தெரிகின்ற (ஸ்தூல) நிலைக்கு வந்தவுடன், இந்த மொத்த பிரபஞ்சமும் உண்டாகியது.

சக்தியை “மாயா” என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. மாயை என்பது ஒன்றை சார்ந்து இருப்பது ஆகும்.

அதனால், அது சிவத்தை சார்ந்த சிவசக்தியாகவே இருக்கின்றது. இதையே ‘அர்த்தநாரிஸ்வரர்’ என்ற தத்துவம் காட்டுகின்றது.

மாயைக்கு என்று ஒரு தனித்த ‘சுயம்’ கிடையாது.

அப்படிப்பட்ட மாயை என்ற ஒரு தத்துவத்திடமிருந்துதான் இந்த உலகம் தோன்றியுள்ளது.

இந்த உலகம் எந்த தன்மையுடன் விளங்குகின்றதோ அந்த தன்மையைத்தான் ‘மித்யா’ என்கின்றோம்.

இந்த மாயையானது தன்னளவில் ஜடமாக உள்ளது.

அதாவது மாயா என்ற தத்துவம் பரப்பிரம்மத்திடமிருந்து இருத்தல் (சத்), அறிவு (சித்) என்ற இரண்டு தத்துவங்களை வாங்கிகொண்டு பிரதிபிம்பிக்கின்றது என்பதே உண்மை ஆகும்.

இதில், இரண்டு தத்துவங்களைப் பரப்பிரம்மத்தினிடமிருந்து மாயை வாங்கிக் கொண்டு, அதை தன்னிடமிருப்பதுப் போல வெளிப்படுத்திக் காட்டிக்கொள்கின்றது.

அவைகளில், ஒன்று 'இருத்தல்' என்ற இருப்பு நிலை (சத்), மற்றொன்று 'சைதன்யம்' என்ற சேதனம், உணர்வு அல்லது அறிவு (சித்) என்றும் கூறலாம்.

இருப்பு > சத் ஆகின்றது.
சைதன்யம் > சித் ஆகின்றது.

எனவே பரப்பிரம்மத்தின் துணைகொண்டு, பிரம்மத்தின் குணங்களான இருப்பும் (சத்), அறிவும் (சித்) தன்னுடைய ஸ்வரூபமாக வெளிப்படுத்துகின்ற மாயைக்கு "ஈஸ்வரன்" என்று பெயர்.

இந்த பிரம்மம் என்பது நிர்குணம், மாயை என்பது சகுணம் எனப்படுகின்றது.

பிரம்மத்தை சத்தியம் என்றும், மாயையை மித்யா என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

எதனுடைய இருப்புக்கு எந்த ஒரு சார்பும் இல்லையோ அது 'பிரம்மம்' ஆகும்.

எதனுடைய இருப்புக்கு இன்னொன்றை சார்ந்து இருக்கின்றதோ அது ‘மித்யா’ அல்லது மாயை ஆகும்.

அதனால் இந்த மாயை பிரம்மத்தைச் சார்ந்து இருக்கின்றது.

மேலும் இந்த மாயை மாற்றத்தை அடைந்து சிருஷ்டியாக வெளிப்பட்டவுடன் மூன்று குணங்களை (சத், ரஜஸ், தமஸ்) உடைய, ஈஸ்வரனின் உடலாக இருக்கின்றது.

ஈஸ்வரனின் உடலான இந்த பிரபஞ்சத்தை மாயையாகப் பார்த்தால் இந்த உலகம் நிலையற்றது, சுகங்களற்றது என்றும் கூறலாம்.

இந்த பிரபஞ்சத்தை ஈஸ்வரனின் உடலாகப் பார்த்தால் அவனே இந்த உலகமாக இருக்கின்றான், இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைத்தும் அவனே என்று அனைத்தையும் நேசிக்கும் அன்பு உண்டாகி, இந்த உலகத்தின் படைப்புக்கள் எல்லாம் அவனது கருவிகளே என்று அவைகளை வணங்கலாம்.

அதாவது, இந்த உலகத்தை கீழானது, மிகவும் மோசமானது என்று ஒதுக்கவும் செய்யலாம், அல்லது இந்த உலகத்தை ஈஸ்வரனாகப் பார்த்து வணங்கவும் செய்யலாம்.

இதை எப்படி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றால் நாம் இந்த உலகத்தின் மீது ‘ஆசை’ கொண்டோமானால் இதை “மித்யா” என்று ஒதுக்க வேண்டும்.

அதுவே இந்த உலகத்தின் மீது ‘வெறுப்பு’ கொண்டோமானால் இதை ‘ஈஸ்வரன்’ என்று வழிபட வேண்டும்.

பொதுவாக மனிதர்கள் தங்களுடைய நடைமுறை வாழ்க்கையில் ஒன்று விருப்பம் வைப்பார்கள். அல்லது வெறுப்பு வைப்பார்கள்.

தனக்கு வேண்டியவர்களுடன் ஆசை வைத்து அவர்களுடன் விருப்பமுடன் இருப்பார்கள். அல்லது தனக்கு வேண்டாதவர்கள் என்று சிலருடன் வெறுப்பு காட்டி, அவர்களுடன் சண்டையிட்டுக்கொண்டு இருப்பார்கள்.

இங்கு மனிதர்களாகிய நம்முடைய புரிதல்தான் மிக முக்கியம்.

இதில் நாம் எதனுடனுள் பற்று இன்றியும், அதே சமயம் எதனுடனும் வெறுப்பு இன்றியும் சமமான மன நிலையில் வாழ்வது என்பது மட்டுமே 'சாட்சி' பாவனையுடன் கூடிய உண்மை நிலை என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட இந்த மாயையிடமிருந்து ஏற்பட்ட மாற்றத்தினால் இந்த உலகம் எப்படி தோன்றியது என்று பார்த்தால், இந்த சிருஷ்டியானது நான்கு நிலைகளாக உண்டாகியுள்ளது.

அதில் முதலில் கண்ணிற்கு தெரியாத (சூக்ஷ்ம) பஞ்ச பூத சிருஷ்டியாகவும், அதன்பிறகு கண்ணிற்கு தெரியாத சரீரங்களாகவும், அதன் பிறகு கண்ணிற்கு தெரிகின்ற (ஸ்தூல) பஞ்ச பூத சிருஷ்டியாகவும், பிறகு கண்ணிற்கு தெரிகின்ற சரீரங்களாகவும் நான்கு நிலைகளாக தோன்றியுள்ளது.

சூக்ஷ்ம பஞ்ச பூதம் > சூக்ஷ்ம சரீரங்கள் தோன்றின.
ஸ்தூல பஞ்ச பூதம் > ஸ்தூல சரீரங்கள் தோன்றின.

இப்படிப்பட்ட இந்த நான்கு நிலைகளில் உண்டான இந்த உலகம் 26 தத்துவங்களை உடையது.

பரப்பிரம்மத்திலிருந்து முதலில் தோன்றிய மாயையிலிருந்து அறியாமையும் (அஞ்ஞானம்), அறியாமையிலிருந்து அஹங்காரமும் உண்டாகியது.

சக்தியுடன் (மாயா) ஓசை சேர்ந்து ஆகாசம் உண்டாகியது. இந்த ஆகாசத்துடன் தொடு உணர்வு சேரும் பொழுது வாயுவும், இந்த வாயுவுடன் காட்சி சேரும் பொழுது அக்னியும், அக்னியுடன் சுவை சேரும் பொழுது நீரும், நீருடன் மணம் (நுகர்ச்சி) சேரும் பொழுது மண்ணும் என்ற ஐந்து “பஞ்ச தன்மாத்திரை” கள் தோன்றின.

இதிலிருந்து, கண்ணிற்குத் தெரியாத மண், நீர், நெருப்பு, காற்று மற்றும் ஆகாயம் என்ற ஐந்து பூதங்கள் உருவாகின.

பிறகு இதிலிருந்து கண்ணிற்கு தெரிகின்ற மண், நீர், நெருப்பு, காற்று மற்றும் ஆகாயம் என்ற ஐந்து பூதங்களும் உண்டாகின.

இதில் கண்ணிற்கு தெரிகின்ற பூதங்கள் ஐந்தும், ஒவ்வொரு பூதத்திலிருந்து இரண்டு பூதங்களாகப் பிரித்துக்கொண்டன. இவ்வாறு, இரண்டாகப் பிரித்துக் கொண்ட இந்த பஞ்ச பூதங்களில் ஒரு ஐந்து பூதங்கள் சேர்ந்து ஒன்றாகவும், மற்ற ஐந்து பூதங்களும் தனித்தனியாகவும் மாறின.

இதில், ஒன்றேயான பஞ்ச பூதங்கள் “பிரபஞ்சம்” ஆயிற்று.

இரண்டாவதாகப் பிரிந்த தனித்தனியான ஐந்து பூதங்களும் “இருபத்தைந்து தத்துவங்களாக” மாறின.

அது எப்படியென்றால்,

இதுபோல, இரண்டாகப் பிரிந்த பஞ்சபூதங்களில் ஒரு ஐந்து பூதங்களையும் சேர்த்து **ஒன்றாகவும்**, மற்ற ஐந்து பூதங்களையும் **தனித்தனியாகவும்** இரு பாகங்களாகச் செய்து, அதில் தனியாக உள்ள ஒவ்வொரு ஐந்து பூதங்களும், ஒன்றாக உள்ள மொத்த ஐந்து பூதத்துடன் சேர்ந்தபோது இருபத்தைந்து தத்துவங்களாக மாறி ஜீவர்களுக்கு உடலைக் கொடுக்கின்றது.

இதில் இந்த பூதங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று சேருகின்ற விகிதாசார வித்தியாசத்தில் உயிர்களுக்கு உடல் மாறி, மாறி கிடைக்கின்றன.

உதாரணமாக, பறவை, எறும்பு, மிருகம், மற்றும் மனிதன் போன்றவைகள்.

பஞ்ச பூதங்களின் ஆதார குணங்களாகிய இந்த தன்மாத்திரைகள், தனித்தனியே, சுத்தமான, கலப்பற்ற தெளிந்த நிலையிலும் விளங்குகின்றன. ஒன்றோடு ஒன்று கலந்துபட்ட நிலையிலும் விளங்குகின்றன.

அந்தக் கலப்பு ஒரு ரிதத்துடன் நிகழ்கின்றது. '**ரிதம்**' என்றால் ஒருவகையான இயற்கை ஒழுங்கு.

அது எப்படியென்றால்,

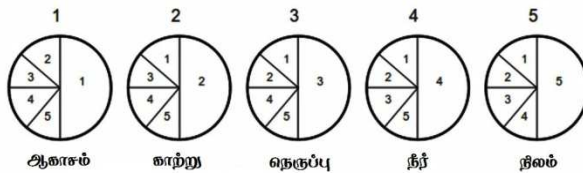
பஞ்ச பூதங்களில் முதல் பூதமான ஆகாசத்தை இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்து, ஒரு பகுதியை மற்ற பூதங்களுடன் **ஒன்றாக** கலந்து எடுத்து வைத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

மற்றொரு பகுதியை **தனியாக** வைத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

அதில் முதல் பகுதி ஆகாசம் மற்ற பூதங்களுடன் கலந்ததால் அது “உள்ளம்” (ஞாதா) ஆயிற்று.

(அறிவை ஞானமென்றும், அறியும் பொருளை ஞேயம் என்றும், அறிபவனை ‘ஞாதா’ என்றும் கூறுவர்.)

இரண்டாவது தனியாக வைத்துக் கொள்ளப்பட்ட மற்றொரு பாதி பகுதி ஆகாசத்தை மீண்டும் நான்கு பகுதிகளாகப் பிரித்து, அதில் முதல் பகுதி தனியான ஆகாசத்தை வாயுவுடன் சேர்த்த பொழுது, “மனம்” (எண்ணங்கள் அல்லது ஸங்கல்பம்) என்னும் தத்துவம் உண்டாயிற்று.

இரண்டாவது பகுதி தனியான ஆகாசத்தை அக்கினியுடன் சேர்த்த பொழுது, “புத்தி” என்னும் தத்துவம் உண்டாயிற்று.

மூன்றாவது பகுதி தனியான ஆகாசத்தை நீருடன் சேர்த்த பொழுது, “சித்தம்” என்னும் தத்துவம் உண்டாயிற்று.

நான்காவது பகுதி தனியான ஆகாசத்தை மண்ணுடன் சேர்த்த பொழுது, “அஹங்காரம்” என்னும் தத்துவம் உண்டாயிற்று.

இந்த மனம், புத்தி, சித்தம் மற்றும் அஹங்காரம் என்னும் நான்கையுமே “அந்தக்கரணம்” என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

இவ்வாறு மனிதனுக்கு நான்கு தத்துவங்களாக மனம், புத்தி, சித்தம், மற்றும் அஹங்காரம் என்ற அந்தக்கரணம் உண்டாயிற்று.

அடுத்து, பஞ்ச பூதங்களில் இரண்டாவது பூதமான வாயுவை (காற்றை) இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்து, ஒரு பகுதியை மற்ற பூதங்களுடன் **ஒன்றாக** கலந்து எடுத்து வைத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

மற்றொரு பகுதியை **தனியாக** வைத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

அதில் முதல் பகுதி வாயு மற்ற பூதங்களுடன் கலந்ததால் அது **“வியானன்”** என்ற வாயு ஆயிற்று.

இரண்டாவது தனியாக வைத்துக் கொள்ளப்பட்ட மற்றொரு பாதி பகுதி வாயுவை மீண்டும் நான்கு பகுதிகளாகப் பிரித்து, அதில் முதல் பகுதி தனியான வாயுவை ஆகாசத்துடன் சேர்த்த பொழுது, **“சமானன்”** (எண்ணங்கள் அல்லது ஸங்கல்பம்) என்னும் தத்துவம் உண்டாயிற்று.

இரண்டாவது பகுதி தனியான வாயுவை அக்கினியுடன் சேர்த்த பொழுது, **“உதானன்”** என்னும் வாயு உண்டாயிற்று.

மூன்றாவது பகுதி தனியான வாயுவை நீருடன் சேர்த்த பொழுது, **“பிரானன்”** என்னும் வாயு உண்டாயிற்று.

நான்காவது பகுதி தனியான வாயுவை மண்ணுடன் சேர்த்த பொழுது, **“அபானன்”** என்னும் வாயு உண்டாயிற்று.

இந்த வியானன், சமானன், உதானன், பிராணன் மற்றும் அபானன் என்று ஐந்து வாயுக்களும் எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் 'ஐந்து பிராணன்களாக' உள்ளன.

இதுபோல, பஞ்ச பூதங்களில் மூன்றாவது பூதமான அக்னியை (நெருப்பை) இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்து, ஒரு பகுதியை மற்ற பூதங்களுடன் ஒன்றாக கலந்து எடுத்து வைத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

மற்றொரு பகுதியை தனியாக வைத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

இதில் முதல் பகுதி ஒன்றாக கலந்து எடுத்து வைத்துக் கொள்ளப்பட்ட அக்னி மனிதனுக்கு “கண்கள்” ஆயிற்று.

இரண்டாவது தனியாக வைத்துக் கொள்ளப்பட்ட மற்றொரு பாதி பகுதி அக்னி மீண்டும் நான்கு பகுதிகளாகப் பிரித்து, அதில் முதல் பகுதி தனியான அக்னியை ஆகாசத்துடன் சேர்த்த பொழுது, “காதுகள்” உண்டாயிற்று.

இரண்டாவது பகுதி தனி அக்கினியை வாயுவுடன் சேர்த்த பொழுது, “சரீரம்” (உடல்) உண்டாயிற்று.

மூன்றாவது பகுதி தனி அக்னியை நீருடன் சேர்த்த பொழுது, “நாக்கு” உண்டாயிற்று.

நான்காவது பகுதி தனி அக்னியை மண்ணுடன் சேர்த்த பொழுது, “மூக்கு” உண்டாயிற்று.

இவ்வாறு அக்கினியை ஒன்றாகவும், தனித்தனியாகவும் செய்து, அதில் உண்டாகிய கண்கள், காதுகள், சரீரம், நாக்கு,

மற்றும் **மூக்கு** என்ற இந்த ஐந்து இந்திரியங்களையும் **“ஞானேந்திரியங்கள்”** என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

இதுபோல, நீரை இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்து, அதில் முதல் பகுதி **ஒன்றாக** வைத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

இரண்டாவது பகுதி **தனியாக** வைத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

இதில் முதல் பகுதி ஒன்றாக கலந்து எடுத்து வைத்துக் கொள்ளப்பட்ட நீர் மனிதனுக்கு **“ருசி”** ஆயிற்று.

இரண்டாவது தனியாக வைத்துக் கொள்ளப்பட்ட மற்றொரு பாதி பகுதி நீர் மீண்டும் நான்கு பகுதிகளாகப் பிரித்து, அதில் முதல் பகுதி தனியான நீரை ஆகாசத்துடன் சேர்த்த பொழுது, **“சப்தம்”** (கேட்டல்) உண்டாயிற்று.

இரண்டாவது பகுதி தனி நீரை, வாயுவுடன் சேர்த்த பொழுது, **“தொடு உணர்ச்சி”** உண்டாயிற்று.

மூன்றாவது பகுதி தனி நீரை அக்னியுடன் சேர்த்த பொழுது, **“காட்சி”** (பார்வை) உண்டாயிற்று.

நான்காவது பகுதி தனி நீரை, மண்ணுடன் சேர்த்த பொழுது, **“நுகர்தல்”** (வாசனை) உண்டாயிற்று.

இவ்வாறு, **ருசித்தல், கேட்டல், உணர்தல், பார்த்தல், நுகர்தல்** என்ற ஐந்து சக்திகளும் உயிர்களுக்கு உண்டாயிற்று.

இதுபோல, மண்ணை இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்து, அதில் முதல் பகுதி **ஒன்றாக** வைத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

இரண்டாவது பகுதி **தனியாக** வைத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

இதில் முதல் பகுதி ஒன்றாக கலந்து எடுத்து வைத்துக் கொள்ளப்பட்ட மண் மனிதனுக்கு மலத்தை வெளித்தள்ளும் **“ஆசனவாய்”** ஆயிற்று.

இரண்டாவது தனியாக வைத்துக் கொள்ளப்பட்ட மற்றொரு பாதி பகுதி மண் மீண்டும் நான்கு பகுதிகளாகப் பிரித்து, அதில் முதல் பகுதி தனியான மண்ணை ஆகாசத்துடன் சேர்த்த பொழுது, **“வாய்”** (பேசும் சக்தி) உண்டாயிற்று.

இரண்டாவது பகுதி தனி மண்ணை வாயுவுடன் சேர்த்த பொழுது, **“கை”** உண்டாயிற்று.

மூன்றாவது பகுதி தனி மண்ணை அக்னியுடன் சேர்த்த பொழுது, நடக்கவும், நிற்கவும் **“பாதங்கள்”** உண்டாயிற்று.

நான்காவது பகுதி தனி மண்ணை நீருடன் சேர்த்த பொழுது, **“மர்மஸ்தானம்”** உண்டாயிற்று.

அதாவது, உடல் எடுத்த உயிர்களுக்கு புணர்ச்சியில் சந்தோசத்தைக் கொடுக்கும் மர்மஸ்தானம் உண்டாயிற்று.

மேற்கூறிய **வாய், கை, பாதம், ஆசனவாய்** மற்றும் **மர்மஸ்தானம்** என்ற இவ்வைந்தும் **“கர்மேந்திரியங்கள்”** என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறு,

உள்ளம், மனம், சித்தம், புத்தி, அஹங்காரம் - 5.
வியானன், சமானன், உதானன், பிராணன், அபானன் - 5.
கண்கள், காதுகள், உடல், நாக்கு, மூக்கு - 5.
காட்சி, கேட்டல், தொடுஉணர்ச்சி, ருசி, நுகர்தல் - 5.
வாய், கை, பாதம், ஆசனவாய், மர்மஸ்தானம் - 5.

என 25 தத்துவங்கள் உண்டாயின.

இதில், முதன்முதலாக தோன்றிய கண்ணுக்கு தெரிந்த ஐந்து பூதங்கள் இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்து, அதில் ஒரு ஐந்து பூதங்கள் சேர்ந்து பிரபஞ்சமாக மாறியது என்று ஏற்கனவே அறிந்தோம்.

அதில் மற்றொரு பகுதியான ஐந்து பூதங்களும் மேற்கண்ட முறையில் இந்த 25 தத்துவங்களாக மாறியது என்பதையும் அறிந்தோம்.

ஆக, பிரபஞ்சம் என்ற ஒரு தத்துவமும், இந்த 25 தத்துவங்களும் சேர்ந்து 26 தத்துவங்களில் இந்த **“மனித சரீரம்”** பிறந்தது.

இதுபோன்று, இயற்கையின் நியதி உயிர்களைப் படைக்கின்றது.

அது தன்னை இந்த பிரபஞ்சத்தில் வெளிப்படுத்திக் கொள்ள அதற்குத் தேவையான உடல்களை உபாதிகளாகக் கொண்டு செயல்படுகின்றது.

உபாதி என்றால், **“ஒன்றை மற்றொன்றின் மீது ஏற்றிவைத்தல்”** என்று பொருள்

தன்னுடைய உடல் அந்த ஈஸ்வரனுக்கு கர்மங்களை செய்யக்கூடிய “உபாதி” என்பதை அறிந்துக்கொண்ட உயிர் எதுவோ, அதுவே தன் உண்மை நிலை உணர்ந்து அந்த ஈஸ்வரனுடன் தன்னை ஒப்படைக்கின்றது.

இப்படி ஈஸ்வரன் தனக்கு உபாதியாக பயன்படுத்திய உண்மையற்ற உடல் நசிக்கும் (இறக்கும்) பொழுது, அதனுடன் கூடவே தோன்றிய இந்த மாயா பிரபஞ்சமும் நசிந்து விடுகின்றது.

மறுபடியும் இந்த மாயா சரீரம் பிறக்கும் பொழுது, அதனுடன் கூடவே இந்த மாயா பிரபஞ்சமும் பிறக்கின்றது.

இவ்வாறு, இந்த மனித சரீரம் பலதடவை பிறந்து, பிறந்து நசிப்பதனால் இந்த மாயா பிரபஞ்சமும் பலதடவை நம்முடன் கூடவே பிறந்து, பிறந்து மறைவு படுகின்றது.

இது எப்படி என்றால் சாலைகளில் வாகனங்களில் செல்லும் போது சாலையில் நீர் வழிந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு தோற்றம் வெகு தூரத்தில் காணப்படும்.

அதுவே அந்த நீருக்கு மிக அருகில் சென்று பார்த்தால் அது ஒன்றுமே இல்லாத “கானல் நீர்” என்பது தெரியவரும்.

அதுபோல, இந்த பிரபஞ்சம் பார்வைக்கு இருப்பது போல தோன்றுகின்றது, ஆனால், உண்மையில் அது இல்லை.

இந்த மனிதனும், பிரபஞ்சமும் வேறு, வேறு இல்லை. இரண்டும் ஒன்றே.

ஆதலால், இந்த மனிதர்களும், பிரபஞ்சமும் இருப்பதுப் போல தோன்றுவதற்குக் காரணம் மனித தேகத்திற்கு உள்ளும், புறமும் பரவி இருக்கின்ற சைதன்யமே (அறிவு) ஆகும்.

அது இந்த உபாதியான மனித தேகத்தில் சில காலம் சிவம் தங்கி இருக்கின்றவரை இந்த பிரபஞ்சத்தில் அனைத்தும் இருப்பதுப் போல காணப்படும்.

இந்த மனித தேகம் சவம் ஆகிவிட்டால், இந்த உபாதிக்கு எந்த அறிவும் இருக்காது. இதுவும் ஜடமும் ஒன்றே.

மனித உடலில் சிவம் இருக்கின்றவரை மற்ற மனிதர்களால் மதிக்கப்பட்ட இந்த உடல், சவம் ஆனபிறகு, அதன் ஜடத்தன்மையின் காரணமாக அதனை பூத உடல் என்று மட்டுமே அழைக்கப்படுகின்றது.

பூத உடல் என்று அழைக்கப்படுவதின் நோக்கம் அது பஞ்சபூதங்களின் கலவையால் ஆனது என்பதினால் ஆகும்.

ஆகவே, இதை அறிந்து மனிதன் ஜடத்துடன், ஜடமாக மாறப்போகின்றானா?

அல்லது,

சிவத்துடன் சிவமாக கலக்கப் போகின்றானா? என்பது அவனது அறிவின் விரிவைப் பொருத்தது.

11. பஞ்சபூதங்களும், உயிர்களின் அறிவும்

ஐந்து பூதங்களில் நிலத்தை விட நீர் நுண்ணியது, நீரை விட நெருப்பும், நெருப்பை விட காற்றும், காற்றை விட ஆகாசமும் நுண்ணியன.

நுண்ணிய தத்துவங்களினின்றே, அவற்றினும் பருவான தத்துவங்கள் உருவாகின்றன.

(அந்த ஆத்மாவிலிருந்து ஆகாசம் உண்டாயிற்று)

ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து அக்னியும், அக்னியிலிருந்து நீரும், நீரிலிருந்து நிலமும் உண்டாகின.

பஞ்ச பூதங்கள், ஸ்தூலமாக நிலையடைந்து, நம் உடலுக்கு, ஸ்தூல தேகத்திற்கு ஆதாரமாகின்றன என்பதை அறிந்தோம்.

அதாவது மனித உடல் “பஞ்சீகரணம்” செய்யப்பட்ட பஞ்ச பூதங்களால் ஆனதே.

பஞ்சீகரணம் என்றால் ஐந்து பொருட்களின் சேர்க்கை என்பது பொருள்.

மனிதன் கண்களினால் காணுகின்ற இந்த பௌதீக உடல் மட்டுமன்றி, இதனோடு இயைந்து கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு நுண்ணிய உடலும் இருக்கின்றது.

அந்த நுண்ணிய அல்லது சூக்ஷ்மமான கண்ணிற்கு தெரியாத உடலாக, பஞ்சீகரணம் செய்யப்படாத நிலையில் உள்ள பஞ்ச பூதங்களால் ஆனது.

மண், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாசம் (வெளி) ஆகியவையே பஞ்ச மூலங்களாக இந்த மனித உடலுக்கு அமைந்துள்ளது.

நம் தேகத்தில் எது நிலம்? எது நீர், எது நெருப்பு, எது காற்று? எந்தப் பகுதி ஆகாயம்?

எது கடினப் பகுதியோ, அது மண் சார்ந்த தாதுக்களால் ஆனது. எது திரவப் பகுதியோ, அது நீர். எது தணியாத வெப்பமோ, அது நெருப்பு. எது உள்ளும் வெளியும், போக்கும் வரத்துமாகச் சலிக்கின்றதோ, அது காற்று. எது இடமளித்ததோ, அது வெளி அல்லது ஆகாயம்.

சரீரம் முழுதும் பஞ்ச பூதங்களால் ஆனது என்றாலும், பஞ்ச பூதங்களின் குணவிருத்தியான விஷயங்கள் நமக்கு எளிதில் புலனாவதால், விஷயங்களை நமக்கு உள்வாங்கி அறிவிக்கும் புலன்களை, இந்திரியங்களை மீண்டும் தொகுத்தறிவோம்.

காது, ஸ்தூலம். சப்தம் நுண்மையானது.

காது என்பது கருவி, கேட்டல் என்பது காரியம்.

கிரஹிக்கப்படும் சப்தம் என்பது அதனால் விளையும் அறிவு.

காது அல்லது செவி, ஆகாசத்தின் அம்சம்.

அது ஆகாசத்தின் அம்சமான விஷயங்களை கேட்டவாறே இருக்கின்றது.

அதே போல், தோல் என்பது பெளதிக உடல்.

தொடு உணர்வு, அது உணர்த்தும் அறிவு.

இங்கு தோல் கருவி, தொடல் என்பது காரியம்.

தொடு உணர்வு, தொடலால் விளையும் அறிவு.

தோல் காற்றின் அம்சம்.

அது ஸ்பரிசத்தால் உணரும் குளிர்ச்சி, வெப்பம்
மிருதுத்தன்மை, கடினத்தன்மை ஆகிய விஷயங்களை
உணர்ந்தவாறே இருக்கும்.

கண், ஸ்தூல உடலின் ஒரு உறுப்பு.

பார்வை அதன் காரியம். காட்சி, ஞானம் அல்லது அறிவு.

கண் நெருப்பின் அம்சமாதலால், அது வெண்மை,
கருமை, சிவப்பு, பச்சை, நீலம், போன்ற எல்லா நிறங்களையும்
உள்வாங்கும். நீளம், குட்டை, பருமன், மெலிவு போன்ற
பரிமாணங்களையும் உள்வாங்கும்.

இந்த பத்து ரூபங்களும் கண்வழி நாம் அறியும் ஞானம்.

நாக்கு என்னும் உறுப்பு நீரின் அம்சமாக, ரஸம் என்னும்
ஞானத்தை உள்வாங்கித் தருகின்றது.

உப்பு, புளிப்பு, கசப்பு, இனிப்பு, காரம் மற்றும் துவர்ப்பு ஆகிய
அறுசுவைகளையும் அது உள்வாங்கியவாறே இருக்கின்றது.

மூக்கு என்னும் உறுப்பு, நிலத்தின் அம்சமாக
நறுமணம் மற்றும் துர்கந்தம் ஆகியனவற்றை நுகருவதால்
உள்வாங்கியவாறே இருக்கின்றது.

இந்த கருவிகளுக்கு ஒவ்வொரு ஆதார தேவதைகளை பாமர
மக்கள் அறிய எளிதாக இருக்கட்டும் என்று பண்டைய
ரிஷிகள் வரிசைப்படுத்தினார்கள்.

செவியாகிய காது, எல்லா திசைகளினின்றும் சப்தத்தை
உள்வாங்குவதாலும், செவிப்புலனுக்கு ஆதாரமான ஆகாசம்
திசைகளால் அறியப்படுதலாலும், செவிக்கு திசைகள் ஆதார
தேவதைகளாக அறிவிக்கப்படுகின்றன.

தோல் காற்றின் குணமாகிய ஸ்பரிசத்தை உள்வாங்குவதால்,
காற்றை புருஷ வடிவில் உருவகப்படுத்தி,
தோலுக்கு வாயு ஆதார தேவதையாக அறிவிக்கப்படுகின்றது.

பஞ்சபூதங்களை நுண்மை அடிப்படையில் ஆகாசத்திற்கும்,
காற்றிற்கும் அடுத்து நெருப்பு என வரிசைப்படுத்தினார்கள்.

நெருப்பே பஞ்ச பூதங்களில் புலன்களுக்குத் தெரியும் வண்ணம்
ரூபம் கொள்ளும் முதல் பூதம்.

சூரியன், கண்ணால் நம்மால் காணத்தக்க பிரம்மாண்டமான
நெருப்பு பந்தாகின்றது.

கண்ணிற்கு சூரியன் ஆதாரதேவதையாக அறிவிக்கப்படுகின்றது.

நாக்கு நீரின் அம்சமான ரஸத்தை உள்வாங்குவதால்,
நாக்குக்கு வருணன் ஆதாரதேவதையாக அறிவிக்கப்படுகின்றது.

(வருணன் மழைக் கடவுளாக, நீருக்கு ஆதாரமாக அறியப்படுகின்றார்).

மூக்கு, நிலத்தின், தாதுக்களின் அம்சமான கந்தத்தை உள்வாங்குதலால், நாக்குக்கு **அச்வினி தேவர்கள்** ஆதார தேவதைகளாக அறிவிக்கப்பட்டனர்.

(தாதுக்களின் மருத்துவ குணம் அறிந்து, பிரயோகிக்கும் தேவலோக மருத்துவர்களே அச்வினி தேவர்கள்).

குறிப்பு:- (ஒவ்வொரு உறுப்புகளுக்கும் ஆதார தேவதைகள், திசை தேவதைகள், வாயு பகவான், சூரிய பகவான், வருண பகவான், அச்வினி தேவர்கள் என இந்த அதி தேவதைகள் தேவர்களாக புராணங்களிலும், இதிகாசங்களிலும் அறியப்பட்டாலும், நாம் இவற்றை, குணங்களின் உச்ச உருவகமாகவே ஏற்று மேற் செல்வோம்).

புலன்களால் உள்வாங்கி உணரப்படும் சுவை (ரஸம்), ஒளி (ரூபம்), உணர்வு (ஸ்பரிசம்), ஓசை (சப்தம்) மற்றும் நாற்றம் (கந்தம்) ஆகிய ஐந்து இந்திரிய விருத்திகளை ஆராய்ந்து, அவற்றின் உண்மைப் பண்புகளை அறிந்து கொள்பவர்களே, உலகின் இயல்பு நிலை அறிந்தவராவார் என்கின்றார் திருவள்ளுவப் பெருமகனார்.

'சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றமென்று ஐந்தின் வகை தெரிவான் கட்டே உலகு' - இது திருக்குறள் மூலம்.

இதுவரை நாம் கண்டனவற்றை, ஆழ்ந்து கவனித்தால் புலப்படும் உண்மை என்ன?

இந்திரியங்களின் ஆதாரமும் குணங்களே. விஷயங்களின் ஆதாரமும் குணங்களே.

அதாவது, விஷயங்களின் குணங்களே இந்திரியங்களில் பிரவிர்த்திக்கின்றன அல்லது விருத்தியாகின்றன.

இதையே 'குணங்கள், குணங்களில் பிரவிர்த்திக்கின்றன' என்ற பகவத் கீதை வாக்கியமாக, '**குணா குணேஷு வர்தந்தே**' என்று பகவான் கீதையில் உரைக்கின்றார்.

காது என்ற கருவியில் உள்ள செவிப்பறையிலிருந்து நரம்புகளே அதிர்வுகளை மூளைக்கு எடுத்துச் செல்கின்றன?

சருமத்தின் உணர்வுகள், நரம்புகள்வழியே மூளைக்கு உணர்த்தப்படுகின்றனவே?

கண்ணின் விழித்திரையிலிருந்தும், நாவின் சுவை அரும்புகளினின்றும், மூக்கின் நுகர்ச்சி முனைகளினின்றும் நரம்புகளே விஷயங்களை மூளைக்குக் கடத்தி அறிவிக்கின்றன?

இந்திரியங்களாய் நாம் இதுவரை கண்டன யாவும், கருவிகள் மட்டுமன்று. அந்தக் கருவிகளின் விஷயமறிந்து உரைக்கும் முழுத்திறனுமேயாம்.

காது, செவிப்பறை, நரம்பு மண்டலங்கள் மற்றும் மூளையின் (சப்தம் அறியும், சப்தத்தை பகுக்கும், சப்தங்களை விளங்கிக்கொள்ளும்) அம்சங்களையும் சேர்த்தே நாம் காது என்னும் இந்திரியமாகக் குறிப்பிடுகின்றோம்.

மற்ற இந்திரியங்களுக்கும் அவ்வாறே.

விஷயங்களை உள்வாங்கும் திறன் சார்ந்து உலகில் உள்ள உயிரினங்களை நாம் ஓரறிவு, ஈரறிவு அடங்கிய உயிர்களாய் பகுக்கின்றோம்.

ஸ்பரிசிக்கும் திறன் மட்டுமே உள்ள தாவரங்கள் **ஓரறிவு** உயிர்களாகவும், ஸ்பரிசம் மற்றும் சுவை ஆகிய திறன்கள் மட்டுமே உள்ள புழு, மீன், சங்கு போன்றவை **ஈரறிவு** கொண்ட உயிர்களாகவும் அறியப்படுகின்றன.

ஸ்பரிசம், சுவை, கந்தம் ஆகிய மூன்று திறன்கள் கொண்ட ஏறும்பு, கரையான் போன்றவை **மூன்றறிவு** உயிர்களாகவும், இத்திறன்களுடன் கண்டறியும் திறனும் கொண்ட பாம்பு, வண்டு வகைகள் **நான்கறிவு** உயிர்களாகவும் அறியப்படுகின்றன.

ஏனைய பறவை, மிருக இனங்களுக்கு, ஐந்து திறன்களும் உள்ளன; அவை **ஐந்தறிவு** உயிர்களாய் அறியப்படுகின்றன.

ஆறறிவு உயிர்களாக அழைக்கப்படும் மனிதனுக்கு, இவை தவிர்த்து, ஆறாவது அறிவாக ஏதேனும் இருக்கின்றதா?

பஞ்ச பூதங்களையும், ஐந்து ஞானங்களையும், ஐந்து ஞான இந்திரியங்களையும், ஐந்து கர்மங்களையும், ஐந்து கர்மேந்திரியங்களையும் கண்டோம்.

மெய்ஞ்ஞானம் மனித பிறப்பைப் பற்றியும், மனித தேகத்தைப் பற்றியும் நமக்கு ஒரு தனிப்பார்வையை உருவாக்க முற்படுகின்றது.

அறிவியல் ஆய்வைப் போல எல்லாவற்றையும் விளக்கவோ, எல்லா பொளதீக வேதியியல் பண்புகளை விரித்துரைக்கவோ

முற்படாது, சில அடிப்படைகளிலேயே உடலைக் குறித்து ஒரு தனிப்பார்வையை உருவாக்க விழைகின்றது.

நாமோ இதனினும் பகுக்கப்பட்ட, வரையறுக்கப்பட்ட அறிவியல் ஆய்வுகளை அறிந்தவர்கள்.

மெய்ஞ்ஞான ஆய்வுக்கான கட்டமைப்பும், விஞ்ஞான ஆய்வுக்கான கட்டமைப்பும் வேறுவேறானவை.

விஞ்ஞானத்தின் பார்வையில் மெய்ஞ்ஞானத்தை அணுகுதல் சரியான வழிமுறையாகத் தெரியவில்லை எனினும், அறிவியலால் நாமறிந்தனவற்றிற்கு முரண்படாத வரை, இந்தக் கருத்துகளை ஏற்று மேற்செல்வது நம் எண்ணமாகட்டும்.

12. பஞ்ச பூதங்களும், பஞ்ச கோஷங்களும்

இனி, மனித தேகத்தை, பல்வேறு தத்துவங்களைச் சார்ந்து, மெய்ஞ்ஞானம் வகைப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

மனித சரீரம், ஆறுவிதமான ரஸங்களால் உருவாகும் ஏழு வேறுபட்ட தாதுக்கள் அடங்கியது.

தாயின் கர்ப்பத்தில் கரு வளர்ந்து உருவாகும் காலத்தில், மனித உடலில் திரவ வடிவில் இருக்கும் பஞ்சீகரணமான பஞ்ச பூதங்கள், ஆறு வேறுபட்ட பரிமாண மாற்றங்களை அடைகின்றன.

ரஸ நிலைவில் இருக்கும் அவற்றிலிருந்து இரத்தமும், இரத்தத்திலிருந்து மாமிசமும் (தசைகளும்), மாமிசத்திலிருந்து கொழுப்பும், கொழுப்பிலிருந்து நரம்புகளும், நரம்புகளிலிருந்து எலும்புகளும், எலும்புகளிலிருந்து ஊண் அல்லது மஜ்ஜையும், ஊணிலிருந்து சுக்கிலம்/சுரோணிதம் அல்லது விந்துவும் உண்டாகின்றன.

மனித உடல், இவ்வாறு மஜ்ஜையும், மஜ்ஜையைச் சுற்றி எலும்பும், எலும்பினிடையே நரம்புகளும், நரம்பைப் பற்றியவாறு தசைகளும், தசைகளினிடையே கொழுப்பும், யாவற்றையும் போர்த்து தோலும், நாளங்கள்தோறும் இரத்தமும் ஆக விளங்குகின்றது.

இதை மனிதனின் கண்ணிற்கு தெரிகின்ற ஸ்தூல உடல் என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

இப்படிப்பட்ட கண்ணிற்கு தெரிகின்ற மனித உடல் ஐந்து உறைகளைக் கொண்டு இயங்குகின்றது.

இந்த உறைகளை “கோஷங்கள்” என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

அவைகள்,

1. அன்னமய கோஷம்
2. பிராணமய கோஷம்
3. மனோமய கோஷம்
4. விஞ்ஞானமய கோஷம்
5. ஆனந்தமய கோஷம்

என்பனவாகும்.

இந்த ஸ்தூல உடல், உணவுமயமான உறை என்னும் பொருள்பட, **அன்னமய கோசம்** என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

அன்னம் என்பது வடமொழிச்சொல்.

மண்ணிலிருந்து விளைந்தவைகளை சமைத்தும், மிருகங்கள் உண், வளர்த்து வைத்திருக்கும் அதன் ஊனை (மிருகத்தின் உடலை), தன் ஊண் வளர்க்க, மனிதன் உணவாக எடுத்தும், அதன் மூலமாக பெறப்பட்ட தாதுக்களினின்று இந்த உடல் வளர்ந்து, பிறகு, மீண்டும் மண்ணுக்கே உணவாக ஆகின்றது இந்த மனித உடல்.

**தன்ஊன் பெருக்கற்குத் தான்பிறிது ஊன்உண்பான்
எங்ஙனம் ஆளும் அருள்.** - திருக்குறள்.

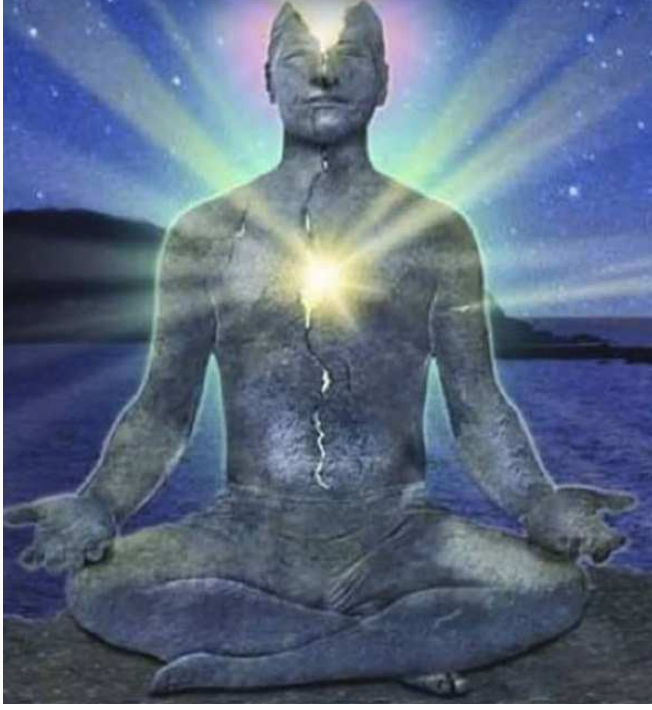
தன் உடம்பைப் பெருக்கச் செய்வதற்காக, மற்ற உயிரின் உடம்பைத் தின்கின்றவன் எவ்வாறு அருளுடையவனாக இருக்க முடியும்? என்பது வள்ளுவரின் வருத்தம்.

அன்னம் இங்கு நிலம் அல்லது மண் தத்துவத்தின் ஒட்டுமொத்த விருத்திகளையும் குறிப்பிடுகின்றது.

மனித உடலில் எத்தகைய தாதுக்கள் உள்ளனவோ, அதே தாதுக்கள்தான் மனிதன் உண்ணும் உணவுக்கும் ஆதாரமாகவும் உள்ளன.

மனிதன் இறந்தபின், அவனை உண்ணப் போகும் மண்ணிற்கும், அதே தாதுக்கள் ஆதாரமாகின்றன.

மனித உடல் அந்தத் தாதுக்களாகவே சிதைவடைகின்றது.

அன்னமே படைப்புக்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றது.
அன்னத்திலிருந்தே உயிர்களிடத்து விந்து உருவாகின்றது.
அதிலிருந்தே எல்லா உயிரினங்களும் உண்டாகின்றன.

ஆணுக்கு சுக்கிலமும், பெண்ணுக்கு சுரோணிதமும்
உணவினாலேயே உண்டாகின்றன.

கருத்தரித்த பின், தாய் உண்ணும் அன்னத்தின் ரஸத்தால் சிசு
வளர்கின்றது. பிறந்த பின் அன்னத்தினாலேயே
விருத்தியடையும் இந்த உடல், இறந்த பிறகும்

அன்னதாரமான மண்ணிலேயே ஒடுங்கி, சிதைந்து
அழிந்துபட்டு தாவரங்களுக்கு அன்னமாகின்றது.

இப்படிப்பட்ட அன்னமயமான இந்த மனித உடல்
இயங்குவதற்கு ஏதேனும் ஒரு ஆதார சக்தி வேண்டுமே!

அது என்ன?

அந்த ஆதார சக்தியை அறிந்து கொள்வதற்கு முன்பாக பஞ்ச
பூதங்களின் '**குணங்கள்**' பற்றி ஒரு சிறிய அறிமுகம்
தேவைப்படுகின்றது.

ஒவ்வொரு பூதத்திற்கும் மூன்று வேறுபட்ட குணங்கள்
இருக்கின்றன.

அவை **சாத்வீக குணம், ராஜஸ குணம், மற்றும் தாமச குணம்**
என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளன.

இந்திரியங்கள் ஒவ்வொன்றும், ஒவ்வொரு பூதத்தின்,
தனிப்பட்ட குணங்களின், தனித்த சாத்வீக அம்சத்தில்
இருந்தோ, தனித்த ராஜஸ அம்சத்தில் இருந்தோ
தோன்றியவை.

அதாவது, ஞானேந்திரியங்களுக்கும், கர்மேந்திரியங்களுக்கும்,
ஏதோ ஒரு பூதத்தின் ஒரு தனித்த குணம் மட்டுமே
ஆதாரமாக விளங்குவதைக் கண்டோம்.

பஞ்ச பூதங்களின் ஒவ்வொரு ஆதார குணத்திற்கும், ஒரு
சாத்வீக அம்சமும், ஒரு ராஜஸ அம்சமும், ஒரு தாமஸ
அம்சமும் இருக்கின்றன.

பஞ்ச பூதங்களின் சாத்வீக அம்சங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு விளைந்தனவே ஞான இந்திரியங்கள்.

காது என்னும் கருவிக்கு ஆதாரமாக விளங்குவது, ஆகாசம் என்னும் பூதத்தின் சாத்வீக அம்சமே.

தோல் என்னும் கருவிக்கு, வாயுவின் சாத்வீக அம்சமும், கண் என்னும் கருவிக்கு அக்னியின் சாத்வீக அம்சமும், நாக்கு என்னும் கருவிக்கு நீரின் சாத்வீக அம்சமும், மூக்கு என்னும் கருவிக்கு மண்ணின் சாத்வீக அம்சமும் ஆதாரங்கள்.

ஆகாசம் என்பது ஒரு பூத தத்துவம். சப்தம் என்னும் விஷயத்திற்கு ஆகாசத்தின் சப்த தன்மாத்திரை ஆதாரமாக விளங்குகின்றது.

சப்தம் விளைத்தலும், கடத்தலும், தாங்கலும் ஆகிய காரியங்களுக்கு அது ஆதாரமாக இருக்கின்றது.

காது என்பது ஒரு கருவி.

சப்த அதிர்வுகளை உள்வாங்கி அளித்தல் அதன் இயல்பு.

ஆகாசத்தின் ஆதார குணத்திற்கு (சாத்வீக, ராஜஸ, தாமச என்னும்) மூன்று அம்சங்கள் (நுண் குணங்கள்) உள்ளன.

அவற்றுள் ஆகாசத்தின் சாத்வீகப் பண்பிலிருந்து, அதாவது குணத்திலிருந்து காது என்னும் கருவி விளைந்தது என அறிவோம்.

இதேபோல் மற்ற அறிவுக் கருவிகளுக்கும் அந்தந்த பூதங்களின் சாத்வீக அம்சங்களே ஆதாரங்கள்.

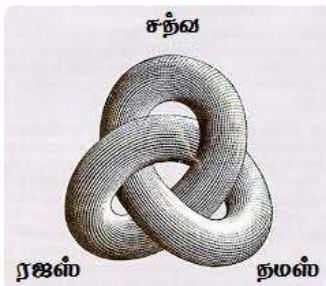
ஞானேந்திரியங்களைப் போலவே, கர்மேந்திரியங்களும் பூத குணங்களின் ஏதேனும் ஒரு அம்சத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு விளங்குகின்றன.

பேசும் கருவியான வாய் அல்லது வாக்கு, ஆகாசத்தின் ராஜஸ அம்சத்திலிருந்து தோன்றியது.

வாயுவின் ராஜஸ அம்சத்திலிருந்து காற்றின் தொழில்களான நிற்பல், நடத்தல் ஆகியன புரியும் கால்களும், நெருப்பின் ராஜஸ அம்சத்திலிருந்து எடுத்தல், கொடுத்தல், வாங்குதல் ஆகியன புரியும் கைகளும், நீரின் ராஜஸ அம்சத்திலிருந்து கழித்தல் புரியும் எருவாயும், நிலத்தின் ராஜஸ அம்சத்திலிருந்து புணர்ச்சி துய்க்கும் கருவாயும் தோன்றின.

பூதங்களின் ராஜஸ அம்சங்கள் தனித்தனியே ஒவ்வொரு தொழிற்கருவிகளுக்கு ஆதாரமாக விளங்குவது போல, இந்த ராஜஸ அம்சங்களின் மொத்தத் தொகுப்பில் இருந்து விளைவதே “பிராணன்” ஆகும்.

பஞ்ச பூதங்களின், எல்லா ஆதார குணங்களின், ராஜஸ அம்சங்களின் தொகுப்பாகிய ஒரே தத்துவத்தில் இருந்து தோன்றினவையே பிராணன்கள்.

13. பஞ்ச கோஷங்களும், பஞ்ச வாயுக்களும்

பிராணன் என்றால் என்ன?

பிராணன் என்பது காற்றின் போக்கும் - வரவும் கொண்ட நிலை.

நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும் புணர்வும் இலாப் புண்ணியனே
காக்கும் என் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தா மிக்காய் நின்ற
தோற்றச் சுடர் ஒளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்.

- சிவபுராணம்.

அதாவது, காற்று மனித தேகத்தின் உள்ளே நுழைதல் -
வெளியேறுதல், இயக்குதல் - தங்குதல் ஆகியன உள்ளிட்டப்
பண்புகளை கொண்டது.

காற்று, உடலின் பல்வேறு இடங்களில் நிலைபெற்று, வேறு
வேறு செயல்கள் நடக்க ஆதாரமாக இருக்கின்றது.

இதுவரை நாம் கண்ட ஞான, கர்ம இந்திரியங்களும், இவை
தவிர்த்து, உடல் முழுதும் உள்ள பல்வேறு உப உறுப்புகளும்
செயல்பட ஆதாரமாக இருப்பதும் காற்றின் இந்த இயக்கமே.

அது வேறு வேறு இடங்களில் நிலைபெற்று, வேறு வேறு
செயல்களுக்கு ஆதாரமாக இருப்பதால், பல்வேறு
பெயர்களாலும் அழைக்கப்படுகின்றது.

இதனை விரிவாகப் பார்ப்போம்.

மனித உடலின் ஒவ்வொரு உறுப்பிலும் பிராணன் எனப்படும் காற்று நிலை கொண்டுள்ளது. மனித உடலில் காற்றின் போக்கும், வரவும் இருப்பதாலேயே உடல் உறுப்புக்கள் செயல்படுகின்றன.

எந்த உடல் உறுப்பை விட்டு, காற்று தத்துவம் நீங்கினால், அந்த உறுப்பு செயலற்றுப் போய்விடுகின்றது.

எல்லா இந்திரியங்களின் செயல்பாட்டிற்கும், பிராணன் அடிப்படை சக்தியாக விளங்குகின்றது.

அன்னமய கோசமான ஸ்தூல மனித உடலுக்கு, பிராணன் ஆதார சக்தியாகவும், செயல் (கிரியா) சக்தியாகவும் விளங்குகின்றது.

மனிதன் சுவாசமாக மூக்கின் வழியே உள்ளிழுத்து, வெளியே விடப்படும் இயக்கத்தில், காற்று 'பிராணன்' என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

மனிதன் மல நீக்கம் செய்யும் இயக்கத்தில், காற்று 'அபானன்' என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

மூக்கினால் உள்ளிழுக்கும் இயக்கத்தில், காற்றை 'பிராணன்' என்றும், மூக்கினால் வெளிவிடப்படும் இயக்கத்தில், காற்றை 'அபாணன்' என்றும் அழைக்கப்படுவதும் உண்டு.

இரத்த ஓட்டம் என்னும் இயக்கத்தில், காற்று 'வியானன்' என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

கண்ணீர் சிந்துதல், வாந்தியெடுத்தல் போன்ற இயக்கங்களில், காற்று 'உதானன்' என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

மரண வேளையில், உயிர் வெளியேற ஆதாரமாக இருப்பதும் இந்த உதானன் என்ற வாயுவே.

ஜீரணத்துக்கு ஆதாரமான காற்று, 'சமானன்' என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

இது உணவை ஜீரணிப்பது, உணவு இரத்தத்துடன் சேரும்வண்ணம், அதை ரஸமாக மாற்றுவது ஆகிய இயக்கங்களுக்கு ஆதாரமாய் இருக்கின்றது.

உடலின் நடுப்பகுதியில் செயல்படும் சமானன், உண்ட உணவை, மற்ற பாகங்களுக்கு சமமாகக் கொண்டு செல்கின்றது என்பது பொருள்.

உள்மூச்சு, வெளிமூச்சு, கொட்டாவி, தும்மல் முதலியனவும் இந்தப் பிராணன்களின் செயலேயாகும்.

பசி தாகமும் கூட பிராணன்களின் செயலே.

(இயக்கங்கள் சார்ந்து, பிராணனாகிய வாயு, பத்து விதமாக பகுக்கப்படுகின்றது. வாயுவின் மேல் நோக்கிய இயக்கம் **பிராணன்** என்றும், கீழ்நோக்கிய இயக்கம் **அபானன்** என்றும், எல்லா பக்கங்களிலும் இயங்கும் தன்மை **வியானன்** என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. மரண வேளையில் உயிர் வெளியேற உதவும் வாயு **உதானன்** ஆகும். உணவை ஜீரணிக்கவும், ரஸமாக மாற்றவும் உதவும் வாயு **சமானன்** ஆகும். வாந்தி, ஏப்பம் போன்ற இயக்கங்களுக்கான வாயு **நாகன்** ஆகும். கண் இமைகளை இயக்கும் வாயு **கூர்மன்** ஆகும். பசி மற்றும் தாகம் உண்டாக்குவது **கிருகலன்** என்ற வாயுவும், கொட்டாவி **தேவதத்தன்** என்ற வாயுவாலும் நிகழ்கின்றன. நம் உடலின் ஆரோக்கியம், **தனஞ்ஜயன்** என்ற வாயுவால் சீராகப் பராமரிக்கப்படுகின்றது. எனினும் எளிமை கருதி, இவை ஐந்தாகவும் பகுக்கப்பட்டதையும் கண்டோம்.)

தங்கம் ஒன்றே, வளையாகவும், மோதிரமாகவும், காதணியாகவும், இடையணியாகவும், தான் எடுத்த உருவத்திற்கேற்ப பெயர் கொடுத்து அழைக்கப்படுகின்றது.

அதுபோலவே, நீரானது, பொழியும்போது மழையாகவும், பொங்கிப் பிரவகிக்கும்போது நதியாகவும், தேங்குவதால் குளமாகவும், விழுந்தால் அருவியாகவும் அழைக்கப்படுகின்றது.

அவ்வாறே, காற்றாகிய பிராணன் ஒன்றே, தன் செயல் வேறுபாடுகளாலும், வடிவின் வேறுபாடுகளாலும், பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன் மற்றும் சமானன் என்றவாறெல்லாம் பெயரிட்டு அழைக்கப்படுகின்றது.

அடுத்து, ஐந்து பிராணன்களின் சஞ்சாரம், மனித தேகத்தில் எந்தெந்தப் பகுதிகளில் பரவியுள்ளன என்றும், அவற்றின் நிறங்கள் என்னென்ன என்றும் காணலாம்.

பிராணன், தேகத்தின் மத்திய அல்லது ஹிருதய பாகத்தில் சஞ்சரிக்கின்றது.

அபானன் மலத்துவாரத்திலும், சமானன் நாபியிலும், உதானன் கழுத்திலும், வியானன் உடல் முழுவதும் சஞ்சரிக்கின்றன.

பிராணன் இரத்தம் போன்ற சிவந்த நிறமாகவும், அபானன் அதனினும் வெளுத்த சிவப்பு நிறமாகவும், சமானன் பசும்பால் போன்ற வெண்ணிறமாகவும், உதானன் புகை போன்ற வெண்ணிறமாகவும், வியானன் நெருப்பின் நிறமாகவும் உள்ளன.

மனித ஸ்தூல உடலை ‘அன்னமய கோசம்’ என்று கண்டோம்.

பிராணன், அபானன், உதானன், சமானன், வியானன் ஆகிய பஞ்ச வாயுக்களும், வாய், கைகள், கால்கள், எருவாய், கருவாய் ஆகிய ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும் சேர்ந்தது “பிராணமய கோசம்” என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

பிராணன் தொடங்கி ஐந்து வாயுக்களும் வாக்கு தொடங்கி ஐந்து கர்ம இந்திரியங்களும் சேர்ந்த தொகுப்பு ‘பிராணமய கோசம்’ எனப்படும்.

எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் ஆதாரமாக இருக்கும் சக்தியை, பிராணன் அன்னத்திலிருந்தே (உணவிலிருந்தே) எடுக்கின்றது. அன்னத்திலிருக்கும் சக்தியை கிரஹித்து, பிராணனே எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் சக்தியளிக்கின்றது.

மிகவும் நுட்பமாக விளங்கிக் கொள்ள வேண்டிய ஒரு விசயம் என்னவெனில், மனிதன் உண்ணும் உணவாகிய அன்னத்திலிருந்தே அவன் இயக்கங்களுக்கு வேண்டிய சக்தியை, அவனது உடல் பெறுகின்றது என்பது ஒரு சாமான்ய உண்மை.

மனிதனின் இயல்பு வாழ்க்கையில் உணரும், குறிப்பிடும் பல்வேறு பலம் - பலஹீனங்களுக்கும், செயலாற்றல் - செயலிழத்தல் ஆகியனவற்றிற்கும், பிராணனின் நிலை வேறுபாடுகளே காரணங்கள் ஆகின்றன.

எவ்வாறு?

நான் பராக்கிரமசாலி. நான் பலஹீனன். என்னால் நன்றாகப் பேச முடியும். எனக்குச் சரளமாகப் பேச இயலாது. என்னால் வேகமாக ஓட முடியும். என் வலது கால் சரியாகச் செயல்படாததால், நான் விந்தி விந்தி நடக்கின்றேன். எனக்கு விக்கல் எடுக்கின்றது. எனக்கு பசிக்கின்றது. எனக்குத் தாகமாக உள்ளது ஆகிய செயல்பாடுகள் சார்ந்த மதிப்பீடுகள் யாவும் பிராணனின் செயலால் மனித உடலில் விளைவனவே.

உடலின் உறுப்புகள், உப உறுப்புகள் யாவும் செயல்பட பிராணனே ஆதாரமாக இருப்பதால், உடலின் உறுப்புகள் செயல்படுவதும், செயலிழப்பதும் பிராணனின் பலத்தாலும், பலஹீனத்தாலும் விளைவதாக அறிய முடிகின்றது.

கர்ம இந்திரியங்கள் ஐந்துடனும், பிராணன் பிணைந்து பிராணமய கோசமாக ஒளிர்கின்றது.

அன்னமயமான மனித உடல், காற்றால் முழுக்க நிரப்பப்பட்டிருக்கின்றது. அதை உயிராக, ஆதாரமாகக்

கொண்டே, அன்னமயமான மனித உடல் எல்லாக்
காரியங்களிலும் ஈடுபடுகின்றது.

காயமே இது பொய்யடா- வெறும்
காற்றடைத்த பையடா
மாயனார் குயவன் செய்த
மண் பாண்டம் ஓட்டா!' - புண்ணாக்கீசர் சித்தர்.

பிராணமய கோசம், கர்ம இந்திரியங்களில், வாயுவின்,
மாறுபட்ட செயல் இயல்புகளின் தொகுப்பே. காற்று,
இந்திரியங்களில் தொடர்ந்து மாறுபட்டப் பண்புகளுடன்
போவதும் வருவதுமாக இயங்கிக் கொண்டே இருப்பது.

இந்தக் காற்றானது, மனித உடலின் உள்ளும் புறமும் இருந்து
இயங்குகின்றது.

இந்த பிராணன் தனியே தன்னையோ, தனக்குடையதையோ,
தனக்கு வேறானதையோ அறிவதில்லை.

அதாவது, பிராணனுக்கு தனியே 'அறிவு' இல்லை.

இதற்கு பிரியமானதோ, பிரியமற்றதோ இல்லை. அதாவது,
பிராணனில் எண்ணங்கள் விளைவதில்லை.

பிராணனில், பிராணமய கோசத்தில், புத்தியின் வியாபகமோ,
மனதின் வியாபகமோ இல்லை.

பிராணமய கோசம், அன்னமய கோசத்தை விட நுண்ணியது
என்றும், பிராணமய கோசமே அன்னமய கோசமான தேகம்
இயங்குவதற்கு ஆதார சக்தியாக விளங்குகின்றது என்றும்
அறிந்தோம்.

பிராணனுக்கு எங்கிருந்து ஆதார சக்தி விளைகின்றது?

உணவினாலேயே எல்லாப் பிராணன்களும் இயங்குகின்றன.

அன்னமய கோசத்தின் மூலக்கூறான அன்னத்தில் இருந்தே பிராணமய கோசத்திற்கு சக்தி கிடைக்கின்றது. ஆக இரண்டும், ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரமாக விளங்குகின்றன என்பதை அறிய முடிகின்றது.

எலும்பு, மஜ்ஜை, நரம்பு, சதை, இரத்தம், தோல் ஆகியனவற்றால் ஆன ஸ்தூல தேகத்தின், ஸ்தூலத் தொகுப்பு அன்னமய கோசம் ஆகின்றது.

பஞ்ச வாயுக்களும், கர்மேந்திரியங்களும் சேர்ந்த தொகுப்பு பிராணமய கோசம் ஆகின்றது.

14. மனோமய கோஷம்

ஒவ்வொரு மனிதனின் உணர்ச்சிகள் மற்றும் பாவங்களின் கருவியான மனம், ஞான இந்திரியங்களின்வழி விஷயங்களை அணுகி அறிகின்றது.

மனதின் விசேஷங்களும், ஞான இந்திரியங்களும் ஒருங்கே மனோமய கோசமாக அறியப்படுகின்றது.

சரி-தவறு, நன்மை-தீமை இவைகளை ஆராய்ந்து, மனதில் விளையும் எண்ணங்களை செயல்படுத்துவதா, கூடாதா என நிர்ணயம் செய்வது புத்தி.

(நிர்ணயம் செய்வது புத்தியாகவே இருப்பினும், செயல்படுத்துவதும், செயல்படுத்தாமல் விடுவதும் மனமே).

புத்தியின் இந்த இயல்புகளும், ஞான இந்திரியங்களும் ஒருங்கே விஞ்ஞானமய கோசமாக அறியப்படுகின்றது.

மனம் என்றால் என்ன? மனம் வேறு, புத்தி வேறா?

சித்தம் என்றால்? அஹங்காரம் என்பது ஒரு ஆணவக்குறியீடா?

இதனை நம்முடைய சனாதன தர்மத்தின் மெய்ஞ்ஞானிகள் பகுத்து விளக்குமளவிற்கு வேறு எந்த தர்மமும் விளக்குகின்றதா என்பது தெரியவில்லை.

இவற்றை, வெகு எளிதாக விளங்கிக் கொள்ள, நாம் ஏற்கனவே அறிந்த அனுபவங்களுக்கு மீண்டும் செல்லலாம்.

மனிதனின் அனுபவங்கள் வெறும் கேட்டல், தொடுதல், பார்த்தல், ருஷித்தல், நுகர்தல் மட்டும் தானா?

இல்லையே.

அவற்றை சுகமாகவோ, துக்கமாகவோ மனிதன் உணர்வதும் அனுபவங்களே.

உணர்வது என்றால்?

இது சுகமாக இருக்கின்றது என்னும் எண்ணம் மனித மனதில் எழுவதையே சுக உணர்வு என்கின்றோமா?

மனிதன் இந்திரியங்கள் வழியாக உள்வாங்கப்படும் ஒவ்வொரு விஷயமும், அவனுக்கு மனதில் சில எண்ணங்களை உண்டாக்குகின்றன.

அந்த எண்ணங்கள் பலவகையானவை.

அவை, அவற்றுக்குத் தொடர்புடைய பல்வேறு புதிய எண்ணங்களை விளைவிக்கின்றன.

விஷயங்கள் மட்டுமா எண்ணங்களை விளைவிக்கின்றன?

ஆதாரம் இன்னதென்று மனிதன் அறிய முடியாதவாறு, தொடர்ந்து அவனுள் பல எண்ணங்களும், அவற்றுக்குத் தொடர் எண்ணங்களும் விளைந்தவாறே உள்ளன.

மனிதன் விழித்திருக்கும் ஒவ்வொரு கணமும், (கனவு காணும் போதும் கூட) அவனுள் எண்ணங்கள் எழுந்தவாறே இருக்கின்றன.

கடலில் தொடர்ந்து அலைகள் எழுவதைப்போல், இடைவெளி இன்றி மனிதனுள் எண்ணங்கள் எழுந்தவாறே இருக்கின்றன. ஒரு அலை ஓய்வதற்குள், மற்றொரு அலை உருவாவதைப் போல, ஒரு எண்ணம் மறையும் முன்பே, மற்றொரு எண்ணம் உருவாகின்றது. ஒரு அலை ஓயும் முன்னே, மீண்டும் தொடர் அலைகளால் வலுப்பெற்று மீண்டும் அலையாவதைப் போல, ஒரு எண்ணம் ஓயும் முன்னே, தொடர் எண்ணங்களால் மீண்டும் வலுப்பெறுகின்றது.

கர்மேந்திரியங்களால் மனிதன் ஆற்றும் செயல்கள் யாவும், முதலில் ஒரு எண்ணமாகவே விளைந்து, பேச்சாகவோ, செயலாகவோ உருவாகின்றது.

பசி, தாகம், அசதி, காமம் போன்ற வேட்கைகளும் மனிதனிடம் எண்ணங்களை விளைவித்தவாறே இருக்கின்றன.

மெய்ஞ்ஞானம் இந்த எண்ணங்களின் தொகுப்பை, ஒரு கருவியாகவே காண்கின்றது.

மனிதனின் அகக்கருவி என்பதினால், அதை “அந்தக்கரணம்” என்று அழைக்கின்றது.

எண்ணங்கள் எதிலிருந்து விளைகின்றன?

மனிதன் எண்ணங்கள் தன்னிடம் தோன்றுவதை அறிய, அவன் அவை ஏதேனும் ஒரு கருவியிலிருந்தே விளைய வேண்டும் என்றும், அந்தக் கருவியும் ஸ்தூலமாகவே இருக்க வேண்டும் என்றே நம்புகின்றான்.

வெறும் எண்ணங்களின் தொகுப்புக்கு என்ன பலம் இருக்க முடியும்? ஒருங்கே எண்ணங்களுக்கு எப்படி ஒரு தனி இருப்பு இருக்க முடியும் என்ற கேள்விகள் எழுகின்றன.

மனம், புத்தி, சித்தம் என்றும், **அஹங்காரம்** என்றும் நான்கு கூறுகளாய் மெய்ஞ்ஞானிகள் பகுக்கும் மனிதனின் அகக் கருவியை சற்றே விரிவாகக் காணலாம்.

முதலில் சித்தம்.

அந்தக்கரணங்களில் ஒன்றான சித்தம், தன்முனைப்பற்ற ஒரு கருவியாகும்.

மனிதனின் பேராற்றல்களில் ஒன்று சித்தம்.

நினைவுகூர்வதும், ஏற்கனவே உள்ளப் பதிவுகளுடன், புதிய நினைவுகளை அல்லது நிகழ்வுகளை ஒப்பிடுவதும், புதிய நினைவுகளை, நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்து கொள்ள மனிதனிடம் ஒரு சேமிப்புக்கலன் இருக்க வேண்டும்.

ஒரு மனிதன் தனக்கு நிகழ்ந்த, அல்லது அவன் கண்ட, கேட்ட, படித்து அறிந்த, கற்ற விஷயங்கள் யாவும் அவனுள் எங்கேனும் பதிவுகளாய் இருக்கவே வேண்டும்.

அதனால் தான், ஒரு விஷயம் பற்றி மனிதன் சிந்திக்கும் போது, அது குறித்த அவன் அனுபவங்கள் யாவும், அவனுக்கு நினைவுக்கு வருகின்றன.

இப்படி அவன் அனுபவங்களும், நினைவுகளும், ஒருங்கே சேகரிக்கப்பட்டு, வரிசைக் கிரமமாக வைக்கப்பட்டு இருக்கும் நினைவாற்றலே “சித்தம்” எனப்படுகின்றது.

அதாவது, சிந்தனைகளை பதிவுகளாக சேகரித்து வைக்கும் ஆற்றலை ‘சித்தம்’ என்று அழைக்கின்றோம்.

அது இந்திரியங்களால் உள்வாங்கப்படும் விஷயங்களைப் பதிவு செய்து கொள்கின்றது. மனதில் எழும்பும் கேள்விகளைப் பதிவு செய்து கொள்கின்றது. புத்தியின் துணை கொண்டு மனம் அறியும் பதில்களையும் பதிவு செய்து கொள்கின்றது. விஷயங்களையும், சலனங்களையும், விளக்கங்களையும், இவை சார்ந்த எண்ணங்களையும், எண்ணங்களின் விளைவுகளையும் என எல்லாவற்றையும் பதிவு செய்து கொள்கின்றது.

பதிவு செய்து கொள்வதும், மனமோ, புத்தியோ அந்தப் பதிவுகளை மீட்டெடுத்துக் கொள்ள வசதியான தளமாக விளங்குவதும் மட்டுமே சித்தத்தின் தன்முனைப்பற்ற காரியங்கள்.

இது தன் செயல்பாட்டில் ஒரு பௌதீகக் கருவியைப் போலவே செயல்பட்டாலும், அறிவியல் ஆய்வின்படி, இது கண்ணிற்கு தெரிகின்ற ஸ்தூலமான மூளை மற்றும் நரம்பு மண்டலங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தாலும், உண்மையில், மூளை வளர்ச்சி அடையாத, பிறந்த குழந்தைக்கு தாயின் மார்பில்,

பாலை இப்படித்தான் உறிஞ்சிக்குடிக்க வேண்டும் என்று எப்பொழுது, யாரால் கற்பிக்கப்பட்டது?

இந்த பால் அருந்தும் முறையை, மற்ற மிருகங்களுக்கும் தன் தாயின் பால் மடியைத் தேடி பால் அருந்தக் கற்றுக் கொடுத்தது யார்?

இதற்கு விஞ்ஞானம் மூளையின் பதிவுகள் என்று பிதற்றிக் கொண்டிருந்தாலும், மூளை வளராத நிலையில் இந்த பதிவுகள் எங்கு சேகரிக்கப்பட்டிருந்தன?

உண்மையில் சித்தம் என்பது கண்ணிற்கு தெரியாத நுண்ணிய வடிவில், (சூக்ஷ்மமாக) முற்பிறவி பதிவுகளையும் தன்னிடத்தில் சேகரித்து வைத்துக் கொண்ட ஒரு தளம் (Invisible Internal hard disk) என்பதை மெய்ஞ்ஞானம் மட்டுமே அறிகின்றது.

நினைவு சார்ந்த இந்த எண்ணத்தொகுப்புகளே **சித்தம்**.

15. மனித மனமும், புலன்களும்

ஒரு மனிதன் ஏதேனும் ஒரு செயலிலோ, சிந்தனையிலோ ஆழ்ந்திருக்கும் போது, அவன் புலன்கள் உள்வாங்கும் விஷயங்களை கவனிக்காமல் தவறவிடுகின்றான்.

அவன் 'மனம்' ஆதாரமாக இருந்து புலன்களின் வழி வரும் உள்ளீடுகளை கவனிக்காவிடில், அவை பதிவாவதை அவன் கவனிப்பதே இல்லை.

ஆழ்ந்த சிந்தனை வசப்பட்டிருக்கும் போது, மனம், கேட்கும் சப்தத்தை தவற விடுகின்றது. காணும் காட்சிகளை, வீசும் நறுமணத்தை, உடலில் படும் ஸ்பரிசத்தை என எதையும் பதிவு செய்யத் தவறுகின்றது.

மனதை துக்கமோ, சுகமோ பாதித்திருக்கும் போது, உண்ணும் உணவின் ருசியும் கூடத் தெரிவதில்லை.

மனதின் உதவியுடனேயே, அவனால் புலன்கள் வழி உள்வாங்கப்படும் விஷயங்களை, கிரஹித்து, உணர முடிகின்றது.

ஆக, 'ஞான இந்திரியங்களுக்கு ஆதாரமாக இருப்பது' மனதின் பண்புகளில் ஒன்றாக இருக்கின்றது.

இந்த எண்ணங்கள், புலன்களில் இருந்து விளைவதில்லை என்பதை ஒவ்வொரு மனிதனும் அவன் அனுபவத்தில் அறிகிறான்.

ஆக, புலன்களுக்கு, தானாகவே விஷயங்களை அறிந்து கொள்ளும் திறனோ, உணரும் ஆற்றலோ, விஷயங்களாலான அனுபவமோ இல்லை என அறியமுடிகின்றது.

விசயானுபவங்கள், அவனுள் வேறெங்கோ எண்ணங்களை விளைக்கின்றன. அந்த எண்ணங்களே விஷயங்களை உணர, அவனுக்கு ஹேதுவாக இருக்கின்றன.

அந்த எண்ணங்கள் வேறெந்த விஷயத்திலோ, உணர்விலோ ஒன்றி, அதையே பற்றி நிற்கும் போது, விசயங்களை இந்திரியங்கள் உள்வாங்கியவாறே இருந்தாலும், அவன் அறிவதில்லை.

காதுகளும், அவற்றிற்கு ஆதாரமாக மனமும் ஒருங்கே இணைந்தே சப்தத்தை கிரஹிக்கின்றன.

கண்களும், அவற்றிற்கு ஆதாரமாக மனமும் ஒருங்கே இணைந்தே காட்சியை கிரஹிக்கின்றன.

தோல், நாக்கு, மூக்கு ஆகிய இந்திரியங்களும், இவ்வண்ணமே மனதுடன் ஒருங்கிணைந்து விஷயங்களை கிரஹிக்கின்றன.

ஒருவனுள் தொடர்ந்து புலன்கள் வழியாக விஷயங்கள் கிரஹிக்கப்பட்டு, அவை சார்ந்த எண்ணங்கள் வளர்ந்தவாறே இருக்கின்றன.

அவனுள் வளரும் எண்ணங்கள், இந்திரியங்களைக் காரியமாற்றவும் தூண்டுகின்றன.

தானே உள்ளிருந்து எழும் எண்ணங்கள், புற விஷயங்களால் உள்ளே எழும் எண்ணங்கள் ஆகியனவற்றின் தொகுப்பே மனமா?

ஆகாயத்தின் சத்வகுணமே சப்தத்திற்கும், சப்தத்தை உள்வாங்கும் கருவியான காதுக்கும் ஆதாரமாக விளங்குவதை ஏற்கனவே கண்டோம்.

உள்வாங்கப்படும் சப்தம், மனதினாலேயே உணரப்படுகின்றது. விளங்கிக் கொள்ளப்படுகின்றது.

இதே போல, வாயுவின் சத்வ குணமே ஸ்பரிசத்திற்கும், ஸ்பரிசத்தை உள்வாங்கும் கருவியான தோலுக்கும் ஆதாரமாக விளங்குகின்றது.

நெருப்பின் சத்வகுணமே ரூபத்திற்கும், ரூபத்தை உள்வாங்கும் கருவியான கண்ணிற்கும் ஆதாரமாக விளங்குகின்றது.

நீரின் சத்வகுணமே ரஸத்திற்கும், ரஸத்தை உள்வாங்கும் கருவியான நாக்கிற்கும் ஆதாரமாக விளங்குகின்றது.

மண்ணின் சத்வகுணமே வாசனைக்கும், மணத்தை உள்வாங்கும் கருவியான மூக்கிற்கும் ஆதாரமாக விளங்குகின்றது.

உள்வாங்கப்படும் கேட்டல், தொடுதல், பார்த்தல், ருஷித்தல், மற்றும் நுகர்தல் ஆகியன மனதினாலேயே உணரப்படுகின்றன.

இந்த உணர்வுகள் மனிதனின் மனதில் எண்ணங்களை விளைவிக்கின்றன. அந்த எண்ணங்கள், சித்தத்தின் பதிவுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆராயப்பட்டு, இவற்றின் மேல் எழும் விருப்பு, வெறுப்புகள் புத்தியின் துணையுடன் சுகமா, துக்கமா என முடிவெடுக்கப்பட்டு, அஹங்காரம் மற்றும் மனம் இவைகளின் கூட்டால் அனுபவிக்கப்படுகின்றன.

இந்த அனுபவங்களும், மேலும் சித்தத்தில் பதிவாகின்றன.

ஐந்து ஞானக் கருவிகள் (ஞானேந்திரியங்கள்) இருக்கின்றனவே. மனம் ஏதோ ஒரு இந்திரிய விஷயத்தில் லயித்திருக்கும் போது மற்ற இந்திரியங்கள் உள்வாங்கும் விஷயங்கள் என்னவாகின்றன?

ஏக நேரத்தில் எல்லா இந்திரியங்களால் உள்வாங்கப்படும் விஷயங்களை உணரும் சக்தி உள்ளதே மனது. ஏதோ ஒரு தருணத்தில், ஏதாவது ஒரே விஷயத்தில் மனதின்

முழுக்கவனமும் ஒருமுகப்படும்போது மற்ற விஷயங்களை மனம் பொருட்படுத்தாமல் விடுவதும் உண்டு.

அப்போதும் ஞானேந்திரியங்கள் விஷயங்களை உள்வாங்கியவாறே தான் இருக்கின்றன. பல நேரங்களில் ஞானேந்திரியங்கள் மனதினால் தூண்டப்பட்டும், விஷயங்களில் பிரவிருத்திக்கின்றன.

கண்கள் திரைப்படம் போன்ற காட்சிகளில் நிலைப்பதும், தொடர்ந்து புத்தகம் படிப்பதும் போன்ற காரியங்கள், மனதால் தூண்டப்பட்டு இந்திரியங்கள் செயல்படுவதன் உதாரணங்களாகக் கொள்ளலாம்.

உள்வாங்கும் சப்தத்தின் இயல்பு அறியாமலே காது அதை உள்வாங்குகின்றது. ஸ்பரிசத்தின் இயல்பு அறியாமலே தோலும், காட்சியின் இயல்பு அறியாமலே கண்ணும், ரஸத்தின் இயல்பு அறியாமலே நாக்கும், மணத்தின் இயல்பு அறியாமலே மூக்கும் விஷயங்களை உள்வாங்குகின்றன.

இந்தக் கருவிகள் விஷயங்களை தாங்கும் (பொறுத்துக் கொள்ளும்) அளவீட்டிற்கும் வரையறை இருக்கின்றது.

உடலின் ஏதோவொரு அங்கம் தீயின் மீது பட்டதும் மனிதன் உடனே விலகுகின்றான். தாங்கவொண்ணா பிரகாசத்தைக் காண நேர்ந்தால், அவன் கண்களை அனிச்சையாக மூடிக்கொள்கின்றது. ஆக மனிதனின் இந்திரியங்களாகிய கருவிகளின் தாங்கும் தன்மை என்ற வரையறை அளவீட்டை மீறும் போது உடல் அனிச்சை உணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றது.

பசி, தாகம், தூக்கம், மைதுனம் போன்று, அனிச்சை உணர்வும் மனிதர்களுக்கும் மற்ற மிருகங்களுக்கும் பொதுவானதே.

ஆக அனிச்சை உணர்வு மனதின் வியாபகம் இன்றி, உடலின் பௌதிக விளைவாகின்றது.

இந்த அனிச்சை செயல்களைத் தவிர்த்து, மற்ற எல்லா நேரங்களிலும், எல்லா விஷயங்களை உள்வாங்கும் போதும், இந்திரியங்கள் மனதை ஆதாரமாகவே கொண்டு, மனதுடன் இயைந்தே காரியமாற்றுகின்றன.

ஆக, மனிதனின் ஞானேந்திரியங்களான அறிவுக்கருவிகளுக்கு மனமே தூண்டுதலாகவும், உணர்தளமாகவும், ஆதாரமாகவும் விளங்குகின்றது.

ஒருங்கிணைந்து பணிசெய்யும் ஞான இந்திரியங்களும் மனமும், ஒருங்கே “மனோமய கோசம்” என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

இந்திரியங்களைக் கருவிகளாய் கொண்டு, உள்வாங்கும் விஷயங்களை ஆதாரமாக இருந்து கிரஹிக்கும் கருவி மனம்.

அது மனிதனின் மற்ற உடல் அங்கங்களைப் போல, கண்ணிற்கு தெரிகின்ற ஸ்தூல வடிவுடன் இல்லை. வெறும் எண்ணங்களின் தொகுப்பாகவே இருக்கின்றது.

மேலும், மனிதனின் கர்ம இந்திரியங்களையும், ஞான இந்திரியங்களையும் விஷயங்களில் செலுத்துவதும், கர்ம இந்திரியங்களை செயல்களில் ஈடுபடுத்துவதும் மனமே ஆகும்.

எப்படி?

மனிதன் செய்யும் செயல்கள் யாவுமே, செயல்களாக பரிணமிக்கும் முன், எண்ணங்களாகவே விளங்குகின்றனவா?

மனிதனின் இதயம், சிறுநீரகம் போன்ற உப உறுப்புகளின் செயல்பாடுகள் அவன் கட்டுப்பாடின்றி, அதாவது எண்ணங்களின் தூண்டுதலே இன்றி நிகழ்வன.

இமைப்பது, கொட்டாவி விடுவது, தும்மல் போன்ற வெளிப்பாடுகளும் அவ்வாறே. இவை யாவும் பிராணனால் நிகழ்த்தப்பெறும் செயல்கள்.

பிராணனில் எண்ணங்களோ, அறிவோ இல்லை என்று ஏற்கனவே கண்டோம்.

இவை, மனதின் ஆதாரமோ, மனதின் தூண்டுதலோ, மனதின் வியாபகமோ ஏதுமின்றி நிகழும் இயக்கங்களே.

இதுபோன்றே, பசி, தாகம், அசதி, காமம், ஆகிய உடலின் வேட்கைகளும் இருக்கும்.

மனித உடலில் நீரின் அளவு குறைந்ததும், தாகம் என்னும் வேட்கையை சார்ந்த எண்ணங்கள் மனதின் அங்கமாகின்றன. அந்த எண்ணங்கள் அவனை நீர் தேடி, நீரின் தரமறிந்து நீரருந்தத் தூண்டுகின்றன. அவனுக்கு உகந்த நீர் கிடைத்ததும், அவனும் நீரருந்தி தாகம் தணிக்கின்றான்.

அன்னத்திலிருந்து, உடலின் இயக்கத்திற்குத் தேவையான சக்தியை, பிராணன், தனக்கும், ஸ்தூல உடலின் பிற பாகங்களுக்கும், ஏற்றுப் பகிர்ந்தளிப்பதைக் கண்டோம்.

ஒரு மனிதனின் உணவுப் பழக்க, வழக்கங்களுக்கு ஏற்ப, அவன் உடல், அவனுக்கு உணவு கிடைக்கும் காலப்பட்டியலுக்குத் அவனைப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்கின்றது. அதற்கேற்ப, உணவு நேரங்களில், பசியாகிய வேட்கை சார்ந்த எண்ணங்கள் அவன் மனதின் அங்கமாகின்றன.

அவன் பசியாறும் வரை, பசி குறித்த எண்ணங்கள், தொடர் எண்ணங்கள், அவை தூண்டும் செயல்கள் ஆகியன விளைகின்றன.

அசதியும், ஓய்வு சார்ந்த எண்ணங்களையே மனதில் விளைவிக்கின்றது. இவை யாவும் பிராணன், மனதின் துணையின்றி உடலில் விளைவிக்கும் வேட்கைகள் எனினும், இவ்வேட்கைகளால் எண்ணங்கள் விளைந்து, எண்ணங்கள் சில செயல்களைத் தூண்டி, அந்த செயல்கள் இவ்வேட்கைகளை இல்லாமல் செய்கின்றன.

பசி, தாகம், அசதி ஆகியன பிராணனால் விளையும் இயற்கையான வேட்கைகள். இதுப்போலவே, நனவிலும், கனவிலும், காம இச்சை நிறைவு பெறுவதற்கு, மனமே ஆதாரமாக இருக்கின்றது.

எல்லாச் செயல்களுமே, எண்ணங்களாய் விளைந்து, இந்திரியங்கள் வாயிலாக காரியங்களாகின்றன.

கைகளாலும், கால்களாலும் நாம் ஆற்றும் செயல்கள் யாவும் மனதில் எண்ணமாக விளைந்து, செயல்களாய் பரிணமிப்பது அனைவருக்கும் வெளிப்படையாகத் தெரியும் உண்மையே.

உடலின் கழிவுகள் சேர்ந்ததும், மலமாகவோ, ஜலமாகவோ கழிப்பது என்னும் செயலுக்கும், பிராணன், உந்துதல் தரும்

ஆதாரமாக இருக்கின்றது. மனதில் விளையும் எண்ணங்கள் துணை புரிகின்றன. இதிலிருந்து, கர்ம இந்திரியங்கள் ஆற்றும் ஒவ்வொரு செயல்களுக்கும் ஆதாரமாக இருப்பது, மனதின் பண்புகளில் என்பது அறிய முடிகின்றது.

மனிதனின் இந்திரியங்கள், விஷயங்களை, அவை இன்னவைதான் என்ற தீர்மானமான நிர்ணயம் இல்லாமலே உள்வாங்குகின்றன. அவை நமக்கு பிரியமானவையா, பிரியமற்றவையா என்ற பேதமும் இல்லாமலே உள்வாங்குகின்றன.

அவை இன்னதென்று அறிந்துக் கொள்ளும் திறன் புத்தி என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

அவை இன்னதா, வேறு வகையானதா என ஆராயும் எண்ணங்கள் மனதின் அங்கமே. விகல்பங்களை, வேற்றுமைகளை குறித்து வினா எழுப்புவதும், புத்தி அறுதியிட்டுக் கூறும் முடிவுகளின் மேல், மேலும் வினா எழுப்புவதும் மனதின் இயல்புகளாகின்றன.

மனம் என்பது எண்ணங்களின் தொகுப்பே என்றாலும், இனி எளிமை கருதி, 'மனம்' என்னும் குறியீட்டுச்சொல்லையே உபயோகிப்போம்.

இதுவரை மனிதன் கேள்விப்பட்டேயிராத ஒரு விஷயம் இருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். அவன் சித்தத்தில் அது குறித்த பதிவுகளே இருக்காது. அந்த விஷயம் அவனுக்குப் பிரியமானதா, பிரியமற்றதா என்றோ, அதை அவன் அனுபவிப்பது தர்மமா, தர்மமில்லையா என்றோ புத்திக்குத் தெரியாது.

அவன் மனமோ, அந்த விஷயங்களைக் குறித்த எண்ணங்களே இன்றி இருக்கின்றது. இது மனதின் நிர்விகல்பமான நிலை. அந்த விஷயத்தைக் குறித்து கேட்டோ, படித்தோ அறிந்ததும், மனம் அது குறித்த கருத்துகளை உருவாக்கிக் கொள்கின்றது.

இவை “சங்கல்பங்கள்” (முடிவான கருத்துகள்) என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

16. சித்தத்தின் வாசனைகள்

ஒரு மனிதனின் மனம் பற்பல பதிவுகளை சேகரித்து வைத்திருக்கின்ற கொள்கலனை ‘சித்தம்’ என்று அறிந்தோம்.

சித்தத்தில் பதியப்பட்ட கருத்துக்கள், அந்த விஷயத்தின் (நிறம், உருவம், எடை போன்ற) தன்மைகள் குறித்தும் இருக்கலாம். அந்த விஷயத்தின் (நமக்குப் பிரியமானதா, இல்லையா என) விளைவுகள் குறித்தும் இருக்கலாம். அந்த விஷயத்தின் (நியாய, அநியாயம் போன்ற) அனுபவ தர்மங்கள் குறித்தும் இருக்கலாம். அந்த விஷயம், சித்தத்தில் ஏற்கனவே பதிவாகியிருக்கும் வேறொதாவது விஷயத்துடன், இயல்புகளுடன் பொருந்தி இருக்கின்றதா என்பதை புத்தி ஆராய, மனம் மேலும் எண்ணங்களை வளர்க்கின்றது. இவை அந்த விஷயங்களைக் குறித்த கேள்வி ஞானமே ஆகும்.

அடுத்து, அந்த விஷயங்களை அவன் கண்டு, உபயோகித்து அனுபவிப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

இப்போது, அவனது மனம் அந்த விஷயத்தின் இயல்புகள் குறித்து எண்ணங்களை விளைத்தவாறே இருக்கின்றது. புத்தி அந்த எண்ணங்களில் இருந்து சில தீர்மானங்களைச் செய்து, சித்தத்தில் பதிவு செய்கின்றது.

இவ்வாறு, கிரஹிக்கப்பட்ட இயல்புகள், முன்னரே பதிவான சங்கல்பங்களுக்கு மாறானதாக இருந்தால், அந்த விகல்பங்கள் (மாறுபட்ட சங்கல்பங்கள்) புதிய சங்கல்பங்களாகின்றன.

சித்தம் இவற்றையும் பதிந்து கொள்கின்றது. அதே நேரத்தில், மனம், அந்த விஷயத்தின் அனுபவம், பிரியமானதா, பிரியமற்றதா என்றும் உணர்கின்றது.

மனம் இவ்வாறு பிரியமாகவோ, பிரியமற்றோ அறியும் உணர்வுகளும் (எண்ணங்களும்) புத்தியால் தீர்மானிக்கப்பட்டு, சித்தத்தில் பதிவு செய்யப்படுகின்றன.

மனம், (அனுபவத்திற்கு முன்னமே இருந்த) சித்தத்தின் பதிவுகளின் ஆதாரத்தில், இந்த விஷய அனுபவம், தர்மமா, அதர்மமா என்பது குறித்தும் எண்ணங்களை எழுப்புகின்றது.

அவையும் புத்தியால் தீர்மானிக்கப்பட்டு, சித்தத்தில் பதிவு செய்து கொள்ளப்படுகின்றன. இந்த புதிய அனுபவங்கள், ஏற்கனவே மனம் செய்த சங்கல்பங்களுக்கு மாறாக இருப்பின், அவையும் புதுப்பிக்கப்படுகின்றன.

எந்த ஒரு விஷயமும், மனிதனின் புலன்களுக்கு, முதன்முறையாகப் பரிச்சயம் ஆகும் வரை, மனம் அது குறித்த எண்ணங்கள் இன்றி, சித்தம் அது குறித்த பதிவுகள் இன்றி வெறுமையாகவே இருக்கின்றன.

புலன்களால், தானாக இன்னதென்று அறிய முடியாத விஷயத்தை, மனம் பல்வேறு கோணங்களிலும் கேள்விகளை எழுப்பி, சித்தத்தில் உள்ளப் பதிவுகளின் துணை கொண்டு, புத்தியின் முடிவெடுக்கும் திறனால் தீர்மானித்து, அறிகின்றது.

இந்த அறிவு, உணர்வு சார்ந்த தீர்மானங்களே சங்கல்பங்கள்.

மென்மேலும் விளையும் அனுபவங்களால் இந்த சங்கல்பங்கள் புதுப்பிக்கப்படுகின்றன. புதிய அறிவால், மனம் ஏற்கனவே இருந்த அறிவை புதுப்பித்தவாறே இருக்கின்றது. புதிய உணர்வால், மனம் ஏற்கனவே விளைந்து பதிந்த உணர்வுகளை தெளிவு படுத்திக் கொண்டே இருக்கின்றது. இது ஒரு தொடர் நிகழ்வே. இது எக்காலத்தும் நின்று போவதில்லை.

சங்கல்பம் தான் மனம்.

ஆக மனது, ஞான இந்திரியங்களுக்கு ஆதாரமாகவும், பிராணனின் சில செயல்களின் விளைவுகளுக்கு ஆதாரமாகவும், கர்ம இந்திரியங்களின் செயல்களுக்கு ஆதாரமாகவும் தூண்டுதலாகவும் இருக்கின்றது.

ஒவ்வொரு விஷயத்தின், அனுபவத்தின் தன்மைகளைக் குறித்து 'இத்தன்மையதா, அத்தன்மையதா' என வினாவெழுப்பி, விவாதித்தவாறே இருப்பதும் மனதின் செயல்பாடுகளில் ஒன்றாகின்றது.

இவ்வாறு தொடர்ந்து எழும் எண்ணங்களெல்லாம், மனதின் மற்றோரு பரிமாணமான 'அஹங்காரம்' என்ற எண்ணத் தொகுப்பை ஆதாரமாகக் கொண்டே விளைகின்றன.

நான் இன்னார் என்ற உணர்வு 'அஹந்தை' எனப்படுகின்றது.

இது என்னுடையது என்ற உணர்வு ‘மமதை’ எனப்படுகின்றது.

இந்த இரண்டு கற்பனைகளும் விளைவது மனதிலேயே.

இந்த இரண்டு எண்ணங்களே, மற்ற எல்லா எண்ணங்களுக்கும் ஆதாரமாக இருக்கின்றன. நான் காரியமாற்றுபவனாக இருக்கின்றேன் என்னும் எண்ணமே ‘அஹங்காரம்’ என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

கூர்ந்து கவனித்தால், ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும், எந்நேரமும், நாம் இன்னார் என்ற எண்ணம் இருந்தவாறே இருப்பதை அறியலாம்.

நாம, ரூப, குண, திறன் தொகுப்பே நான் என்று மனிதன் நம்புகின்றான். இவ்வாறு, நான் இன்னார் (ஏதோவொரு நாம ரூபத் தொகுப்பு), நான் இன்ன மாதிரியானவன் (ஏதோவொரு குண திறன் தொகுப்பு) என்ற எண்ணங்கள், அவன் விழித்தவுடன், அவனோடு எழுகின்றது. அவன் விழித்திருக்கும் போதெல்லாம் அந்த எண்ணங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டே மற்ற எண்ணங்கள் உருவாகின்றன.

மனிதன் அவனுக்கு அவனே ஒரு உருவகம் தந்து கொள்வது மட்டுமின்றி, அவன் அவனைச் சுற்றி உள்ள பலவற்றுடன் ஒரு தொடர்பை, பந்தத்தை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டே, எண்ணங்களை வளர்க்கின்றான்.

உதாரணமாக, நம் நாடு, நம் மொழி, நம் இனம், நம் ஊர், நம் வீடு, நம் குடும்பம் என்றும், என் மனைவி, என் குழந்தை, என் தொழில், என் பெற்றோர் என்றும் அவனை ஆதாரமாகக் கொண்டே எல்லாவற்றையும் அணுகுகின்றான்.

நம் வீடு என்பது குறியீடு தானே என்னும் கேள்வி எழுகின்றதா?

ஆழ்ந்து கவனித்தால், 'நான் இன்னார்' என்ற எண்ணமான அகந்தையே, 'இது என்னுடையது' என்ற எண்ணமான மமதைக்கு மூலமாக விளங்குகின்றது.

அதுவே 'இதை நான் செய்கின்றேன்' என்ற எண்ணத்திற்கும் மூலமாகின்றது. 'நான்' என அவனுக்கு ஒரு (நாம, ரூப, குண, திறன் சேர்ந்த) இருப்பு இருப்பதான கற்பனையே, சுற்றிலும் உள்ளவற்றுடன் அவனைத் தொடர்புபடுத்தி, 'இது என்னுடையது' என்ற கற்பனையை அவனுக்கு விளைக்கின்றது.

அந்தக் கற்பனையே, அவனைச் சுற்றிலும் நிகழும் செயல்களில் அவனை இணைத்துக் கொண்டு, 'நான் இந்தச் செயல் செய்கின்றேன்' என்ற கற்பனையை அவனுக்கு விளைவிக்கின்றது.

அந்தக் கற்பனையின் மனோ விருத்தியே, இந்தச் செயலின் விளைவால், 'நான் சுகமடைகின்றேன்' அல்லது 'நான் துக்கப்படுகின்றேன்' என்ற கற்பனைகளை அவனுக்கு விளைவிக்கின்றது.

இவை யாவும் வெறும் எண்ணங்களே. அவன் 'தன்னை இந்த உடலோடும், மனதோடும் சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்ளும் போது, நான் இந்தச் செயலைச் செய்கின்றேன் என்று பாவித்துக் கொள்கின்றான். அதனால், 'நான் இன்பத்தை அல்லது துன்பத்தை அனுபவிக்கின்றேன்' என்றும் பாவனை செய்து கொள்கின்றான்.

'நான்' இல்லையேல், 'எனது' இல்லை.

நான் (இன்னாராக, இக்குணங்களுடன், இத்திறன்களுடன்) இருக்கின்றேன் என்ற கற்பனை முதலில் விளைகின்றது. அது, அவனுக்கு புறத்தில் உள்ள ஒரு பொருளைக் கண்டவுடன் (அல்லது பொருளைப் பற்றி நினைத்தவுடன்), அந்தப் பொருளில் பரவி வியாபிக்கின்றது. அந்த வியாபகத்தின் பிரதிபலிப்பே, விளைவே, 'இது என்னுடையது / இது என்னுடையதல்ல' என்னும் கற்பனை அவனிடத்தில் உண்டாகின்றது.

மனிதன் தன் இந்திரியங்கள் மீதும், தன் உடல் மீதும், 'இதுவே நான்' அல்லது 'இவை என்னுடையவை' என்ற அபிமானமாக விளையும் மூல எண்ணமே 'அஹங்காரம்' ஆகும்.

இதன் ஆதாரத்தில் விளையும் அபிமானங்களே, 'நான் செயல் செய்பவன்', 'நான் அனுபவிப்பவன்' ஆகிய எண்ணங்கள்.

இந்த அஹங்காரமே, நான் விழித்திருப்பவன், நான் கனவு காண்பவன் என்று கருதிக் கொள்கின்றது.

ஆழ்ந்து உறங்கும் போது, அஹங்காரம் ஓய்ந்து, செயலிழந்து விடுகிறது. விழித்தவுடன், நான் இதுவரை உறங்கிக் கொண்டு இருந்தேன் என கருதிக் கொள்வதும் இந்த அஹங்காரமே.

ஒரே அஹங்காரத்திற்கு, மூன்று நிலைகளிலும் ஒரே தன்மையுடன் ஆன இருப்பு இருக்கின்றதா?

பஞ்சபூதங்களுக்கு, மூன்று விதமான குணங்கள் இருப்பதாக முன்னரே கண்டோம். **சத்வ குணம், ரஜோ குணம், தமோ குணங்களே** அவைகள்.

சுத்த நிலையில் உள்ள பஞ்ச பூதங்களினால், தன்மாத்திரைகளால், ஆனதே அஹங்காரம் என்பதையும் அறிவோம்.

ஒருவன் விழிப்பு நிலையில் இருக்கும்போது, அஹங்காரத்தில் '**ரஜோகுணம்**' மேலோங்கி இருக்கிறது.

ஒருவன் கனவு நிலையில் இருக்கும்போது, அஹங்காரத்தில் '**சத்வ குணம்**' மேலோங்கி இருக்கிறது.

ஒருவன் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில், ஸுஷுப்தியில் இருக்கும்போது, அஹங்காரத்தில் '**தமோகுணம்**' மேலோங்கி இருக்கிறது.

அஹங்காரத்திற்கு இரண்டு இயல்புகள் உள்ளன.

அவைகள், காரியமாற்றுபவன் அனுபவிப்பவன் என்ற இரண்டும் சேர்ந்து நான் இதைச் செய்கின்றேன் என்றும், நான் இதை அனுபவிக்கின்றேன் என்றும் கருதுகின்றது.

அதாவது இந்த உடலுக்கு, இந்திரியங்களுக்கு, செயல்களுக்கு, நான் சொந்தக்காரன் என்ற எண்ணம். செயல்களுக்கு நான் அதிகாரி என்ற ஆதாரத்தில், செயல்களால் விளையும் சுக துக்கங்களுக்கு நான் உரிமையாளன் என்றும் கருதுகிறது.

சுகங்களையும், துக்கங்களையும் தானே அனுபவிப்பதாகக் கருதுகின்றது.

விஷயங்கள் அவனுக்கு அனுகூலமாக, பிரியமானதாக இருப்பின், அவன் சுகம் அனுபவிப்பதாகக் கருதுகிறான். விஷயங்கள் அவனுக்கு பிரதிகூலமாக, பிரியமற்றதாக இருப்பின், அவன் துக்கம் அனுபவிப்பதாகக் கருதுகிறான்.

அஹங்காரத்தின் இயல்பாலேயே அவன் சுக துக்கங்களை அனுபவிப்பதாக உணர்கின்றான்.

சுக துக்கங்களுடன் ஒருவனை தொடர்பு படுத்திக் கொள்வது 'பந்தம்' ஆகும். அவ்வகையான பந்தங்களில் இருந்து அவனை விடுவித்துக் கொள்வது 'மோக்ஷம்' ஆகும்.

அஹந்தையும், மமதையும் நீங்குதல் மோக்ஷம் என்னும் பொருள்பட,

**'யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்'**

என்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

தான் இருப்பதாக, தனக்கு ஒரு இருப்பை கற்பனை செய்து கொண்டு, தனக்கு நாம ரூப குண திறன்களை வரையறுத்துக் கொள்வது. தன்னைச் சுற்றி உள்ள எல்லாவற்றுக்கும், நாம பேதங்கள், ரூப பேதங்கள், குண பேதங்கள், திறன் பேதங்களை உரித்தாக்கி பகுப்பது. காலம், செயல், சம்பந்தம் ஆகியனவற்றை கற்பிப்பது என்னும் யாவும் மனதின் செயல்களே.

இதுபோன்ற, மனதின் பிரவிருத்திகளின் தொகுப்பே “மனோமய கோசம்” ஆகும்.

(குறிப்பு:- மனம் என்ற எண்ணங்கள் அற்ற நிலையில் உள்ள “நான் இருக்கின்றேன்” என்ற உண்மையான உணர்வே ஆத்மாவின் இருப்பு நிலை ஆகும்)

கண், காது, சருமம், நாக்கு, மூக்கு ஆகிய ஞான இந்திரியங்கள் ஐந்தும், அவற்றில் வியாபித்து இயங்கும், இயக்கும், மனதும், ‘மனோமய கோசம்’ எனப்படுகின்றது.

இது நான், இது என்னுடையது, என்ற எண்ணம் வருவதாலேயே, விஷயங்களுக்கு பெயர், உருவம், குணங்கள், திறன்கள் ஆகியன கற்பிக்கப்படுகின்றன.

இதனாலேயே, ஒரு விஷயத்திற்கும், மற்றொரு விஷயத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடும் கற்பிதமாகின்றது. இந்த மனோமய கோசம் மிகவும் வலிமையானது. நாம, ரூப, குணங்களைத் தோற்றுவிப்பது. பிராணமய கோசத்தில் முழுமையாக நிரம்பி விரிந்து நிற்கின்றது.

ஒருவனது கையில் பலஹீனம் ஏற்படும்போது, அவன் தன்னை உடலாக பாவித்து, ‘என் வலது கை செயலிழந்துவிட்டது’ என்று கூறுகிறான்.

என் கை, என் தலை, என் கால்கள் என்று ஒருவன் தன்னை உடலாக பாவித்துப் பேசுவதைப் போல, பல நேரங்களில் அவன் அவனை, அவனது மனமாக பாவித்தும் பேசுகின்றான். செயல்படுகின்றான்.

ஒருவன் ‘என்கை’ என்று சொல்லும்போது, அவன் உடலின் இயல்புகளே அவனது மொத்தப் பண்புகள் என்பது போலப் பேசுகின்றான்.

அதேபோல, ஒருவன் மனமாக பாவனை செய்து கொள்ளும் போது, அவன் மனதின் இயல்புகளே, அவனது மொத்தப் பண்புகள் என பாவித்துக் கொள்கின்றான்.

அப்போது மனதின் விகாரங்களை, அவன் அனுபவிப்பதாகவும் பாவனை செய்து கொள்கின்றான். சுகம், துக்கம், மோகம், இச்சை, காமம், குரோதம், விறுப்பு (இராகம்), வெறுப்பு (துவேஷம்) போன்ற உணர்வுகளையே மனதின் விகாரங்கள் எனப்படுகின்றது.

ஒருவன் சுகப்படுவதாகவோ, துக்கப்படுவதாகவோ உணர்தல் (எண்ணுதல்), மனோமய கோசத்தினால் தான் உண்டாகின்றது. நான் உயர்ந்தவன் அல்லது நான் தாழ்ந்தவன் என்ற எண்ணங்களும் அவ்வாறே.

மனம் ஒரு நிலையில் இல்லாமல், எப்பொழுதும் சஞ்சலப்படும் இயல்பை உடையது. புலன்கள்வழி உள்வாங்கப்படும் விஷயத்தை பரிசீலித்து, விசாரித்து அதன் இயல்புகள் குறித்து சந்தேகம் எழுப்புவது அதன் தொழில்.

எழும் ஒவ்வொரு புதிய எண்ணங்களின் ஒவ்வொரு பரிமாணத்தையும்கூட இவ்வாறே, பரிசீலித்து, விசாரித்து, அதன் இயல்புகளை சந்தேகிப்பதும் மனமே.

இது கருப்பா பச்சையா, இது உண்மையா பொய்யா, இதைச் செய்யலாமா கூடாதா, இது தர்மமா, அதர்மமா என, மனதின் சந்தேகங்களுக்கு எல்லையே இல்லை.

17. மனிதனின் புத்தி

மனதின் இயல்பு சந்தேகம் என்றால், புத்தியின் இயல்பு நிச்சயம் அல்லது தீர்மானம் ஆகும்.

ஒருவன் பால் அருந்துகின்றான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். நான் இருக்கின்றேன், நான் இந்தப் பாலை அருந்துகிறேன் என்ற கற்பனை அவனது அஹங்காரம் ஆகும்.

பாலை கையாண்டு உடலுக்கு ஊட்டியது கர்மேந்திரியமான கை(கள்). பாலை ருசித்து, ரஸத்தை உள்வாங்கியது ஞானேந்திரியமான நாக்கு. பாலின் சுவையை, அவன் முன்னரே அறிந்த சுவைகளுடன் ஒப்பிட ஆதாரமாக நினைவுகளை தன்னகத்தே கொண்டது சித்தம். பாலை அருந்தத் தூண்டியதும், கையின் செயல்களுக்கு ஆதாரமாக இருந்ததும், நாக்கு சுவைத்த ரஸத்தை கிரஹித்து விசாரித்ததும் மனமே.

பால் அருந்துவது அவனுக்குச் சுகமாக (அல்லது துக்கமாக) இருந்ததா என விசாரித்தது மனம். அது சுக அனுபவமா, துக்க அனுபவமா என நிச்சயப்படுத்தியது புத்தி.

ஆக, நிச்சயமற்ற நிலையில் விசாரித்தவாறே இருப்பது மனம். அதை நிச்சயிக்கின்றது புத்தி. நிச்சயிக்க உதவுகின்றன சித்தத்தின் பதிவுகள் என இந்த மூன்று நிலைகளிலும், 'நான்' என்னும் ஆதாரமாக இருப்பது அஹங்காரம்.

மனதில் எழும் சந்தேகங்களைத் தீர்த்து வைப்பது 'புத்தி' என்றோம். இங்கு குறிப்பிடும் சந்தேகம், நம்பிக்கையின்மை அல்ல, நிச்சயமின்மை என்பதாகும்.

இது நீலமா, கருப்பா என்று ஒரு பொருளின் நிறம் குறித்து வருவதைப் போன்ற, நிச்சயமற்ற நிலை. ஒருவன் உணரும் ஒவ்வொரு விஷயமும், புலன்களால் உள்வாங்கப்பட்டு, சித்தத்தின் பதிவுகளுடன் ஒப்பு நோக்கப்பட்டு, மனதால் ஆராயப்பட்டு, புத்தியால் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது.

இவை யாவும், பல நேரங்களில், கண நேரத்தில் நடந்து விடுவதால், அவன் படிப்படியாகப் புரிந்து கொள்வதில்லை. மேலும், இது நாள் வரை, அவனுக்கு, புலன்கள், சித்தம், மனது, புத்தி மற்றும் அஹங்காரம் ஆகியன என்னவென்றோ, அவற்றின் தனித்தனி இயல்புகள் யாவையென்றோ தெரியாது.

பலர், தம்முள் எந்த நேரமும் பல்வேறு எண்ணங்கள் தொடர்ந்து எழுந்தவாறே இருக்கின்றன என்பதையும் கூட கவனிப்பதில்லை.

மனதில் எண்ணங்களாக எழும் சந்தேகங்களைத் தீர்த்து வைப்பது புத்தி என்றோம்.

ஒருவனது மனது ஏதோவொரு எண்ணத்திலேயே (இசை போன்ற புலன் அனுபவங்களிலோ, கோபம் போன்ற உணர்வுகளிலோ) லயித்துவிடும் போது, அவனது புத்திக்கு சுவாதீனம் இருப்பதில்லை.

விஷய அனுபவங்கள் காரணமாகவும், உணர்வுகள் காரணமாகவும், மனதில் எண்ண அலைகள் தோன்றுகின்றன.

மனதில் தோன்றும் ஆசைகளே, புலன்கள் வழி, செயல்களாக உருவெடுக்கின்றன. ஆனால், மனதில் தோன்றும் எல்லா ஆசைகளும் செயலாக்கம் பெறுகின்றனவா? என்றால், இல்லை.

எந்த ஆசைகள் சுக அனுபவத்தைக் கொடுப்பவை, எந்த ஆசைகள் துக்க அனுபவத்தைக் கொடுப்பவை என நிர்ணயித்து, எவற்றைச் செய்யலாம், எவற்றைச் செய்யாது தள்ளலாம் என்று அவன் மனதுக்கு உரைப்பது அவனது புத்தியே.

பல நேரங்களில், புத்தியின் முடிவை மனம் ஏற்று வழி நடப்பதில்லை. தன் ஆசை தனக்குத் துக்கத்தையே தரலாம் என்பதை அறிந்தும், மனம் புலன்கள்வழி காரியங்களை நிகழ்த்துகின்றது.

ஒரு நீரிழிவு நோயாளி, இனிப்பைத் தள்ள வேண்டும் என்று மருத்துவர் அறிவுறுத்தியதும், அதை அவனுடைய சித்தம் பதிந்து கொள்கின்றது. அவனுடைய மனம், இனிப்பை உண்ணலாமா என்னும் வினாவை முன் வைக்கும் போதெல்லாம், அவனுடைய புத்தி, இனிப்பு உடலுக்கு தீங்கு விளைக்கும் என்றே நிர்ணயிக்கும். புத்தி மனதைக் கட்டுப்படுத்துவதாக இருந்தால், அவனுக்கு இனிப்பு சாப்பிட வேண்டும் என்ற எண்ணமே மீண்டும் உதிக்கக் கூடாதே? ஆனால் யதார்த்தத்தில், இனிப்பு சாப்பிட வேண்டும் என்ற ஆசை அவனை அலைக்கழிக்கின்றது. சில நேரங்களில், ஆசையை அடக்க முடியாமல், புத்தியை மீறி, இனிப்பைச் சுவைக்கவும் செய்கின்றான். ஆக, புத்தியின் நிர்ணயம், விருப்பு வெறுப்பற்ற, வழிகாட்டல் மட்டுமே.

ஒவ்வொரு ஆசையையும், (சித்தத்திலிருக்கும் பதிவுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு) இது சுக அனுபவம் தருமா, இது துக்க அனுபவம் தருமா என்று ஆராய்ந்து வழிகாட்டுவது மட்டுமே புத்தியின் செயல்.

மனமானது புத்தியின் முடிவை ஏற்று, ஒரு காரியத்தை செய்வதும், புத்தியின் முடிவைப் புறந்தள்ளி, ஒரு காரியத்தை செய்வதும் நிகழ்கின்றது.

(எந்தெந்த சுக துக்கங்களை அடையும் பொருட்டு) எந்தெந்தச் செயல்களைச் செய்யலாம் என்று நிர்ணயித்து வழிகாட்டுவது, இந்த மனம், புத்தி, சித்தம் அடங்கிய தொகுப்பே.

அதே போல், 'இது சுகம்' என்றும், 'இது துக்கம்' என்றும் ஒருவன் இவற்றினாலேயே அறிந்து கொள்கின்றான்.

(மீண்டும் ஒருமுறை தெளிவு படுத்திக் கொள்ளுவோம். உடலில் வலி ஏற்பட்டாலும் கூட, மனமே அதன் துக்கத்தை அனுபவிக்கின்றது. உடல் கருவியாக மட்டுமே விளங்குகின்றது).

இந்திரியங்கள் நேரடியாக விஷயங்களுடன் சம்பந்தப்பட்டு செயல்களில் ஈடுபட்டாலும், ஒருவன் உணர்வது அல்லது அனுபவிப்பது மனம், புத்தி, அஹங்காரத் தொகுப்பிலேயே ஆகும்.

ஞானேந்திரியங்கள் வழியான மனதின் விருத்தி, **மனோமய கோசம்** என்று அழைக்கப்பட்டாற் போல், ஞானேந்திரியங்கள் வழியான புத்தியின் விருத்தி, **விஞ்ஞானமய கோசம்** என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

ஒருவன் அனுபவிக்க வேண்டிய சுக துக்கங்களுக்கான கணக்குப் புத்தகப் பதிவுகளாக அவனுள் தங்கியுள்ளன. அவன் சுகமோ துக்கமோ அடைவதற்கு என்ன காரியங்கள் நிகழ வேண்டுமோ, அவ்வகையான காரியங்கள் குறித்த எண்ணங்கள் அவன் மனதில் ஆசைகளாக விளைகின்றன.

புத்தி, இந்த எண்ணங்களில் எவை சுகம், எவை துக்கம், எவை தர்மம், எவை அதர்மம், எவை சாத்தியம், எவை அசாத்தியம், போன்ற தீர்மானமான முடிவுகளை அறிவிக்கின்றது.

இந்த முடிவுகளில், மனம் எதை விழைகின்றதோ, அந்த முடிவை குறித்த கட்டளைகளை, புத்தியே இந்திரியங்களுக்கு ஆணையிடுகின்றது.

நிகழ்ச்சிகள் நிறைவேறியதும், இந்தக் காரியத்தினால் அவன் அடைந்தது சுகம் அல்லது துக்கம் எனவும் புத்தியே அறிவிக்கின்றது. மனம் இந்த முடிவுகளை ஏற்று, சுகமோ, துக்கமோ படுகின்றது.

இவ்வாறான புத்தி மற்றும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களின் ஒருங்கிணைந்த விருத்தியே “விஞ்ஞானமய கோசம்” ஆகும்.

ஒருவன், தன்னை அறிவிற் சிறந்தவனாகவோ, சாதுர்யம் உள்ளவனாகவோ, சாமார்த்தியசாலியாகவோ, காரியங்களுக்கு கர்த்தாவாகவோ, பாண்டித்யம் உள்ளவனாகவோ, பக்தியுள்ளவனாகவோ, கருதிக்கொள்ளலாம். அல்லது இவற்றில் எதற்கேனும் எதிர்மறையாகவோ கருதுகின்றான் என்றாலும், இவை யாவும், விஞ்ஞானமய கோசத்தின் தர்மங்கள் ஆகும்.

ஒருவன் தான் ஆற்றும் செயலுக்குத் தகுந்தவாறு, அவனது ஒரே அகக்கருவி, மனம் என்றும், புத்தி என்றும், சித்தம் என்றும், அஹங்காரம் என்றும் வேறு வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றது.

ஒரு பொருள், இத்தன்மையுடையதா அல்லது வேறு தன்மையுடையதா என சந்தேகிக்கும் போது, அந்த உட்கருவியை **மனம்** என்று அழைக்கிறோம்.

அந்தப் பொருள், இந்தத் தன்மையுடையது தான் என்று நிச்சயிக்கும் போது, அந்த உட்கருவியை **புத்தி** என்று அழைக்கிறோம்.

அதே உட்கருவி, இந்த உடல் உள்ளிட்ட எதிலும், நான் என்றோ, என்னுடையது என்றோ அபிமானம் வைக்கும் போது, அந்த உட்கருவியை **அஹங்காரம்** என்று அழைக்கிறோம்.

நாம் பிரியப்பட்ட பொருளை, தொடர்ந்து சிந்தித்து, நினைவில் இருத்தும் போது, அந்த உட்கருவியை **சித்தம்** என்று அழைக்கிறோம்.

புலன்களை விட, புலன்களுக்கு ஆதாரமான சூக்ஷ்ம பூதங்கள், வலிமை வாய்ந்தவை. இந்த சூக்ஷ்ம பூதங்களை விட, மனம் வலிமை வாய்ந்தது. மனதைவிட புத்தி வலிமை வாய்ந்தது.

புலன்கள், விஷயங்களால் ஈர்க்கப்படுவதால், விஷயங்கள், புலன்களைவிட வலியனவாகின்றது. புலன்கள் விஷயங்களை அறிவதற்கு மனமே ஆதாரமாக இருப்பதால், மனம், விஷயங்களை விட வலியதாகின்றது. மனம், தன்னால் நிச்சயிக்க முடியாத எல்லா விஷயங்களையும், புத்தியைச் சார்ந்தே நிர்ணயம் செய்வதால், புத்தி மனதை விட வலியதாகின்றது.

(புத்தி, மனதை விட வலியது என்பதின் பொருள், மனம், புத்திக்கு கட்டுப்படாமல், புத்தியின் முடிவுகளைப் புறந்தள்ளி, தான் ஆசைப்பட்டதைச் செய்யும் என்று முன்பே கண்டோம்).

18. மூன்று சரீரங்களும், மூன்று அவஸ்தைகளும்

மனிதனின் பௌதீக தேகத்தை ஸ்தூல தேகம் என்று அழைத்தோம். திடத் தன்மையுடன் விளங்கும் மனித தேகம், ஸ்தூலமாக விளங்குவதால் அது கண்ணிற்கு தெரிகின்ற **ஸ்தூல சரீரம்** எனப்படுவதையும் அறிந்தோம்.

ஸ்தூலமாக விளங்கும் இந்த தேகத்தில், சூக்ஷமமாக இதுவரை நாம் கண்ட தன்மைகள் அடங்கியுள்ளனவே. அவை தனியே ஒரு தேகமாய், உருவமற்ற நிலையில், சூக்ஷமமாக, நம் ஸ்தூல தேகத்தில் விளங்குகின்றனவா? என்றால்,

அன்னமய கோசத்தை “**ஸ்தூல சரீரம்**” என்றும், பிராணமய கோசம், மனோமய கோசம், விஞ்ஞானமய கோசம் ஆகியன மூன்றும் சேர்ந்து ஒருங்கே “**சூக்ஷம சரீரம்**” என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

அதாவது ஒருவனது ஸ்தூல சரீரம், பஞ்சீகரணம் செய்யப்பட்ட பஞ்ச பூதங்களால் ஆனதே. அவனுக்கு, அவன் காணும் இந்த பௌதீக உடல் மட்டுமன்றி, இதனோடு இயைந்து கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு நுண்ணிய உடலும் இருக்கின்றது. அந்த நுண்ணிய அல்லது சூக்ஷமமான உடல், பஞ்சீகரணம் செய்யப்படாத நிலையில் உள்ள பஞ்ச பூதங்களால் ஆனது.

'**வாசனைகள்**' என்று அழைக்கப்படும் எண்ணப்பதிவுகளையும், அவற்றுக்கு ஆதாரமான கர்மங்களையும், இந்தக் கர்மங்களின் விளைவே ஒருவன் பெற்ற இந்த சரீரம்.

இந்தக் கர்மங்களுக்கான பலன்களான சுக துக்கங்களை அனுபவிப்பதே, இந்தச் சரீரத்தின் காரணம். மேலும் கர்மங்களைச் செய்து, கர்மங்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதே அவனது இயல்பு.

இந்தக் கர்மங்கள் யாவும் அவனுள், விதைகளாக, பீஜங்களாக, இன்னும் விருத்தியாகாத கண்ணிற்கு புலப்படாத நிலையில் சேர்ந்து கொள்கின்றன.

முன் பிறவிகளில் செய்த நல்வினைகளின் பயனாக அடையப்படுவதே மனித வடிவம் தாங்கிய இந்த உடல். முந்தைய பிறவிகளில் செய்த பாவங்களின் பலனாக துக்கங்களையும், புண்ணியங்களின் பலனாக சுகங்களையும் அனுபவிக்கும் நிலைக்களனாகவே இந்த மனித சரீரம் பயன்படுகின்றது.

சூக்ஷ்ம சரீரமும், ஒருவன் முற்பிறவிகளில் செய்த புண்ணியங்களின் விளைவாகவே தோன்றுகின்றது. புண்ணிய பாவ வாசனைகளால், அவன் அனுபவிக்க வேண்டிய இன்ப துன்பங்களை நுகர்வதற்கு கருவியாகத் தோன்றுகின்றது.

ஸ்தூல சரீரம் களமாகவும், சூக்ஷ்ம சரீரம் கருவியாகவும் குறிப்பிடப்படும் நுட்பத்தை கவனிக்கலாம்.

சூக்ஷ்ம தேகத்தில் வெளிப்படாத, கண்ணிற்கு தெரியாமல் விளங்கும் வாசனைகள் வெளிப்படுவதாலேயே அனுபவங்கள் நிகழ்வதால் அதைக் கருவி என்றது விளங்குகின்றது.

யதார்த்தத்தில் ஒருவனது ஸ்தூல தேகம் அனுபவங்களுக்கு உள்ளாவது போலவே, அவனது சூக்ஷ்ம தேக அனுபவங்களும் விளைவது பின்னர் விளங்கும்.

ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, பிராணன்கள் ஐந்து, மனது, புத்தி ஆகிய பதினேழு கலைகளுடன் (கதிர்களுடன்) கூடியிருக்கும் நுண்ணுடலே சூக்ஷ்ம சரீரம் ஆகும்.

ஐந்து வகை பிராணன்கள், மனம், புத்தி, பத்து இந்திரியங்கள் ஆகியன ஒருங்கிணைந்ததும், பஞ்சீகரணம் செய்யப்படாத ஐந்து பூதங்களில் இருந்து தோன்றியதுமான இந்த சூக்ஷ்ம சரீரம், ஒருவன் அனுபவிப்பதற்கான, துய்ப்பதற்கான கருவியாகும்.

வாக்கு முதலான ஐந்து கர்ம இந்திரியங்கள், காது முதலான ஐந்து ஞான இந்திரியங்கள், பிராணன் முதலான ஐந்து பிராணன்கள், ஆகாசம் முதலான ஐந்து பூதங்கள், மனம் முதலான நான்கு அந்தக்கரணங்கள், அவித்யை எனப்படும் அறியாமை, இச்சை எனப்படும் விருப்பம், மற்றும், அவனது செயல்களாகிய கர்மம் ஆகிய எட்டும் சூக்ஷ்ம சரீரத்தின் அங்கங்கள் என்பது பொருள்.

உடல் தன் வெளி உறுப்புகள் வழியாக, உடலுக்கு வெளியில் உணரும் விஷயங்களின் இயல்புகளை, உடலுக்குள் உள்ள ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம உறுப்புகள் வழி ஒருவனுக்கு அறிவிக்கும் கூடாக இந்த நுண்ணுடல் விளங்குகின்றது.

முற்பிறவியின் வாசனைகளுடன் தோன்றியது. அவனது கர்மத்தின் பயனை அனுபவிக்கும் விதமாக அவனைத் தூண்டுவது, தன்னை அறியாதது, அதனால், அதற்கு அதனுடன் எப்பொழுது தொடர்பு ஏற்பட்டதென்றே அறியாதது இந்த கண்ணிற்கு தெரியாத சூக்ஷ்ம உடல்.

ஸ்தூல தேக சம்பந்தம் ஏற்படும் போது மட்டுமே, அது காலம் இடம் ஆகிய பரிமாணங்களுக்கு உட்படுவதால், தன் உற்பத்தி அல்லது சிருஷ்டி அதற்கே தெரியாது.

ஸ்தூல தேக சம்பந்தம் ஏற்படும் பொழுதில், ஒருவன், அவனது கர்மத்தின் பலன்களை அனுபவிக்கும் விதமாக அவனைத் தூண்டுகின்றது.

ஒருவனது தேகத்தை விட்டு உயிர் பிரியும் போது, சூக்ஷ்ம சரீரம், வாசனைகளை விதை வடிவாகச் சுமந்து கொண்டு நீங்குகின்றது.

அவனே மீண்டும் மற்றொரு ஸ்தூல தேகத்தில் பிறப்பெடுக்கும் போது, அந்த வாசனைகள் மீண்டும் அவனை அடைகின்றது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

மனதில், எண்ணங்கள் தோன்றியவாறே இருக்கின்றன. இந்த எண்ணங்கள் அவனைச் செயல்படத் தூண்டுகின்றன. இந்த எண்ணங்கள், அடிப்படையில், முற்பிறவிகளில் அவன் செய்த கர்மங்களின் வாசனையால் உருவாகின்றன.

ஒருவன், அவனது முற்பிறவிகளில் செய்த பாவ புண்ணியங்களுக்கான பலனை அனுபவிக்க வேண்டுமே, அதற்கு ஏற்றார்போலவே அவனது எண்ணங்கள் உதிக்கின்றன.

அந்த எண்ணங்களில், இப்பிறவியில் அவன் தேடிக் கொண்ட அனுபவங்கள், வளர்த்துக் கொண்ட குணங்களின் பாதிப்பும் இருக்கும்.

ஆனாலும், பழைய வாசனைகளை அனுசரித்தே மனதில் எண்ணங்கள் அவனுக்கு தோன்றுகின்றன. ஆக, அவனை,

புதியதாய் காரியங்கள் செய்யத் தூண்டும் எண்ணங்களுக்கு ஆதாரமான வாசனைகளின் தொகுப்பு, அவன் சூக்ஷ்ம சரீரத்தில் தான் இருக்க வேண்டும்.

ஒருவன் அவனது சூக்ஷ்ம சரீரத்தை எப்போதாவது உணர்கின்றானா?

ஆம், அது அவனது சூக்ஷ்ம நிலை என்று அறியாமல் உணர்கின்றான்.

இதைப் புரிந்து கொள்ள, ஒருவன் கனவு காணும் நிமிடங்களில் அறியலாம்.

மெய்ஞ்ஞானத்தின் ஆதாரத் தத்துவங்களை விளங்கிக் கொள்ளவும், தன் இருப்பை முழுவதுமாக தர்க்க ரீதியாக விளங்கிக் கொள்ளவும், 'மனிதன்' இருக்கும் மூன்று வேறுபட்ட 'நிலை' களைப் புரிந்து கொள்வது இன்றியமையாததாகின்றது.

தற்பொழுது, இந்த புத்தகத்தை படித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒருவர் இருக்கும் நிலை 'விழிப்பு நிலை' எனப்படும். அனுபவங்களை, அவர் கண்ணிற்குத் தெரிகின்ற வகையில் ஸ்தூலமாக உணரத்தக்க ஐம்புலன்களால் உய்த்து அறியும், பருவான நிலை இது.

அதுவே, ஒருவன் கனவு காணும் போது என்ன நிகழ்கின்றது?

கனவில், ஒருவன் இதுவரை கண்ட, கேட்டவைகள் தவிர்ந்து, இதுவரை கண்டேயிராத, கேள்விப்பட்டேயிராத இடங்களையும், உயிர்களையும், உருவங்களையும் காண்கின்றான். பல சக துக்க அனுபவங்களையும் அடைவதாக உணர்கின்றான்.

கனவில் பல சப்தங்களைக் கேட்கிறான். அவை அவனது ஸ்தூலக் கருவிகளான பெளதீக காதுகளால் அச்சமயத்தில் உள்வாங்கப்படும் சப்தங்கள் அல்லவே. அவன் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் இடத்தில், அவனைச் சுற்றி விளையும் சப்தங்கள் அல்லவே. அவனே ஸ்தூலக் கண்களை மூடிக் கொண்டிருந்தாலும், பல இடங்களையும், பல உருவங்களையும் காண்கின்றான். அவன், அவனது படுக்கையை விட்டு அசையாமல் இருந்தாலும், பல இடங்களுக்குப் பயணம் செய்வதாகவோ, வேறு இடங்களில் இருப்பதாகவும், நடப்பதாகவும், ஓடுவதாகவும் உணர்கின்றான்.

அதாவது, கனவு நிலையில், அவனது ஸ்தூல ஞான இந்திரியங்களின் கோளகங்கள் (உறுப்புகள்) ஓய்ந்து இருக்கும் போதும், அவனால் ஏதோவொரு சப்தத்தைக் கேட்க முடிகின்றது. அவனால் ஏதோவொரு உருவத்தைக் காண முடிகின்றது. மணத்தை நுகர்வது போலவும், உணவை ருசிப்பது போலவும், எதையாவது ஸ்பரிசித்து உணர்வது போலவும் உணர்கின்றான். அப்படியானால், அவனது கனவு நிலையில், ஸ்தூலமாக உள்ள ஞான இந்திரியங்களும் செயலாற்றாது ஓய்ந்திருக்கும் போதும், அந்த இந்திரியங்களின் சூக்ஷ்ம குணங்கள் விழித்திருக்கவே செய்கின்றது என்பது புலனாகின்றது.

அதே போல், கனவு நிலையில், அவனது ஸ்தூல கர்ம இந்திரியங்கள் ஓய்ந்து இருக்கும் போதும், அவன் பேசுவதாகவோ, பயணிப்பது போலவோ, பொருட்களை கையாள்வது போலவோ, மலஜலம் கழிப்பது போலவோ, புணர்வது போலவோ உணர்கின்றான்.

அப்படியானால், அவனது கனவு நிலையில், ஸ்தூலமாக உள்ள கர்ம இந்திரியங்கள் செயலாற்றாது ஓய்ந்திருக்கும்

போதும், அந்த இந்திரியங்களின் சூக்ஷ்ம குணங்கள் விழித்திருக்கவே வேண்டும்.

ஆக, கனவு நிலையில், ஸ்தூல சரீரம் உறங்கும் போதும், அவனது சூக்ஷ்ம சரீரம் விழித்தவாறு இருக்கின்றது. அவன் ஸ்தூல சரீரத்தில் அடிபட்டு, வலியுடன் உறங்கப் போவதாகவும், உறங்கும் போது, கனவு காண்பதாகவும் வைத்துக் கொள்வோம். கனவில் வலியின் தாக்கமே இன்றி செயலாற்றுவது சாத்தியமாகின்றது. ஸ்தூல சரீரத்தின் வலியை அவன் உணர்வதில்லை. (உறக்கத்திலேயும் கூட ஸ்தூல தேகத்தின் அசௌகரியங்களை அவன் உணர்வதில்லை எனினும், கனவு நிலையை மட்டும் கவனிப்போம்). விழித்த மறுகணமே, ஸ்தூல சரீரத்தின் மீது அவனுக்கு அபிமானம் ஏற்படுகின்றது. வலியை அனுபவிக்கத் தொடங்குகின்றான். அதே போல், ஒருவன் நல்ல ஆரோக்கியத்துடன் உறங்கப் போய், கனவு காணுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். கனவில் அடிபட்டு, கையையோ காலையோ இழந்து துடிக்கும் அவன், விழித்த மறுகணம், ஸ்தூல சரீர அபிமானத்தால் கவலை நீங்கப் பெறுகின்றான்.

ஒருவன் கனவு நிலையில் சிறிதும் ஸ்தூல சரீர அபிமானமில்லாமல் இருக்கின்றான். சூக்ஷ்ம உருவில், தனித்தன்மையுடன் அவனுக்குள்ளேயே ஒளிர்கின்றான்.

ஒருவன் விழிப்பு நிலையில் அவன் கண்ட, கேட்ட, அனுபவித்த நிகழ்வுகளின் வாசனைகளால் (மற்றப் பிறவி வாசனைகளும் சேர்த்து) கனவில் ஒரு உலகத்தைப் படைக்கின்றது. (மனம், புத்தி, அஹங்காரம் உள்ளிட்ட ரூபங்கள் கொண்ட) ஒருவனது புத்தி, தன் விழிப்பு நிலை வாசனைகளுடன் ஒளிர்கின்றது.

கனவிலும், ஒருவனுக்கு 'நான்', 'எனது' என்ற அஹங்காரத்தின் குணங்கள் விரிகின்றன.

அதனால், அங்கும் சுக துக்கங்களும், அனுபவங்களும் நிகழ்கின்றன. வெளிப்புலன்கள், ஸ்தூல தேகத்துடன் ஓய்ந்து விடுகின்றன. என்றாலும், அவற்றின் உட்புலன்கள், சூக்ஷ்மமாக இயங்கியவாறே இருக்கின்றன.

அதனாலேயே, கனவிலும், நனைவப் போல, பேசுவதாகவும், கேட்பதாகவும், ஸ்பரிசிப்பதாகவும், ருசிப்பதாகவும், நடப்பதாகவும், நுகர்வதாகவும், கழிப்பதாகவும், இன்பம் துய்ப்பதாகவும் ஒருவனால் உணரமுடிகின்றது.

கனவு நிலையில், சில அபூர்வமான சந்தர்ப்பங்களில், உட்புலன்கள் வெளிப்புலன்களை இயக்குவதும் நிகழ்கின்றது. பேசுவது போல கனவு காண்பவர், உறக்கத்தினிடை பேசுவதும், மலஜலம் கழிப்பது போல கனவு காண்பவர், யதார்த்தத்தில் மலஜலம் கழித்திருப்பதும், ஏன், இன்பம் அனுபவிப்பதாகக் கனவு காண்பவருக்கு உறக்கத்தில் விந்து ஸ்லிகிதம் ஆகிவிடுவதும் கூட ஒவ்வொருவரும் அடைந்த அனுபவமாகவே இருக்கின்றது.

கனவில் மனதின் இருப்பும், சூக்ஷ்மப் புலன்களின் செயல்பாடும் புறப்புலன்களைத் தூண்டிச் செயல்பட வைக்கின்றன.

புத்தி க்ஷீணமாயிருப்பதால், காண்பது கனவா, நனவா, எனத் தெரியாமல் ஒருவன் இருக்கிறான். செயல்படுகிறான். கனவில், புத்தி ஓய்ந்திருந்தால், அவன் கனவில் காணும் நண்பரை, நண்பர் என்று உணர மாட்டானே? நனவுலகத்தில் இல்லாது

கனவுலகில் இருக்கின்றோம் என்ற ஒரு அறிவைத் தவிர மற்றவை அவனுக்குத் தெரிகின்றதே.

இந்திரியங்களின் இந்தச் செயலாற்றல் தவிர்த்து, அந்தக்கரணங்களின் செயலாற்றலையும் உணரமுடிகின்றது.

சிந்திப்பதாகவோ, கோப்படுவதாகவோ, அச்சப்படுவதாகவோ, என பல உணர்வுகளை அனுபவிக்க முடிகின்றது.

ஒருவன் பிறரைத் தாக்குவதாகவோ, பிறர் அவனைத் தாக்குவதாகவோ கூட கனவு காணமுடிகின்றது.

ஒருவன் அவன் காணும் கனவில் வரும் உலகமும், உருவங்களும், அவன் இது வரை கண்டும் கேட்டுமிராத உலகமாகவும், உருவங்களாகவும் கூட இருக்கின்றது. அது அவனது சூக்ஷ்மத்தில், வெளிப்படாத, விருத்தியடையாத விதையாக இருக்கும், ஏதோவொரு பிறவியின் வாசனையே ஆகும்.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் மிகவும் பரிச்சயமானது ‘**விழிப்பு நிலை**’ ஆகும்.

இதுவரை விரிவாகப் பார்த்தது ‘**கனவு நிலை**’ ஆகும்.

என்ன நிகழ்கின்றது என்றே தெரிந்து கொள்ள முடியாத, ஆனால், விழித்ததும் (அதுவரை) ஆனந்தமாக இருந்தோம் என்று மட்டும் அறிய முடியும் கனவுகளற்ற நிலை ஆழ்ந்த ‘**உறக்க நிலை**’ ஆகும்.

மனிதன் வாழ்நாள் முழுதும், இந்த மூன்று நிலைகளிலேயே மாறி மாறி இருந்து வருகிறான். இந்த மூன்று நிலைகளையும், 'மூன்று அவஸ்தைகள்' என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

நனவு நிலை, கனவு நிலை, ஆழ்ந்த உறக்க நிலை, இவைகள் மூன்றையும், ஒருவன், அவனது அனுபவமாக உணர்வதால், இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு பல தத்துவங்களை காணலாம்.

அடுத்து, உறக்க நிலையை கவனிப்போம்.

ஒருவன் ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்து விழித்தாலொழிய, அவன் ஸ்தூல சரீரம் அல்லது தன்னுடைய பௌதீக உடலோடு தொடர்புபடுத்திக் கொள்வதில்லை.

கனவு வந்தாலொழிய, சூக்ஷ்ம சரீரத்துடனும் தொடர்புபடுத்திக் கொள்வதில்லை.

கனவில்லாத ஆழ்ந்த உறக்கத்தில், ஒருவன் தொடர்புபடுத்திக் கொண்டு விளங்கும் சரீரம் ஒன்று உண்டு. அது ஸ்தூல சரீரத்திற்கும், சூக்ஷ்ம சரீரத்திற்கும் காரணமாக விளங்குவதால், “காரண சரீரம்” எனப்படுகின்றது.

ஸ்தூல சரீரமும், சூக்ஷ்ம சரீரமும் தோன்றா நிலையில் வெளிப்படும் காரணசரீரமே “ஆனந்தமய கோசம்” எனப்படுகின்றது.

மனிதன் தினமும் ஆழ்ந்து உறங்குகின்றான், அந்த அனுபவம் குறித்து சற்றே அறியலாம். ஆழ்ந்து உறங்கும் போது ஒருவனுக்கு உடல் இருக்கும் ஸ்மரணை இருக்கின்றதா?

அதாவது, ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் ஒருவன் புத்தி அல்லது மனதின் செயல்பாடு இருப்பதாக உணர்கின்றானா?

ஒருவன் விழித்தவுடன், அதுவரை நன்றாக உறங்கினேன் என்று உணர்கின்றானே, உறங்கும் போது, அவன் அதை உணர்ந்தவாறே உறங்குகின்றானா?

ஒருவன் உறங்கும் போது, அவனது உடல் இருப்பதாகவோ, உடலுக்கு வெளியே உலகம் இருப்பதாகவோ, உள்ளே மனம், புத்தி ஆகிய அந்தக்கரணங்கள் இருப்பதாகவோ உணர்வதில்லை.

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில், அவன் இருப்பதோ, உலகம் இருப்பதோ அவனுக்குத் தெரிவதில்லை. ஆக ஆழ்ந்த உறக்கத்தில், அவன் மனதிற்கும் இருப்பு இல்லை. உலகுக்கும் இருப்பு இல்லை.

ஒருவன் தூங்கும் போது, அவனது புலன்கள் அனைத்தும் அவன் தலைமைப் புலனான மனதில் ஒடுங்குகின்றன. அப்போது அவன் கேட்பதில்லை, பார்ப்பதில்லை, முகர்வதில்லை, ருசிப்பதில்லை, ஸ்பரிசிப்பதில்லை, உணர்வதில்லை, பேசுவதில்லை, ஏற்பதில்லை, மகிழ்வதில்லை, வெளிவிடுவதில்லை, நகர்வதுமில்லை.

அவனது உள் உறுப்புகளின் இயல்பான செயல்பாடுகளும், சுவாசமும் மட்டுமே நிகழ்கின்றன. ஆழ்ந்து உறங்கும் நேரத்திலும், பிராணன் செயல்பட்டவாறே இருக்கின்றது.

சரி, விழித்து எழும் அந்தக் கணத்தை கவனித்து இருக்கின்றானா?

முழு அறியாமையுடன், அவன் யார், எங்கிருக்கின்றான் என்று கூடத் தெரியாமல் தான் விழிக்கின்றான்.

அவன் உடல் விழித்து எழும்போதே, உடன் எழுவது மனதின் ஒரு பரிமாணமான **அஹங்காரம்** என்ற '**நான்**' எழுந்து, அதைத் தொடர்ந்து எனது, என்னை, எனக்கு, என்னுடைய, என்னால், என்னிடத்து, என்னுள், என்னிடம் என எல்லாம் அவனுக்கு எழுகின்றன.

'நான் இருக்கின்றேன்' என்றும், '**நான் (உலகத்தில்) இருக்கின்றேன்**' என்றும், '**என் பெயர் இன்னது**' என்றும் எண்ணங்கள் விரிய விரிய, அவனுக்கு ஒரு இருப்பு வருகின்றது.

மனதின் ஒவ்வொரு பரிமாணமும் விழிக்க விழிக்க, முந்தின இரவு நின்ற இடத்திலிருந்து, நினைவுகள் தொடர்கின்றன.

அஹங்காரம் விழித்து, மனம் விழித்து, குணங்கள் விழித்து, புத்தி விழித்து, சித்தம் விழிக்கின்றது. இவை யாவும் ஒரு கணத்தின் மிகச்சிறு கூற்றிலேயே நிகழ்ந்து விடுகின்றன.

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்து முழுதுமான விழிப்பு நிலையை அடையும் இந்த சில விநாடிகளைக் கூர்ந்து கவனித்து, விசாரம் செய்வது ஸ்ரீ இரமண மகரிஷிகளால் பரிந்துரைக்கப்பட்டது.

அடுத்து விழிப்பு நிலையை காணலாம்.

ஒருவன் விழித்திருக்கும் ஒவ்வொரு கணமும், உடல் இருப்பதை அறிந்தவாறே இருக்கின்றான். சிந்தித்தவாறே

இருப்பதால் மனம் இருப்பதையும், நிச்சயிப்பதால் புத்தி இருப்பதையும் அறிகின்றான்.

உடல், மனது மற்றும் புத்தியின் துணையால், அவனுக்கு வெளியே ஒரு உலகம் இருப்பதையும் அறிய முடிகின்றது. அவன் ஒவ்வொரு கணமும் இதையே ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பதில்லை. எனினும், அவன் உடல், இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி ஆகியனவற்றிற்கு இருப்பு இருப்பதை அறிந்தவாறே இருக்கின்றான்.

இவற்றில் எதன் மீது அவன் கவனத்தை செலுத்தினாலும், இவை இருப்பதை, இருந்து கொண்டே இருப்பதை அறிய முடிகின்றது. அவனது எண்ணங்கள், குணங்கள், உணர்ச்சிகள் ஆகியவற்றை அவன் அறிந்திருந்தாலும், கவனிப்பதில்லை. கவனிக்காவிடிலும், அவை எல்லாவற்றிற்கும் இருப்பு இருப்பதை அறிந்தவாறே இருக்கின்றான்.

இவ்வாறு உடல், மனம், புத்தி, உலகம், உணர்வுகள், குணங்கள் மற்றும் எண்ணங்களை அறிந்தவாறே இருக்கும் நிலையே '**விழிப்பு நிலை அவஸ்தை**' எனப்படுகின்றது.

எந்த நிலையில் ஒருவனுக்கு ஸ்தூலமான பொருட்களின் அனுபவம் ஏற்படுகின்றதோ, அந்த நிலை விழிப்பு நிலை எனப்படுகின்றது என்பது பொருள்.

விழிப்பு நிலையில், ஒருவனது ஞானேந்திரியங்களான காது சப்தத்தையும், சருமம் ஸ்பரிசுத்தையும், கண்கள் ரூபத்தையும், நாக்கு ரஸத்தையும், மூக்கு மணத்தையும் கிரஹித்து, உள்தருகின்றன என்பது பொருள்.

ஞான இந்திரியங்கள் மட்டுமல்ல, கர்ம இந்திரியங்களும், பஞ்ச பிராணன்களும், அந்தக் கரணங்களும், விழித்துக் காரியமாற்றியவாறே இருக்கின்றன.

அவனது ஸ்தூல சரீரம் மட்டுமின்றி, சூக்ஷ்ம சரீரம் மற்றும் காரண சரீரம் ஆகியனவும் விழித்தேயிருக்கின்றன.

ஆனாலும், அவன் ஸ்தூல சரீரத்தின் மீது மட்டுமே முழு அபிமானம் கொண்டவனாக இருக்கின்றான். ஆகவே, அவனுக்கு அவனது ஸ்தூல சரீரம் மட்டுமே விளங்கியவாறே இருக்கின்றது. அவனுக்கு, அவனது சூக்ஷ்ம, காரண சரீரங்கள் குறித்த ஸ்மரணை இருப்பதில்லை.

விழிப்பு நிலையில் அவன் உணர்வுகள் யாவும் புறமுகமாக, வெளி நோக்கி, அதாவது வெளி விஷயங்களைப் பற்றியே இருக்கின்றன.

அதாவது விழிப்பு நிலையில் அவன் ஸ்தூல சரீரத்தை அபிமானித்து இருக்கும் போது, பஞ்ச பூதங்களுக்கும் இருப்பு இருக்கின்றது.

(இந்த உலகம் தவிர்த்து அவன் அனுபவிக்க வேறு சில உலகங்களும் உள்ளதால்) சொர்க்கத்திற்கு இருப்பு இருக்கின்றது. சூரியனுக்கு இருப்பு இருக்கின்றது. சந்திரனுக்கும் இருப்பு இருக்கின்றது.

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் ஆழ்வதற்கு முன்னோ, உறக்கத்தினிடையிலோ, விழிப்பதற்கு முன்னோ, அவன் திட்டமிடலோ, கட்டுப்பாடோ இன்றி, அவனது கனவு காணப்படுகின்றது.

ஆழ்ந்து உறங்கும் நிலையும் இல்லாது, விழித்திருக்கும் நிலையும் இல்லாது, அவன் கனவு கண்டவாறிருக்கும் இந்த நிலையை அவனது “கனவு நிலை” என்று அழைக்கிறோம்.

கனவில் ஒருவன் ஒரு பார்வையாளனாகவோ, பாத்திரமாகவோ இருப்பதை உணர்ந்தவாறேதான் அவன் கனவு காண்கின்றான். அதாவது கனவு நிலையில் அவனுக்கு 'நான்' என்ற இருப்பு இருந்தவாறே இருக்கின்றது.

கனவில், அவனுக்கு, அவனது ஸ்தூல உடலைப் பற்றிய உணர்வு இல்லை. (உணர்வு இல்லாவிடிலும், ஸ்தூல உடல் தன் ஆதார இயக்கங்களில் ஈடுபட்டவாறே தான் இருக்கின்றது. அதாவது, உடலின் உள் உறுப்புகளும், பிராணனும், சுவாசமும் என ஆதார இயக்கங்கள் நிகழ்ந்தவாறே இருக்கின்றது.) அவன், அவனது மனதின் உதவியுடன், ஒரு புதிய உலகைப் படைத்துக் கொள்கின்றான். கனவிலிருந்து விழிக்கும் வரை, அந்த உலகையே உண்மையாகக் கருதியவாறு (வேறொரு உலகம் இருக்கும் பிரக்களையே இன்றி), அவன் அந்த உலகில் வாழ்கின்றான். விழித்திருக்கும் போது, அவன் காணும் புற உலகம் அவனுக்கு உண்மையானதாகத் தெரிகின்றது.

அது போலவே, கனவு காணும் போது, அவனுக்கு கனவில் காணும் உலகமும் உண்மையானதாகத் தெரிகின்றது. கனவில் அவனது ஸ்தூல உடலுக்கு இருப்பு இல்லை. புற உலகத்திற்கு இருப்பு இல்லை.

ஆனால், அவன் சுகமாகவோ, துக்கமாகவோ இருப்பதாக உணர்கின்றது போல கனவு காண்பதினால், அவனது மனதிற்கு இருப்பு இருக்கின்றது.

கனவுகளிலும் பல விஷயங்களை, நிர்ணயம் செய்து கொள்கின்றதினால் அவனது புத்திக்கும் இருப்பு இருக்கின்றது.

ஒருவன், அவன் படிக்கின்ற பள்ளிக் கட்டிடத்தில் நண்பர்களுடன் இருப்பதாகவும், அவர்களுடன் சேர்ந்து படிப்பதாகவும் கனவில் உணர்கின்றானே அதனால், அவனது சித்தத்திற்கும் இருப்பு இருக்கின்றது.

செயலாற்றுவது (அல்லது செயல்களைப் பார்ப்பது) அவனே என்று உணர்கின்றானே, அதனால், அவனது அஹங்காரத்திற்கும் இருப்பு இருக்கின்றது.

முழுவதும் மனோமயமான, கனவு காணும், இந்த நிலையை 'கனவு நிலை அவஸ்தை' என்று அழைக்கின்றோம்.

கனவு நிலையில், அவனது மகிமையை, அவனே அனுபவிக்கின்றான். அதாவது, மனதால் அவன் உருவாக்கிய உலகையும், மற்ற நிகழ்வுகளையும் அனுபவிக்கின்றான். அவனது விழிப்பு நிலையில் கண்டனவற்றை மீண்டும் காண்கின்றான். கேட்டனவற்றை மீண்டும் கேட்கின்றான். பல்வேறு இடங்களிலும், திசைகளிலும் அனுபவித்தனவற்றை, மீண்டும் அனுபவிக்கின்றான். கண்டவை, காணாதவை, கேட்டவை, கேளாதவை, அனுபவித்தவை, அனுபவிக்காதவை, உண்மையானவை, உண்மையற்றவை ஆகிய எல்லாமே, அவனேயாகி, அனைத்தையும் அவனே அனுபவிக்கின்றான்.

விழிப்பு நிலையில் அவன் அறிந்தவற்றைக் கொண்டே கனவில் அவன் ஒரு உலகத்தைப் படைக்கின்றான். இந்த அறிவு, இந்தப் பிறப்பில் அவன் அடைந்த அறிவு மட்டுமா என்றால், இல்லை. பல பிறவிகளில் அவன் சேர்த்த

வாசனைகளைக் கொண்டும்தான் அவன் கனவுலகத்தைப் படைக்கின்றான்.

விழிப்பு நிலை அவனது முதல் பரிமாணம் எனில், கனவு நிலை அவனது இரண்டாம் பரிமாணம்.

புற உலக அனுபவங்களில், ஒருவன் விஷயங்களைக் கண்டுணர, அவனுக்கு புற ஒளி (சூரியன், சந்திரன், மின் விளக்குகள்) உதவுகின்றது.

அவனே கனவு நிலையில் உள்முகமான உணர்வுகளை மட்டுமே அறிகின்றான். விழிப்பு நிலையில் பருவான விஷயங்களாக அவன் சுகித்தனவற்றை, கனவு நிலையில் நுண்மையாகச் சுகிக்கின்றான்.

கனவு நிலையிலும் கூட, இவை யாவும் (சூக்ஷ்ம நிலையில்) இயங்கியவாறே தான் இருக்கின்றன. அதனாலேயே, விழிப்பு நிலையில் உள்ள அனைத்தையும், அவன் படைக்கும் கனவு உலகத்தில் அவனால் உணர முடிகின்றது.

மீண்டும் உறக்க நிலையை பார்க்கலாம்.

ஒருவனுக்கு அவனது விழிப்பு நிலையில் பல அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன. கனவு நிலையிலும் பல அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன. உறக்க நிலையிலோ, எந்த அனுபவமும் நிகழ்வதாக அவன் அறிவதில்லை. அவன் எதையும் உணர்வதில்லை. அந்த நிலை, “அறியாமை” அல்லது அஞ்ஞான நிலை எனப்படுகின்றது.

அந்த நிலையில், அவன் ஸ்தூல சரீரத்துடனோ, சூக்ஷ்ம சரீரத்துடனோ அவனை அபிமானித்துக் கொள்ளாமல் இருக்கின்றான்.

ஸ்தூல சூக்ஷ்ம சரீரங்களுடன் அபிமானமின்றி இருக்கும் இந்த நிலையில், அவன் **“காரண சரீரம்”** என்ற தேகத்துடன் விளங்குவதாகவும், இது அவனது மூன்றாவது பரிமாணம் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் ஒருவனது ஸ்தூல உடல் ஓய்ந்து விடுவதால், அவன் பருவான விஷயங்களை அனுபவிப்பதில்லை. அவனது சூக்ஷ்ம உடலும் ஓய்ந்து விடுவதால், அவன் நுண்ணிய விஷயங்களையும் அனுபவிப்பதில்லை.

ஆகவே, உறக்கம் என்பது முற்றிலும் அனுபவமற்ற ஒரு நிலை அல்லது, முற்றிலும் அனுபவங்கள் ஒடுங்கிய நிலையாகும்.

சூக்ஷ்ம உடலுடன், மனம், புத்தி ஆகியன ஓய்ந்து விடுவதால், அவன் அனுபவிக்கின்றானா என்பது கூட அவனுக்குத் தெரியாத அஞ்ஞான நிலையாகின்றது இந்த உறக்கம்.

விழித்தவுடன், அவன் பெயர், வாழும் இடம், உறவுகள் தொடங்கி, முந்தைய இரவு உறங்கும் வரை இருந்த நினைவுகள் யாவும் தொடர்வதால், அவை யாவும் ஒடுங்கிய விதை வடிவில், அவனுள் எங்கேயோ (சித்தத்தில்?) அடங்கியே இருந்திருக்க வேண்டும்.

அவ்வாறு, தோன்றா நிலையில், விதையாக, வெளிப்படாத அவனது அனுபவங்கள் யாவும் ஒடுங்கும் நிலை, ஒருவனது உறக்க நிலை ஆகும்.

ஒருவன் ஆழ்ந்து உறங்கும் போது, அவன் புலன்கள் யாவும், மனதில் ஒடுங்குகின்றன. அப்போது அவன் சப்தங்களைக் கேட்பதில்லை. காட்சிகளைக் காண்பதில்லை. மணத்தை முகர்வதில்லை. ரஸங்களை சுவைப்பதில்லை. ஸ்பரிசங்களை உணர்வதில்லை. பேசுவதில்லை. ஏற்பதில்லை. மகிழ்வதில்லை; வெளிவிடுவதில்லை. நகர்வதில்லை. உடலில், பிராண சக்திகள் மட்டுமே செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

அதாவது, புலன்கள் முழுதும் ஓய்ந்து விட்டாலும், உடலில் பிராணன்களின் செயல்பாட்டால், உள் உறுப்புகள் யாவும் செயல்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. இதயம் மற்றும் இரத்த ஓட்ட உறுப்புகள், கல்லீரல், மண்ணீரல், சிறுநீரகம் போன்ற இரத்த சுத்திகரிப்பு உறுப்புகள், நுரையீரல் உள்ளிட்ட சுவாச உறுப்புகள், உணவு செரிமான உறுப்புகள் போன்ற, புலன்களைச் சாராத, பிராணன்களைச் சார்ந்த உறுப்புகள் யாவும், செயல்பட்டுக் கொண்டேதான் இருக்கின்றன.

அவனால் எதுவுமே அறியப்படாத நிலை. ஆனந்தமான நிலை அவனது உறக்கத்தை மட்டுமே அனுபவிக்கும் நிலை. அப்படி உறக்கத்தை அனுபவிப்பதைக் கூட அறியாத, உணராத நிலை **“ஆழ்ந்த உறக்கநிலை அவஸ்தை”** என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

இந்த நிலையில், ஒருவனுக்கு ஆசைகளோ, கனவுகளோ இல்லை. விழிப்பு நிலை அவஸ்தையில், அவன் அனுபவங்களுக்குக் காரணம் அவனது ஆசைகளே. கனவு நிலை அவஸ்தையில், அவன் அனுபவங்களுக்குக் காரணம், அவனது கனவுகளே. ஆழ்ந்து உறங்கும், ஆழ் உறக்க அவஸ்தையில், அனுபவங்கள் ஏதுமின்றி, இதுவரை அடைந்த அனுபவங்களின் உணர்வுகள் யாவும் திரண்டு வெளிப்படாத,

திரளாக இருக்கின்றது. அதனாலேயே, உறக்கத்திலிருந்து விழிப்பு நிலைக்கோ, உறக்கத்திலிருந்து கனவு நிலைக்கோ செல்லும் போது, அந்த அனுபவங்கள் தொடர்ந்து விரிகின்றன.

ஆக, அழ்ந்த உறக்க நிலை, மற்ற இரண்டு நிலைகளுக்கும் வாசலாக இருக்கின்றது. அதனால், ஒருவன் (காரண சரீரமாக, ஆனந்தமய கோசமாக) ஆனந்த வடிவாக, ஆனந்தத்தையே அனுபவிக்க முடிகின்றது.

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில், புலன்களும், ஸ்தூல உடலும், சூக்ஷ்ம உடலும், அந்தக்கரணங்களும், ஓய்ந்திருக்கும் போதும் அவனுள் ஏதோ ஒன்று விழித்திருக்கவே வேண்டும்.

அதனாலேயே அவன் ஒருபுறமாகப் படுத்திருந்து உடலின் இரத்த ஓட்டம் தடைபட்டால், புரண்டு படுக்கின்றான். பலர் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் கூட்டத்திலும், அவரை யாரேனும் அவரது பெயரிட்டு அழைத்து எழுப்பினால், அவர் உடனே எழுந்து கொள்கின்றார். அல்லது கடிகாரத்தில் எழுப்பு மணியடித்தால், அவரால் எழுந்து கொள்ள முடிகின்றது.

மனிதன், தன்னைப்பற்றி மிகவும் நன்றாக அறிந்த, அவனுடைய மூன்று நிலைகளையே 'மூன்று அவஸ்தைகள்' என்று அழைக்கின்றோம்.

19. ஆழ்ந்த உறக்கமும், ஆனந்தமும்

மனிதனது அன்றாட வாழ்வில் நிகழும் விழிப்பு, கனவு, உறக்கம் இவைகளை ஆழ்ந்து கவனித்தால், விழிப்பு நிலை, கனவு நிலை ஆகிய இரண்டுமே, ஒருவனது மனதின், எண்ணங்களின் விருத்தியே. அவன் காணும் கனவுகளுக்கு ஏதேனும் அர்த்தங்களோ, பின் விளைவுகளோ, பலன்களோ இருக்கின்றனவா எனப் பார்த்தால், இல்லை என்றே தெரிகின்றது.

கனவில் அவன் காணும் உலகங்கள் யாவற்றையும், மனதே படைக்கின்றது. கனவு காணும் போது, அந்த உலகமும், அதில் வரும் உருவங்களும், அதில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளும், அவனுக்கு நிஜம் போலவே இருக்கின்றன.

விழித்து எழுந்ததுமே, அவை ஏதும் நிஜமல்ல எனத் தெளிவாகின்றது. (கனவு காணும் தருணத்தில், அது கனவு என அவன் அறிவதில்லை. விழித்து, புற உலகை அறிந்தவுடன், அதுவரை அவன் கண்டதெல்லாம் கனவு என அறிகின்றான்).

இதைப் போலவே, விழிப்பு நிலையில் ஒருவன் காணும் உலகமும் மனதாலேயே தோற்றுவிக்கப்படுகின்றது. இவை யாவும் மனதின் (வ்ருத்திகள் அல்லது) விளையாட்டுகளே ஆகும்.

ஒருவன் ஸ்தூல சரீரத்தை அபிமானித்து, விழிப்புணர்வுடன் இருப்பது, விழிப்பு நிலை அவஸ்தை. சூக்ஷ்ம சரீரத்தை அபிமானித்து, கனவு காண்பது, கனவு நிலை அவஸ்தை.

காரண சரீரமாக, உறங்கிக் கொண்டிருப்பது, ஆழ்ந்த உறக்க நிலை அவஸ்தை எனப்படுகின்றன.

இதேபோல, அன்னமய கோசமாக விளங்கும் பருவுடலே ஸ்தூல சரீரம். பிராணமய, மனோமய, விஞ்ஞானமய கோசங்களின் தொகுப்பே சூக்ஷ்ம சரீரம். இவையிரண்டிற்கும் காரண மாத்திரமாக விளங்குவதே காரண சரீரம்.

உறங்கும் போது, உடலுக்கும், மனதுக்கும் இருப்பு இல்லாதபோது, ஒருவன் சார்ந்திருப்பது, அவனை சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்வது, தொடர்புபடுத்திக் கொள்வது காரண சரீரத்துடனேயே.

அந்த ஸ்தூல சரீரத்தால் படைக்கப்படும், அனுபவிக்கப்படும் எந்த விஷயத்துடனும், ஒருவன் அவனை சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்வதில்லை.

அதாவது, நனவுலகின் எந்தப் பொருளோடும், நிகழ்வோடும் அவன் சம்பந்தப்படுவதில்லை. அதே போல், சூக்ஷ்ம சரீரத்தால் படைக்கப்படும், அனுபவிக்கப்படும் எந்த விஷயத்துடனும், அவனை அவன் சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்வதில்லை.

அதுபோலவே, ஒருவன் கனவுலகின் எந்தப் பொருளோடும், நிகழ்வோடும் அவன் சம்பந்தப்படுவதில்லை. ஆக, அவனுக்கு 'நான்' தோன்றுவதில்லை.

இந்த 'நான்' எங்கிருந்து அல்லது எதிலிருந்து தோன்றுகிறது?

காரண சரீரத்தை இந்தத் தன்மையுடையது அல்லது அந்தத் தன்மையுடையது என்று வார்த்தைகளால் விளக்க முடியாது.

அது நிலையானதாகவும் இல்லாமல், நிலையற்றதாகவும் இல்லாமல் ஒரு நிலையில் உள்ளதாக, வார்த்தைகளில் விவரிக்க முடியாதது.

ஒருவன் அறிந்த யாவுமே, இத்தன்மையது என வார்த்தைகளால் வர்ணிக்கப்பட்டவையே. நிலையானவையா, நிலையற்றவையா என ஆய்ந்து, நிலையறிவிக்கப்பட்டவையே.

இது வரை தோன்றாத ஒன்றே, வெளிப்படாத ஒன்றே, வார்த்தைகளால் வர்ணிக்கப்படாததாக இருக்கக் கூடும். நிலையானதா, நிலையற்றதா என அறிய முடியாததாக இருக்கக் கூடும். அவ்வாறு தோன்றாநிலையில், வெளிப்படாத நிலையில், விதை வடிவாக, இருக்கும் நிலையை, **“வெளிப்படாத நிலை”** என்கின்றோம்.

காரண சரீரம் இவ்வாறு வெளிப்படாததாக இருக்கின்றது.

அதாவது, ஒருவன் விழிப்பு நிலையில் ஸ்தூல சரீரத்தினால், அவன் பெற்ற அனுபவங்கள் யாவும், விதையாக, வெளிப்படாததாக ஒடுங்குகின்றன. அதுவரை கனவு நிலையில் சூக்ஷ்ம சரீரத்தினால், அவன் பெற்ற அனுபவங்கள் யாவும், விதையாக, வெளிப்படாததாக ஒடுங்குகின்றன.

அனுபவங்கள் யாவும், தோன்றாநிலையிலேயே இருக்கின்றன. ஸ்தூல தேகத்துக்கும், சூக்ஷ்ம தேகத்துக்கும் இருக்கும் எல்லா உணர்வுகளும் ஒடுங்கிய நிலை. மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் ஆகிய எல்லாமே விதை வடிவில், பீஜமாக ஒடுங்கிய நிலை **‘ஆழ்ந்த உறக்கம்’** எனப்படுகின்றது.

ஒருவன் ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்து விழிப்பு நிலைக்கு வரும் போது, அவனது காரண சரீரத்தை விடுத்து, ஸ்தூல சரீரத்தை அபிமானிக்கின்றான்.

உடனே, அதுவரை, விதைளாக ஒடுங்கியிருந்த அனுபவங்கள் யாவும், வளர்ந்து விரிவடைகின்றன. அவன் உறக்கத்திலிருந்து கனவு நிலையை அடையும் போது, காரண சரீரத்தை விடுத்து, சூக்ஷ்ம சரீரத்தை அபிமானிக்கின்றான். அப்போதும், அதுவரை விதைகளாக அவனுள் ஒடுங்கியிருந்த அனுபவங்கள் யாவும், வளர்ந்து விரிவடைகின்றன. ஆழ்ந்த உறக்கத்தில், அனுபவங்கள் யாவும், ஒடுங்கியதாகவே விளங்குகின்றன. விதையாக இருக்கும் காரண சரீரத்திலிருந்து, ஸ்தூல மற்றும் சூக்ஷ்ம சரீரங்கள் விரிவடைகின்றன.

இதனாலேயே, உறக்கத்திலிருந்து விழித்தவுடன், உறங்குவதற்கு முன் நின்ற நினைவுகள் யாவும், மீண்டும் விட்ட இடத்திலிருந்தே தொடர்கின்றன.

பல நேரங்களில், கனவு அனுபவங்கள் விழித்த பின்னும், நினைவில் இருக்கின்றன. உறங்கி, நனவில் விழிக்கும் போது விடுபட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்வது போல, ஒரு கனவுக்கும் மற்றொரு கனவுக்கும் தொடர்பு இருப்பதில்லையே? நனவில் நிகழ்வன நினைவில் இருப்பதைப் போல, கனவுகள் நினைவில் நிலைப்பதில்லையே?

ஒருவன் எப்பொழுதெல்லாம், காரண சரீரத்துடன் சம்பந்தப்பட்டு இருக்கின்றானோ, அப்பொழுதெல்லாம், எவ்வித அனுபவமும் இன்றி, ஏதும் அறியா நிலையில் (ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருப்பது போல) இருக்கின்றான்.

இந்த நிலை அறியாமை நிலை என்றழைக்கப்படுகின்றது.

உறங்கும் நேரங்கள் தவிர்த்து, ஒருவன் காரண தேகத்துடன் சம்பந்தப்படும் தருணங்கள் உள்ளனவா?

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில், ஒருவன் காலம், இடம் ஆகியனவற்றை உணராமலேயே இருக்கின்றான். காரண சரீரம், இடம், காலம் ஆகியவை அறியாத நிலையில் (அறியாமையில்) அவனோடு சம்பந்தப்படுகின்றது. அதனால், காரண சரீரம், மாறுதல் அடையாததாக உள்ளது. அதற்கு, முன்பிருந்த நிலையும் இல்லை. பிறகிருக்கும் நிலையும் இல்லை. ஆக, அது காலத்தால் பாதிக்கப்படுவதில்லை.

இடம் என்பது, தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கையாம்.

காரண சரீரம், அறிவதற்கு வகையில்லாததால், தனக்கு முன்னிலையோ, படர்க்கையோ அறிவதில்லை. ஆக அது இடத்தால் பாதிக்கப்படுவதில்லை. ஆக காரண சரீரம் மாறுதலில்லாதது ஆகும்.

பஞ்சபூதங்களின் சத்வ குணங்கள், தனித்தனியே, ஒவ்வொரு ஞான இந்திரியத்திற்கும் ஆதாரமாக இருந்ததைக் கண்டோம்.

காரண சரீரமானது, தன்மாத்திரைகளின், சத்வ குணங்களின், தொகுப்பால், உருவானது.

ஒருவன் உறங்கும் போது ஆனந்தமாக உறங்கிக் கொண்டிருக்கின்றேன் என்று உணர்வதில்லையே தவிர, விழித்தவுடன், நான் அதுவரை ஆனந்தமாக உறங்கினேன் என்று உணரவே செய்கிறான்.

சரி, ஒருவன் உறங்கும் போது ஆனந்தமாக இருந்தான். அதாவது, எப்போதெல்லாம், ஸ்தூல சூக்ஷ்ம தேகங்களை

விடுத்து, காரண சரீரத்தை அபிமானிக்கின்றோமோ, அப்போதெல்லாம் ஆனந்தமாக இருக்கின்றான்.

உறங்கும் போது ஸ்தூல சரீரமும், சூக்ஷ்ம சரீரமும், செயல்படாது ஓய்ந்து விடுகின்றன. உடனே அவன் ஆனந்த மயமாகின்றான்.

இதிலிருந்து உறக்கம் என்பது, ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கின்றது என்று பொருள் கொள்ளக்கூடாது.

மனிதன் ஆத்மாவுடன் ஒன்றும் ஆனந்த அனுபவங்களில், ஒரு உதாரணமாக, இந்த ஆழ்ந்த உறக்கத்தை எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதாவது, இது ஆனந்தத்திற்கு வெகு அருகாமையில் வரும் அனுபவமாகின்றது.

உறங்கும் போது வரும் ஆனந்தம் எதன் ஆதாரத்தில் விளைகின்றது என்று தெரிந்து கொண்டால், அதை மீண்டும், மீண்டும் அடையலாமே, முடிந்தால் அதிலேயே நிரந்தரமாக, லயித்திருக்கலாமே என்பது சிலரது சந்தேகம்.

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் மட்டும் இல்லாது, விழிப்பு நிலையிலும் ஒருவன் காரண சரீரத்தை அபிமானிக்கின்றானா?

முற்றிலும், புறவுலகத் தொடர்பை நீங்கி, காரண சரீரமாக நாம் விளங்கும் கணங்கள், விழிப்பு நிலையிலும் உள்ளன.

உறக்கத்தில் எல்லா இந்திரியங்களும் ஒடுங்கி விடுகின்றன. புத்தியின் விருத்தியும் ஒடுங்கி விடுகின்றது. ஒருவன் முழு அறியாமையில் இருக்கின்றான். ஆக, உறக்கத்தில் காரண சரீரத்தை முழு அறியாமையில் அபிமானித்து இருக்க முடிகின்றது என்று பொருள்.

உறக்கத்தில், அறியாமையில் காரண சரீரத்துடன் ஒருவனுக்கு ஏற்படும் தொடர்பு, விழித்தபின், சில நொடிகளுக்கே நிலைக்கின்றது. ஆகவே, உறக்கத்தால் விளைந்த ஆனந்தத்தின் இருப்பும், நேரமாக, ஆக நீர்த்து விடுகின்றது. அவன் மீண்டும் உறங்க விழுகின்றான்.

முழுவதும் விழிப்பு நிலையில் இருக்கும் போது, சில நேரங்களில், ஒருவன் (இந்த அனுபவத்தின் தன்மை அறியாமலேயே) காரண சரீரத்தை அபிமானிக்க முடிகின்றது.

இந்த நிலைகள், ப்ரியம், மோதம், ப்ரமோதம் என மூன்று நிலைகளாகின்றன.

ஒருவனுக்கு பிடித்த, அவன் ஆசைப்படும் பொருளைக் காண்பதால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி '**ப்ரியம்**' எனப்படுகின்றது. அந்தப் பொருள் அவன் கைக்கு கிடைப்பதால், அவனுக்கு ஏற்படும் மகிழ்ச்சி, '**மோதம்**' எனப்படுகின்றது. அந்தப் பொருளை அவன் அனுபவிப்பதால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி '**ப்ரமோதம்**' எனப்படுகின்றது.

இந்த மூன்று நிலைகளினும், ஒருவனது மனம் அடங்குகின்றது. ஆனந்தம் விருத்தியாகின்றது என்பதை அனைவரும் அறிவோம்.

ஒருவன் காரண சரீரத்தை அபிமானிப்பதாலேயே அந்த ஆனந்தம் விளைந்தது என்பது இப்பொழுது விளங்கும். ஆனாலும், இந்த ஆனந்தமும், அஞ்ஞானத்தில், அறியாமையில் விளைந்த ஆனந்தமே.

ஏனெனில், அந்தச் சில கணங்கள், அவன், அவனது புத்தி நிலை கொண்டுள்ள, சூக்ஷ்ம தேகத்தின் தொடர்பில்லாமல் தான் இருக்கின்றான்.

காரண சரீரத்தையே முழுதும் அபிமானித்து இருக்கின்றான். அதாவது, அறியாமையிலேயே இருக்கின்றான். ஆகவே, இந்த ஆனந்தமும் நிலைப்பதில்லை.

(எண்ணங்களற்று, உணர்வு மாத்திரமாக இருக்கும் நிலையே உண்மையான ஆனந்தம்.)

எதையேனும் அடைய விரும்பும் எண்ணம் அவன் மனதில் எழுந்து, எண்ணம் செயலாகி, அடைய விரும்புவதை அடைந்தவுடன், உணர்வு மாத்திரமாகின்றான்.

எண்ணங்களற்று, உணர்வு மாத்திரமானதும், ஆனந்தத்தில் திளைக்கின்றான். ஆனந்தமயமாகின்றான். மீண்டும் எண்ணம் எழ, மனம் பிரவிருத்தியாகி, ஆனந்தத்தை மறக்கின்றான்.

ஒருவன் விழிப்பு நிலையிலும், கனவு நிலையிலும் காரண சரீரத்தை அபிமானித்தும், அறியாமையிலேயும் இருக்கின்றான்.

அந்த ஆனந்தம், அனுபவிக்கப்படும் கணங்களில் மட்டும், புத்திக்கு வியாபகமில்லாமல் போய்விடுகின்றது. உறக்க நிலையிலோ, புத்திக்கு இருப்பே இல்லாததால், அது முழு அறியாமை நிலை ஆகும்.

அறியாமையால் களங்கப்பட்ட சத்வ குணங்களின் தொகுப்பாலும், ப்ரியம், மோதம், ப்ரமோதம் ஆகியவற்றின் விருத்தியாலும் ஆனது, இந்த ஆனந்தம். இப்படிப்பட்ட

ஆனந்தமயமான இந்தக் காரண சரீரமே “ஆனந்தமய கோசம்” எனப்படுகின்றது.

முகத்தில் கண்கொண்டு காண்கின்ற மூடர்காள்
அகத்தில் கண்கொண்டு காண்பதே ஆனந்தம்!
மகட்டுத் தாய்தன் மணாளனோடு ஆடிய
சுகத்தை சொல் என்றால் சொல்லுமாறு எங்ஙனே? (திருமந்திரம்)

இந்த ஆனந்தமய கோசம், ஒருவனை ஆனந்தவடிவமாக,
ஆனந்தத்தை பிரதிபலித்தவாறு, ஆனந்தத்தின் பிரதிபிம்பமாக
விளங்க வைக்கின்றது.

அந்த பிரதிபிம்பம் வியாபித்த உருவமாக இருக்கின்றது.
இதுவும் அறியாமையிலிருந்து தோன்றியது என்பதினால்.
இதனை அறியாமையின் வேறொரு பரிமாணமாகவும் கூறலாம்.

ஒருவனுக்குப் பிரியமான பொருள்களைக் காணும் போது
உண்டாகும் பிரியம், அடையும் போது உண்டாகும் மோதம்,
அனுபவிக்கும் போது உண்டாகும் பிரமோதம் ஆகிய மூன்று
குணங்களை உடையது இந்த ஆனந்தம்.

ஒருவன் செய்த நற்செயல்களின் விளைவை, புண்ணியங்களின்
பயனை அனுபவிக்கும் போது, இது ஒளிர்கின்றது.

ஒருவன் ஆனந்த வடிவாகவே இருக்கும் போது காரண
சரீரத்தை தரிக்கின்றான். அவன், எந்த முயற்சியோ,
பிரயத்தனமோ இல்லாமலேயே இந்த ஆனந்தத்தை
அனுபவிக்கின்றான்.

20. உயிரே கடவுள்

ஒரு மனிதன் ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பதாக இருப்பினும், துக்கத்தை அனுபவிப்பதாக இருப்பினும், அதற்கு, அவன் இந்த கண்ணிற்குத் தெரிகின்ற ஸ்தூல உடலைக் கொண்டு சுக, துக்கத்தை அனுபவிக்கின்றானா என்றால், இல்லை என்பதே உண்மை.

எப்படி, ஒருவன் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் தன்னையும், இந்த உடலையும், இந்த உலகத்தையும் மறந்து, இவைகளை விட்டு ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருக்கின்றான். அப்பொழுது, அவன் அனுபவித்தது இன்பமா? அல்லது துக்கமா? என்றால், அங்கு சுகமான இன்பம் மட்டுமே இருந்ததை அறிய முடிகின்றது. அங்கு சிறிதுக்கூட துக்கம் இல்லை.

அப்படியானால், துக்கம் எங்கு உண்டாகின்றது? என்று கவனித்தால், அது இந்த உடலும், உலகமும் பிரத்தியட்சமாக மனிதனின் புலன்கலால் அறியப்படுகின்ற பொழுது மட்டுமே உண்டாகின்றது என்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது.

அதை அறிகின்றவன் யார்?

மேலும், இந்த உடல் கொண்ட மனிதன் நாக்குச் சுவைக்காக உணவை உண்ணுகின்ற பொழுது, அவனுக்கு வேண்டியவர்களின் மரணச் செய்தி அவன் செவிப்புலனுக்கு கிடைத்தவுடன், அவனால், மேற்கொண்டு அந்த உணவை மகிழ்ச்சியுடன் உண்ண முடியாமல் எது தடுக்கின்றது?

இதிலிருந்து, அறிய வேண்டிய உண்மை என்னவெனில், ஒரு மனிதனுக்கு கொடுக்கப்பட்ட புலன்கள் அதனதன்

செயல்களைச் செய்தாலும், அதை அனுபவிப்பது அவனது அந்தக்கரணமான “மனம்” என்பதை தெளிவு படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆகவே, ஒருவனுக்கு கிடைக்கின்ற தற்கால மகிழ்ச்சியானாலும், துக்கமானாலும், அது அவனது மனம் சார்ந்தது என்பதை அறிந்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அந்த சுக, துக்கம் இந்த உடலை அறிகின்ற பொழுது, அவனது மனதினால் அனுபவிக்கப்படுகின்றது.

மனதை வைத்துத்தான் சகல எண்ணமும், உணர்ச்சியும், இவை இல்லாதபோது ஜீவன் ஜடத்துக்கு சமானம் தான் என்பதால் மனதைத்தான் ‘நான்’ என்று நினைக்கத்தோன்றுகிறது.

ஆனால், இது இல்லாமலும் ஒருவனை ஜடமாகவோ, அல்லது உயிரோரோ இருக்க ஏதோ ஒன்று இருப்பதாகவே தோன்றுகின்றது. அது எதுவோ அதுதான் ஒருவனுடைய நிஜமான ‘நான்’ என்று ஆகிறது.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும், புறக்கரணங்களும், அகக்கரணங்களும் செயல்பட ஆதாரமாக ஒன்று நிச்சயம் இருந்தாக வேண்டும் அல்லவா?

அதைத்தான் “நான்” என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

மனிதன் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் ‘நான்’ என்னும் உணர்வு இருக்கிறது. அந்த ‘நான்’ உணர்வு மூலமாகத்தான் அவன் இருப்பதை அவனே அறிந்துகொள்கிறான்.

அந்த உணர்வு தரும் ஒளியால்தான் அவன் உலகம் இருப்பதை அறிகிறான். பரம்பொருள் அவனுக்குள் 'நான்' என்னும் உணர்வாகப் பிரதிபலிக்கிறது.

இந்த 'நான்' உணர்வு என்பது ஒருவன் பொதுவாக அவன் மனதில் நினைத்துக்கொள்ளும் நான் (Ego) அல்ல. மனதின், பிரக்ஞையின் ஆதாரம் அந்த உணர்வு.

உண்மையில் மனிதர்கள் எல்லோருக்குள்ளும் ஒளிவிடுவது ஒரே 'நான்' உணர்வுதானே? ஆனால், மற்றவர்களின் உடலை நாம் பார்க்கின்றோம். அவர்களுக்குள் ஒளிரும் 'நான்' என்ற ஒன்றை நாம் உணர்வதில்லையே?

அமைதியாக ஒரு இடத்தில் அமர்ந்துக்கொண்டு, உள்ளுணர்வில் கவனத்தை நிறுத்தி, உடலைத் தளரவிட்டு, மூச்சின் கதியில் கவனத்தை செலுத்தி, நினைவுகள் அனைத்தையும், அறிந்தது அனைத்தையும் சில கணங்களுக்கு மனதின் பிடியிலிருந்து விலக்கி விட்டால், வெறும் 'நான்' என்ற உணர்வு மட்டும் மிஞ்சும்.

இந்த நிலையில், சித்தத்தின் பதிவுகள் ஏதும் அங்கு இல்லாமல் அவனது பெயரோ, அவன் பிறந்த இடமோ, வருடமோ, அல்லது வேறெந்தத் தகவலோ அவனது பிரக்ஞையில் இருக்காது.

இவ்வாறு நினைவுகள் இல்லாத மனதில் கால உணர்வும் இருக்காது. அந்த 'நான்' உணர்வு, பிரபஞ்சப் பிரக்ஞையின் அம்சம்.

அந்த 'நான்' ஒரு ஆள் இல்லை. ஒருவனுக்குள்ளே இருக்கும் 'நான்' என்ற உணர்வின் அடிப்படையில்தான் அவனது மனம் இயங்குகின்றது.

அங்கிருந்துதான் எண்ணங்களும் உணர்ச்சிகளும் எழுகின்றன.

ஒவ்வொரு கணமும் ஒவ்வொரு எண்ணமும் அவனை 'நான்' என்று நினைத்துக் கொள்ளச் செய்கின்றது.

அப்படியான எண்ண 'நான்'கள், உலகப் பிரக்ஞைக்கே அடிப்படையான 'நான்' உணர்விலிருந்து எழுந்து மறுபடியும் அதிலேயே போய் ஒடுங்குகின்றன.

எண்ணங்கள் ஒவ்வொரு கணமும் 'நானிலிருந்து' எழுந்து, இருந்து, பிறகு இல்லாமல் கரைகின்றன.

ஆனால் அடிப்படையான 'நான்' உணர்வு எழுவதில்லை. விழுவதில்லை. எங்கும் போவதும் இல்லை, வருவதும் இல்லை.

இந்த “நான்” தத்துவத்தைத்தான் ‘போக்கும் வரவும் புணர்வும் இலாப் புண்ணியனே,’ என்று திருவாசகத்தில் மாணிக்கவாசகர் குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்வாறு, எல்லையற்று எங்கும் விரிந்திருக்கும் பரம்பொருள்தான் இங்கே எல்லாமாகவும் எல்லாராகவும் பிரசன்னமாகி இருக்கிறது என்ற உண்மையை மனிதன் உணர்ந்துகொள்ளாமல் இருக்கிறான். அவன் அதன் எல்லையற்ற விரிவுக்குள்தான் எப்போதும் இருக்கிறான் என்பதையும், அதே நேரத்தில் அந்த அகண்டாகாரம் முழுவதும் மனிதர்கள் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் நானாக,

உயிராக ஒடுங்கி நிற்கிறது என்பதையும் ஒருவன் உணர்ந்து கொள்வது அவசியம்.

சில சித்தாந்தக் கொள்கையினர் கூறும் கருத்துப்படி திரிபுடியாக இறைவன், உயிர், உலகம் என்னும் முப்பொருள்களும் இருப்பதாகக் கொண்டால், இந்த மூன்றில், உயிரையும், உலகத்தையும் படைத்தவன் இறைவன் என்று ஆகின்றது.

இப்படி இறைவனால் படைக்கப்பட்ட உயிர் ஒரு உடலுக்குள் நுழைந்து அந்த உடலைச் செயல்படுத்துகின்றது. அதனால், அந்த மனித உடல் இயங்குகின்றது என்று நம்பப்படுகின்றது.

அதுவே, அந்த உயிரற்ற பிணத்தால் சிறிதும் இயங்க முடிவதில்லை.

எனவே, பிணமாகிய உடலுக்குள் இருந்த ஏதோ ஒரு பொருள் உடலினின்றும் வெளியேறிவிட்டது. அதனால்தான் உடலால் இயங்க முடியவில்லை. வெளியேறிய பொருள்தான் ‘உயிர்’ என்று பலரும் நம்பிக்கொண்டுள்ளனர்.

பிணத்துக்கு மனது உண்டா?

உடலை விட்டு உயிர்த் தத்துவம் போய்விட்ட பிறகு அந்த உடலுக்கு உணர்ச்சியும் இல்லாமல் போய்த்தானே விடுகிறது?

எப்படியென்றால், மனது இல்லாதபோதும் அது இருக்கிறது. ஆனால், அது இல்லாமல் போனால் மனதும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது.

சரி, உடலை விட்டுப்போன உயிர்த் தத்துவம் இந்த சரீரத்தில் இல்லாமல் போனாலும், தானே அடியோடு இல்லாமல் போய்விடுகின்றதா என்ன?

அப்படியும் இல்லை, அதுதான் உயிராயிற்றே, அப்படியிருக்க அதுவே, எப்படிச் சாகமுடியும்?

ஆகவே, சரீரம் சாவதோடு மனதும் செத்து விடுவதில்லை.

ஒரு உடம்பை விட்டுப்போன உயிர், இன்னொரு உடம்பை எடுத்துக் கொள்கிறது.

மனதும் அப்படியே! அந்த மனதையும் இந்த உயிர் தத்துவம்தான் தன்னோடு சேர்த்து எடுத்துக்கொண்டு போய் இன்னொரு உடம்பிலிருந்து வேலை செய்ய வைக்கின்றது.

மனது வேலை செய்யாத உறக்கம், மயக்கம் முதலான சமயங்களிலும் உயிர் இருக்கிறது, ஆனால் உயிர் இல்லாத உடலில் மனது வேலை செய்ய முடிவதில்லை.

அப்போது உடம்பும் அழுகி, கெட்டு, வீணாகி விடுகின்றது என்பதிலிருந்து, உயிரை ஒட்டிக்கொண்டுதான் மனது வாழ முடியும், உடம்பும் வாழமுடியும், தனியாக அவற்றால் ஜீவிக்க முடியாது என்பது தெரிகின்றது.

ஒருவனுடைய தற்போதைய உடலை நாசம் செய்துவிட்டு, உயிர் மற்றோர் உடலில் பிரவேசித்த பிறகு, மனது அந்தப் புதிய உடலிலே வேலை செய்யத் தொடங்குகிறது என்பதிலிருந்து, உயிர்தான் மனது போன்ற அந்தக்கரணத்திற்கும், ஐம்புலன்கள் போன்ற புறக்கரணத்திற்கும் அடிப்படை தத்துவம் என்பது உறுதியாகின்றது.

ஒருவனது உயிரை தனியே பிரித்துக் கண்ணால் காண முடியாவிட்டாலும், இயங்கும் உடல், இயங்காத பிணம் என்னும் இரண்டையும் ஒப்பிட்டு இயங்கும் உடலில் உயிர் என ஒன்று இருக்கவேண்டும், இயங்காத பிணத்தினின்று அவ்வுயிர் வெளியேறி விட்டிருக்க வேண்டும் என்பதை வைத்து உயிர் என்னும் ஒரு பொருள் இருப்பது உறுதி என அனுமானமாக முடிவு எடுக்கப்படுகின்றது.

இங்கு, மிகவும் நுட்பமாகச் சிந்திக்கவேண்டி விசயம் என்னவெனில், உயிர் என்னும் ஒன்று வெளியேறி விட்டதனால் உடல் இயங்காமல் பிணம் எனப்பட்டதா? அல்லது, உடல் இயங்க ஒத்துழைக்காமல் போனதினால், உயிர் என்னும் ஒன்று வெளியேறி விட்டதா?

இது சிந்தனைக்குரிய விசயமாகும்.

இதற்கு விடையாக, 'உயிர் போய்விட்டதனால் உடல் இயங்கவில்லை, பிணமாகி விட்டது' என்று கூறுவது பொருந்தாது.

உடல் இயங்க முடியாமற் போனதால்தான், உயிர் என்னும் ஒன்று வெளியேறி விட்டதாகக் கருதுவது ஒன்றே சரியாக இருக்கும்.

இதனை இன்னும் சற்று விளக்கமாக அறியலாம்.

ஒரு மனிதனின் உடலுறுப்புகள் சரியான நிலையில் இருந்தால், அவன் நீண்ட காலம் வாழ்கின்றான் என்பதைக் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம்.

உடல் உறுப்புகள் பிணியினாலோ, அல்லது வயதான காரணத்தினாலோ வலிமை குன்றி செயற்படாமல் போனதினால் செத்துப் போகின்றான்.

அதாவது, நூறு ஆண்டுகளும், அதற்கு மேலும் வாழ்பவர்கள், உடல் உறுப்புகள் தேய்ந்து போவதால் உடல் பழுதாகி, ஆற்றல் இழந்து போவதால், இயங்க முடியாமல் செத்துப் போகின்றார்கள்.

ஒரு இளைஞன் கட்டான இளமையுடனும் நல்ல தூய உடல் நிலையுடனும், தூக்கில் இடப்பட்டாலோ, கழுத்து வெட்டுபட்டாலோ, எதிர்பாராத இடையூற்றில் (விபத்தில்) சிக்கிக் கொண்டாலோ, உடனே இறந்து போகிறான்.

இந்நிலைகளில் அவன் உயிர் போனதால் இறக்கவில்லை. அதாவது, மாறாக, உடலுக்கு ஊறு நேர்ந்ததினால்தான் இறந்து போனான்.

எனவே, இறப்பு என்பதற்கு, உடலிலிருந்து ஏதோ உயிர் என ஒன்று போய் விட்டதாகப் பொருள் கூறலாகாது. மாறாக, உடலில் குறிப்பாக இதயம் என்ற உறுப்பு இயங்க முடியாமற் போவது தான் இறப்பு என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

இதனை, திருமூலர் தமது திருமந்திரம் பாடலில்,

**“உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவும் மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே”**

(மூன்றாம் தந்திரம் - காயசித்தி உபாயம் - 724).

இவ்வாறு, உயிரை அறிந்து, அதனுடன் உறவாடும் உபாயம் கூறுவதே மெய்ஞ்ஞானம் ஆகும்.

இதிலிருந்து, அறியவேண்டிய இரகசியம் என்னவெனில், உடலுக்கு உள்ளே உள்ள பௌதீக இதயம் இயங்குவதற்கு, அதற்கு அருகாமையிலேயே கண்ணிற்குத் தெரியாத இதய குகையில் இறைவனே உயிராக உறைகின்றான்.

அப்படிப்பட்ட இறைவன் இந்த பிண்டத்தில் மட்டுமா இருக்கின்றான், இல்லை. அவன் அண்டத்திலும் நிறைந்திருக்கின்றான்.

எங்கும், எதிலும், நீக்கமற நிறைந்திருக்கின்ற அந்த ஏகனை, அனேகனாக எந்த மனிதன் அறிந்து கொள்கின்றானோ, அவனே அறையாமை நீங்கப்பெற்ற அறிவினைப் பெற்று, இந்த ஓரறிவு உயிரிலிருந்து, ஆற்றிவு உயிர் வரை இந்த பூமியில் சில காலம் மட்டும் வாழுகின்ற உடலைப் பெறாமல், அதற்கு அப்பாற்பட்ட எங்கும், எதிலும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கின்ற அந்த பரம்பொருளுடன் உடலற்ற நிலையில் எப்பொழுதும் இருக்கின்ற நிலையை அறிகின்றான்.

உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்றிருந்தேன்

உடம்பினுக்குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்

உடம்புளே உத்தமன் கோயில்கொண்டான் என்று

உடம்பினை யானிருந் தோம்புகின்றேனே.

(மூன்றாம் தந்திரம் - காயசித்தி உபாயம் - 725).

ஆக, இறைவன் ஒருவனே உயிராகவும், இந்த உலகமாகவும் இருப்பதினால், அவனைத்தவிர வேறு ஒன்று இல்லை என்ற அடிப்படை உண்மையை அறிந்தவன் எவனோ, அவனே இறைவன், உயிர், உலகம் என்ற துவைத பேதமையை தனது

புத்தியில் இருந்து நீக்கி, எங்கும் நீங்காத அந்த இறைவனை தன்னுடைய இதய குகையில் கண்டு களிப்புறவே இந்த மனித தேகத்தைப் பெற்றதன் முழு பயனை அடைகின்றான்.

அவனே முழுமையிலிருந்து முழுமையை அடைகின்றான்.

“உடம்பினைப் பெற்ற பயனாயது எல்லாம்

உடம்பினில் உத்தமனைக் காண்” - ஓளவையார்.

ஒரு மனிதனுக்கு இவ்வாறு இதய குகையில் இறைவனை உயிராகவும், ஆத்மாவாகவும் அறிய முடியாமல் தடுப்பது மாயை என்ற மகாசக்தியே அதற்குக் காரணம் ஆகும்.

அப்படிப்பட்ட மாயையைத்தான் இந்த பிரபஞ்சமாகக் காண்கின்றோம். இந்தப் புறப் பிரபஞ்சத்தில் மயங்குகின்ற மனிதன் தன் உள்ளே ஒளிர்கின்ற அகப் பிரபஞ்சத்தை அறியாமல் ஏமாந்து விடுகின்றான்.

அதாவது, ஒரு செப்பு வித்தைக்காரன் (மாயாஜாலம் செய்பவன்) எப்படி இல்லாத ஒன்றை இருப்பது போலக் காட்டி இந்த மனிதக் கண்களை ஏமாற்றுகின்றானோ, அதுப்போலவே, மாயை என்ற ‘ஈஸ்வரன்’ இந்த உலகத்தில் இல்லாத பலவற்றை இருப்பதுபோலக் காட்டி, இதே மனிதக் கண்களை ஏமாற்றுகின்றான்.

மேலும், மனிதன் தான் கற்ற கல்வியின் பாண்டித்யத்தை வெளிப்படுத்தி, அனைத்தையும் அறிந்த அறிவாளி போன்று, மற்றவர்களை ஏளனமாக நடத்துவதும், அனைத்தையும் கற்றறிந்த மேதை போன்று, அஹங்காரத்தின் உச்சத்தில் இருப்பதும் அவனுள் இருந்து வெளிப்படும் “நான்” என்ற

அந்த அறிவை (உயிரை) அறியாமல் இருப்பதினால்தான், இதுபோன்ற நிலை உண்டாகின்றது. அவனிடம் இருந்து அந்த உயிர் வெளியேறி விட்டால், அவனது அனைத்து திறமைகளும் எங்கு இருக்கின்றன. அவன் கற்ற கல்வி எங்கே? அவன் அடைந்த செல்வம் எங்கே? அவனது அஹங்காரம் எங்கே சென்றது?

இதிலிருந்து அவனுள்ளே அந்த ஆத்மா உயிராக உடலில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தவரை அவனது மரியாதை உயர்ந்திருந்தது. அதுவே, அது அந்த உடலை விட்டு நீங்கியவுடன், அவனுக்கு பிணம் என்ற பெயரை பெற்றுக் கொடுத்து விட்டது.

ஆகையினாலே, மனிதன் ஆத்மாவைக் குறித்து வேறு எந்த ஒரு சந்தேகமும் அடையாமல், அது கண்ணிற்குத் தெரியாத உயிர் என்ற அடிப்படை உண்மையை மறக்காமல், மற்ற உயிர்களையும் தன் உயிர் போல நேசித்து, அதனுடன் உறவு உண்டாக்கிக் கொள்கின்ற அன்பையே **“சிவம்”** என்றும், **“அன்பேசிவம்”** என்றும் மெய்ஞ்ஞானிகள் அழைக்கின்றார்கள்.

இவ்வாறு, இறைவனின் அன்பிற்கு, ஆத்மாவிற்கு உண்டான பெயர்களும், உருவங்களும் கிடையாது. **“ரூபம்”** என்ற வார்த்தையிலிருந்து மருவி ரூபிப்பது என்ற அர்த்தத்தில் ரூபிப்பது, நிரூபிப்பது என்கிற, ஒன்றின் வாஸ்தவமான தன்மையை என்ன என்று வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதற்காகவே அவ்வாறு அழைக்கப்படுகின்றது.

அதன் சுய ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பதற்காக காட்டவேண்டி, **“ஆத்மஸ்வரூபம்”** என்று பெயரிட்டும், அதற்கு உருவம் இருப்பது போன்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

உருவமும், குணங்களும் அற்ற நிற்குண பிரம்மத்தின் இருப்பை (சத்) ஒவ்வொரு மனிதனும், தன் உயிராகவே கருதி, அதனுடன் இமைப்பொழுதும் நீங்காமல், அதையே ஒவ்வொரு விநாடியும் அறிந்துக் கொண்டிருப்பதே (சித்), அவனது தேகத்தின் நாடித்துடிப்பாகச் செயல்படுகின்றது. இதுவே, ஆத்மானுபவம் அல்லது உயிரின் அனுபவம் (ஆனந்தம்) என்றும் அறியலாம்.

ஸத்-சித்-ஆனந்தம் என்பதில் ‘சத்’ என்றால் ‘உள்ளது’ என்றும், ‘சித்’ என்றால் ‘அறிவு’ என்றும், ‘ஆனந்தம்’ என்றால் ‘உள்ளத்தின் அனுபவம்’ என்றும் அறிய வேண்டும்.

உயிர் “உள்ளதை உள்ளத்தில் அறிவதே ஆனந்தம்” ஆகும்.

உள்ளது ஒருவனை உள்ளுறு சோதியை
உள்ளம் விட்டு ஓரடி நீங்கா ஒருவனை
உள்ளமுந் தானும் உடனே இருக்கினும்
உள்ளம் அவனை உருவு அறியாதே - திருமந்திரம்.

‘உள்ளது’ என்றால் ‘உயிருள்ளது’ என்றே பொருள். ஆத்மா என்பது ‘உயிர்ச்சத்து’ என்பதாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அந்த உயிர் என்ற சத்து எங்கும், எதிலும் குறைவில்லாமல் நிறைந்துள்ளதை ‘பூரணம்’ என்று அழைக்கின்றனர்.

ஈச்வரன் பூரண வடிவானவர். சீவனும் பூரண வடிவானவன். பூரணமான ஈச்வரனிடமிருந்து பூரணமான சீவன் தோன்றியுள்ளான். பூரணமான சீவனுடைய பூர்ண வடிவத்தை எடுத்துவிட்டால் எஞ்சி இருப்பது பூரணம் மட்டுமே ஆகும்.

ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி.

മതിതർപ്പിനുവി

കവനം വിവർത്തനം